

De Ultieme Levensvraag:

Bestaat God?

De juiste vragen stellen

De ontdekking was verbluffend. Gedurende 10 dagen hadden astronomen de Hubble Ruimte telescoop scherpgesteld op een stukje van het uitspannel, niet groter dan een korreltje zand op armslengte. Ze concentreerden zich op een plek vlakbij de Grote Beer, waar het zicht niet gehinderd werd door sterren of planeten in de buurt. De onderzoekers gebruikten de instrumenten van de enorme rondzwevende telescoop om systematisch 342 opnamen te maken, variërend van 15 tot 40 minuten lang. Geduldig maakten ze opnamen van lichtpuntjes die 4 miljard keer zwakker zijn dan wij met het menselijk oog kunnen waarnemen.

Ze hoopten antwoorden te krijgen op fundamentele vragen over het universum. Hoe uitgestrekt is het? Hoe ver zouden ze in staat zijn te kijken in hun speurtocht naar sterrenstelsels die miljarden lichtjaren van de aarde verwijderd zijn? Zouden ze aanwijzingen vinden voor het ontstaan van het universum en van onze eigen Melkweg?

De astronomen stonden perplex toen de honderden opnamen samengevoegd werden en het resultaat van hun inspanningen bekend werd. Ze aanschouwden verbazingwekkende beelden. Het kleine stukje heelal, dat ze zorgvuldig en gedetailleerd hadden afgezocht met de meest krachtige telescoop ter wereld, bevatte honderden en honderden sterrenstelsels, allen verschillend van vorm, afmeting en kleur. Kijkend door een "lens" met de diameter van een menselijk haar telde ze niet minder dan zo'n 1500 stelsels!

Terwijl ze naar de meetbare grenzen van tijd en ruimte zochten kwamen ze tot de conclusie dat de zwakste sterrenstelsels die ze waargenomen hadden, meer dan 10 miljard lichtjaren van ons verwijderd zijn. Sommige heldere stelsels stonden vrij dichtbij, namelijk op slechts 2,5 miljard lichtjaren afstand.

Nog ontzagwekkender is de ontdekking van de wetenschappers dat het universum veel meer sterrenstelsels bevat dan we ons kunnen voorstellen - ten minste 100 miljard en waarschijnlijk nog veel meer!

Hoe onvoorstelbaar groot is het heelal? Ter illustratie, als u 24 uur lang iedere seconde een sterrenstelsel zou tellen, zou u er

32 jaar over doen om tot 1 miljard te komen. U zou er meer dan 3 eeuwen over doen om 100 miljard sterrenstelsels te tellen en dat is slechts het geschatte aantal sterrenstelsels in het universum. Van een middelgroot sterrenstelsel als onze Melkweg wordt geschat dat het zo'n 200 miljard sterren en een onbepaald aantal planeten bevat. Zulke ontzagwekkende getallen gaan ons beperkte begrips- en voorstellingsvermogen al gauw ver te boven.

Fundamentele vragen over de oorsprong

Wie van ons heeft niet naar de nachtelijke sterrenhemel gekeken en zich afgevraagd waarom de mens bestaat? Wat is ons aandeel in het geheel? Wat is het doel van het leven?

Waarom bent u geboren? Waarom bestaat u? Al eeuwen worden deze vragen gesteld, maar weinigen hebben de antwoorden gevonden.

Zelfs in de laatste jaren van enorme toename in kennis over het heelal stellen filosofen, wetenschappers en denkers nog steeds dezelfde vragen. Hun aannames uit de traditionele wetenschap en hun diepzinnige redeneringen laten teveel vragen onbeantwoord.

De Britse theoretische fysicus Stephen Hawking, auteur van de bestseller "A Brief History of Time: From the Big Bang to Black Holes", belicht een aantal van deze vragen: "We bevinden ons in een verwarrende wereld," schrijft hij, "We willen de wereld om ons heen begrijpen en stellen ons zelf de vraag: wat is de essentie van het heelal? Hoe passen wij daarin en hoe is het universum ontstaan?" (1988, pag. 171).

Sinds mensenheugenis hebben we vragen gesteld met betrekking tot ons bestaan. Maar

zelden werden ze zo helder onder woorden gebracht als door de wetenschappers, historici en filosofen van onze generatie.

Professor Hawking beweert niet alle antwoorden te hebben, maar door zijn buitengewone wetenschappelijke kennis en inzichten - met name op het gebied van astrofysica, de kosmologie en de wiskunde - weet hij de juiste vragen te stellen.

Hij is niet de enige wetenschapper die over deze fundamentele vragen nadenkt. Wijlen Carl Sagan, eveneens een briljante wetenschapper en schrijver van bestsellers, schreef in de introductie van Stephen Hawking's boek: "We leven erop los, terwijl we bijna niets begrijpen van de wereld om ons heen. We staan er nauwelijks bij stil welke processen het zonlicht voortbrengen dat leven mogelijk maakt, de zwaartekracht die ons aan de aardbol doet kleven die ons anders de ruimte in zou slingeren, of bij de atomen waaruit we zijn gemaakt en van welke stabiliteit we uiteindelijk afhankelijk zijn" (ibid., pag ix).

Professor Sagan legde zich er in zijn leven op toe om wetenschappelijk denken toegankelijk te maken voor leken. Een van zijn inzichten was: "Met uitzondering van kinderen (die nog te weinig weten om de belangrijke vragen te stellen) nemen weinigen van ons de tijd om zich af te vragen waarom de natuur is zoals ze is, waar het heelal vandaan komt en of het er altijd al is geweest."

Misschien vinden de meesten van ons het bestuderen van de mysteriën van het universum een tijdverspilling omdat we onszelf onbekwaam achten. Het tegendeel is echter het geval! Deze intellectuele nieuwsgierigheid is de mens eigen. U behoort deze vragen te stellen en u moet de antwoorden erop krijgen.

Professor Hawking benadrukt dit punt op de laatste bladzijden van "A Brief History of Time": "Als we een complete theorie ontdekken die alles verklaart, dan zou die na verloop van tijd op eenvoudige wijze begrepen moeten worden door iedereen, niet slechts door een paar wetenschappers. Dan zullen we allemaal, filosofen, wetenschappers en de gewone burger, in staat zijn deel te nemen

aan de discussie over de vraag waarom wij en het universum bestaan." Hij concludeert: "Als we daarop het antwoord vinden, zou het de grootste overwinning zijn van het menselijk verstand: *"Want dan zouden we het verstand van God kennen."*

Een kwestie van oorzaak en gevolg

De Britse historicus Paul Johnson schreef recent "A History of the Jews". Daarin stelt ook hij enkele vragen van levensbelang: "Waarom zijn we hier op aarde? Is de geschiedenis slechts een opeenstapeling van gebeurtenissen die geen enkel doel dient? Of is er een wonderbaarlijk plan waar wij slechts een nederige onderdeel van zijn?" Is dit leven alles wat er is of is er meer? En als er meer is, hoe zou het besef daarvan uw leven beïnvloeden? Missen wij een belangrijke invalshoek als we de menselijke geschiedenis in ogenschouw nemen?

Dit zijn inderdaad fundamentele vragen. Heeft u ze al gesteld? Waarom zijn we hier? Dient ons leven een hoger doel? Wat is onze bestemming en is die bestemming onlosmakelijk verbonden met het bestaan van God? We moeten vragen stellen en antwoorden vinden op deze kwestie. De antwoorden hebben serieuze gevolgen voor onze manier van leven.

Maar waar beginnen we? Hoe beantwoorden we die allesoverheersende vraag: Bestaat God? Is Hij echt? Leeft Hij? En zo ja, wat voor God is Hij? Heeft hij een doel met u?

We kunnen antwoord krijgen op deze vragen! Er bestaat voldoende bewijs om het bestaan van God aan te tonen. Laten we kijken naar een aantal van die bewijzen en antwoorden vinden op de vragen die van zo'n groot belang zijn in onze zoektocht naar doel en betekenis in het leven.

De Hubble-ruimtetelescoop (rechtsboven) heeft verbazingwekkende beelden van het universum vastgelegd. De foto rechts, die in de inleiding wordt besproken, toont sterrenstelsels die op 10 miljard lichtjaar van ons af staan. De gasvormige „zuilen der schepping" (onder) zijn waarschijnlijk een bakermat voor nieuwe sterren.

Bewijs alom zichtbaar

In de afgelopen eeuwen hebben filosofen geprobeerd antwoord te vinden op de belangrijkste vragen met betrekking tot het bestaan van de mensheid en zijn plaats in het universum. Welke benadering hebben zij gekozen?

Het fundament voor hun uitgangspunt was dat God niet bestaat. Ze geloofden dat de antwoorden alleen door menselijke redenering gevonden konden worden en sloten alles uit wat we niet kunnen zien, horen of voelen, of wat niet op wetenschappelijke manier gemeten kan worden. Gebruikmakend van de menselijke redenering, met zijn aangeboren vooroordelen tegen God, concludeerden ze dat het universum uit het niets is ontstaan, leven ontstond uit dood materiaal, en alleen de rede zelf onze beste gids is.

In zijn recente boek "A Quest for God", stelt de historicus Paul Johnson: "Het al dan niet bestaan van God is de belangrijkste vraag die mensen zichzelf ooit gesteld hebben. Als God echt bestaat en wij dieneengevolge zijn voorbestemd voor een ander leven wanneer dit leven eindigt, dan zou dat gepaard moeten gaan met een aaneenschakeling van gevolgen, die ons leven van alledag - ieder moment ervan - zou moeten gaan bepalen. Ons leven wordt dan slechts een voorbereiding op de eeuwigheid en moet geleefd worden met deze toekomst in het vooruitzicht."

Kunnen we de antwoorden op de belangrijkste vragen in het leven wel vinden zonder tenminste bereid te zijn het bestaan van God in overweging te nemen? Hij wordt namelijk in de Bijbel beschreven als Degene Die ons het leven heeft gegeven en ons naar Zijn Beeld heeft geschapen.

De menselijke redenering verwerpt van nature het idee van een Schepper God, die een doel heeft met de mensheid en het heelal. Die volledige afkeer voor God heeft onvoorziene en tragische gevolgen.

Kunnen we harde bewijzen vinden voor het bestaan van God? En zo ja, waar vinden we die, en wat voor soort bewijzen zijn het? Wat is onze houding ten opzichte van de bewijzvoering en hoe beïnvloedt zij de manier waarop we leven?

De bewijzen afwegen

In hoeverre wegen de bewijzen dat God bestaat op tegen de bewijzen dat Hij niet zou bestaan? Hoe ieder bewijs wordt beoordeeld en geëvalueerd, is doorslaggevend voor de betrouwbaarheid van de conclusies die we trekken over dit belangrijke

Waarom leven wij in een universum van grote precisie en orde? Waarom is het universum niet willekeurig, chaotisch en onvoorspelbaar, zoals we zouden verwachten als wij niet meer zijn dan het resultaat van blind toeval en gelukkige ongelukken?

onderwerp.

We moeten zowel naar de argumenten voor als tegen het bestaan van God kijken, zonder onze toevlucht te nemen tot bevooroordeelde uitgangspunten of onlogische conclusies.

Vooroordelen werken twee kanten op. Velen die in het bestaan van God geloven voelen zich genoodzaakt om hun overtuiging op onlogische wijze te verdedigen. Ze doen hiermee afbreuk aan hetgeen waarvoor ze staan. Op dezelfde wijze weigeren velen, die niet in het bestaan van God geloven, de bewijzvoering van Zijn bestaan een eerlijke kans te geven.

In beide gevallen zijn diepgewortelde vooroordelen de echte vijand.

Richard Dawkins, professor in de Zoölogie van de Universiteit van Oxford en een toegewijd voorstander van de evolutietheorie, schreef het boek "The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe Without Design". Hij vat het atheïstische uitgangspunt van de oorsprong van de mensheid als volgt samen: "Natuurlijke selectie, oftewel het blinde, onbewuste proces, dat Darwin ont-

dekte en waarvan we nu weten dat het de verklaring is voor het bestaan en de ogenschijnlijke doelbewuste vormgeving van al het leven, dient geen enkel doel. Het heeft geen verstand en geen denkvermogen. Het denkt niet aan de toekomst, heeft geen visie of voorspelling, zelfs helemaal geen

gezichtsvermogen. Als het in de natuur al de rol toebedeeld heeft gekregen van Horlogemaker, dan van een *blinde* Horlogemaker" (1986, p. 5, nadruk in het origineel).

Om het onacceptabele bewijs van Gods bestaan te omzeilen, redeneert hij: "Biologie is de studie van gecompliceerde dingen, die de schijn hebben dat ze voor een doel zijn gemaakt." (Dawkins, pag. 1). Terwijl hij erkent dat levende dingen de uiterlijke schijn hebben van doelbewuste schepping neemt Professor Dawkins het meest voor de hand liggende niet in overweging - namelijk dat als zij eruit zien alsof ze ontworpen zijn, ze misschien wel degelijk zijn ontworpen!

Het bekende aanvaarden of ontkennen?

Professor Dawkins' dubbelzinnige erkenning dat levende organismen "ons op overweldigende wijze imponeren met hun schijn van ontworpen te zijn door een meesterhorlogemaker", zoals hij het noemde (pag. 21), wordt door veel wetenschappers niet zo achteloos van de hand gewezen. Zij zien de overweldigende aanwezigheid van ingewikkelde ontwerpen in het universum als een krachtige aanwijzing van een intelligente Schepper.

Paul Davies, professor in de wiskundige fysica aan de Universiteit van Adelaide in Australië, vat het groeiende aantal bevindingen van wetenschappers op vele gebieden als volgt samen: "Een lange lijst van "toevallige ongelukjes" en "samenloop van omstandigheden" is opgesteld... Alles bij elkaar vormen zij indrukwekkend bewijsmateriaal dat het leven zoals wij het kennen in hoge mate afhankelijk is van natuurkundige wetten en op enkele ogenschijnlijke toevalligheden in de waarden die "de natuur zelf heeft gekozen" met betrekking tot de verschillende massa van deeltjes, krachten, etc."

We kunnen volstaan met te zeggen, dat als we voor God konden spelen en de waarden van allerlei eenheden konden bepalen door lukraak aan een paar knoppen te draaien, we zouden uitvinden dat bijna alle knopstanden het universum volledig ongeschikt zouden maken voor leven. Het lijkt erop dat de verschillende knoppen uiterst nauwkeurig zouden moeten worden afgesteld om leven in het universum te laten gedijen" (The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World, 1992, pag. 199-200).

Een wereld van ontwerp en doel

Is ons complexe universum echt het werk van een blinde horlogemaker zoals sommigen beweren? Is dat wat we iedere dag om ons heen zien? Is leven op aarde slechts toeval, zonder doel of plan? Zonder beheersing of gevolgen? Bewijs dat het tegendeel het geval is stapelt zich op en leidt al jaren meer en meer wetenschappers ertoe om de algemeen geaccepteerde aannames in de wetenschap ter discussie te stellen. Alhoewel slechts enkelen bereid zijn om de duidelijke bewijzen van God's bestaan te bevestigen, geven velen wel toe dat de wereld om hen heen tot in de kleinste details het resultaat is van ingewikkeld ontwerp (Zie blz. 6, "Een planeet volmaakt voor leven").

De Bijbel geeft de meest voor de hand liggende verklaring voor het ontstaan van het leven, die volledig afwijkt van de uitleg die Professor Dawkins aanhangt. Het universum wordt voorgesteld als het werk van een Schepper God!

"Waar komt al de orde en schoonheid vandaan die we in de wereld zien?" vroeg Sir Isaac Newton zich af. Het is een legitieme vraag, gesteld door een gelovig wetenschapper die als geen ander wist dat er een oorzaak moet zijn voor ieder gevolg. Handelingen hebben gevolgen. Een ingewikkeld ontworpen heelal duidt op een intelligente Ontwerper.

Albert Einstein verwonderde zich ook over de orde en harmonie die hij en zijn collega-wetenschappers in het hele universum waarnamen. Hij merkte op, dat de religieuze gevoelens van de wetenschapper "de vorm aanneemt van een extatische verwondering over de harmonie van de natuurwetten, die een intelligentie laat zien van zo'n superioriteit dat, daarmee vergeleken, al het systematische denken en handelen van menselijke wezens slechts een onbeduidende afspiegeling is" (The Quotable Einstein, Alice Calaprice, editor, 1996,

blz.151).

Martin Rees, professor in de astronomie op de universiteit van Cambridge en wetenschappelijk schrijver John Gribbin merkten op tijdens een discussie over hoe precies het universum is afgesteld, dat "...de condities in ons universum inderdaad op unieke wijze geschikt lijken te zijn gemaakt voor levensvormen zoals wijzelf, en misschien wel voor iedere vorm van organische complexiteit. Is het universum op maat gemaakt voor de mensheid?" (Cosmic Coincidences: Dark Matter, Mankind, and Anthropic Cosmology, 1989, blz. 269).

Professor Davies bracht het als volgt onder woorden: "Door mijn wetenschappelijk werk ben ik in steeds toenemende mate gaan inzien hoe ingenieus het universum in elkaar zit, dat ik het niet enkel als een vanzelfsprekendheid kan accepteren. Er moet mijns inziens een diepere verklaring voor zijn. Of men die diepere verklaring "God" wenst te noemen, hangt af van iemands persoonlijke voorkeur... Volgens mij vervullen mensen een prominente rol in een veel groter geheel" (The Mind of God: The scientific basis for a Rational World, blz. 16).

Geen wonder dat de Britse astronoom Sir Fred Hoyle zegt: "Een voor de hand liggende interpretatie van de feiten suggereert, dat een superintellect met zowel de natuurkunde als de chemie en biologie heeft zitten knutselen en dat het uitgesloten is om alles toe te schrijven aan blinde krachten. De feiten zijn zo overdonderend dat deze conclusie buiten kijf staat (Fred Heeren, Show Me God: What the Message From Space is Telling Us About God, 1997, frontispiece).

De volharding van ongelovigen

De gedachte dat God niet nodig is, houdt koppig stand. Stephen Jay Gould, voormalig paleontoloog aan de Harvard Universiteit, vat zijn atheïstische standpunt samen: "Geen enkele hogere macht ziet liefdevol toe op het reilen en zeilen (van de mensheid). Er zijn geen bijzondere krachten die de evolutionaire processen sturen. En wat we ook denken van God, Zijn bestaan is niet terug te vinden in moeder natuur" (Darwin's Legacy, Charles Hamrun, editor, 1983, blz. 6-7).

Voorstanders van de evolutietheorie wijzen er graag op, dat het aanhangen van het idee van een goddelijke Schepper geloof vereist in iemand of iets dat we niet kunnen zien. Ze geven echter niet graag toe, dat een ieder die gelooft dat leven voortkwam uit dood materiaal, in een theorie gelooft die

niet bewezen kan worden - en gebaseerd is op veel zwakkere bewijzen dan de bewijzen die het geloof in een Schepper onderbouwen.

Het geloof van Evolutionisten gaat ervan uit dat ons onvoorstelbaar complexe univer-

Is het leven op aarde het product van toeval? Evolutionisten willen ons doen geloven dat de schoonheid en ordelijkheid die wij om ons heen zien ongepland en toevallig is.

sum zichzelf heeft geschapen, of op de een of andere manier uit het niets is ontstaan. Ze geloven heilig in een reeks omstandigheden die niet alleen in strijd zijn met de logica, maar ook met de fundamentele natuurkundige en biologische wetten. (Voor meer informatie over de controverse tussen schepping en evolutie, vraag ons gratis boekje aan: Schepping of Evolutie maakt het wat uit wat u gelooft?)

Evolutie is als het ware een andere godsdienst geworden. De overtuiging van haar volgelingen vindt haar wortels in het inhoudsloze geloof dat het ongelooflijke heelal, inclusief de wereld om ons heen die wemelt van een enorme diversiteit aan levensvormen, het resultaat is van blind lukraak toeval. Het kan geen rationele verklaring geven waar de materie vandaan kwam die het universum mogelijk maakte met haar veronderstelde evolutie van het leven.

Voorstanders van de evolutietheorie omzeilen het onderwerp waar de materie en het universum vandaan komen en beginnen met een bestaand universum dat volgens harmonische en voorspelbare natuurwetten functioneert. Ze erkennen dat deze wetten bestaan en foutloos hun werk doen. Toch hebben ze geen flauw benul van hun oorsprong. Ze geven er de voorkeur aan om het overtuigende bewijs te negeren dat er intelligentie achter deze ordelijke en harmonieuze wetten schuilt.

Ons universum werkt als een enorm hor-

Een planeet volmaakt voor leven

Kan het leven op aarde het product zijn van een blinde horlogemaker of van helemaal geen horlogemaker? Kan het louter het resultaat zijn van blind toeval?

Sommige wetenschappers concluderen dat de aarde waarschijnlijk de enige planeet in het heelal is die leven herbergt, want de noodzakelijke voorwaarden voor leven zijn zo veeleisend dat de mogelijkheid van leven op andere planeten oneindig klein is.

Atmosfeer

De atmosfeer van de aarde is één eigenschap waardoor onze planeet voor leven geschikt is. Geen enkele andere planeet in ons zonnestelsel heeft iets wat er maar in de verte op lijkt. Hoog in de atmosfeer houdt ozon kankerverwekkende straling van de zon tegen. De atmosfeer beschermt ons tegen meteorieten door de overgrote meerderheid ervan te verbranden, lang voordat ze de aarde bereiken. Anders zouden ze enorme schade en verlies aan levens teweegbrengen.

Onze atmosfeer bevat een mengsel van gassen in volmaakte hoeveelheden en verhoudingen om leven te onderhouden. Zuurstof maakt 21 procent uit van onze lucht. Zonder zuurstof zou ieder dierlijk leven - en ook dat van mensen - binnen enkele minuten doodgaan. Teveel zuurstof echter is giftig en maakt brandbare materialen nog meer ontvlambaar. Als de hoeveelheid zuurstof in de lucht slechts zou toenemen tot 24 procent, zouden er vaak verwoestende branden uitbreken die zeer moeilijk onder controle zouden zijn te krijgen. De dingen om ons heen zouden letterlijk vlam kunnen vatten.

Stikstof, dat 78 procent van de aardse atmosfeer uitmaakt, verdunt de zuurstof en heeft een vitale functie als meststof voor planten. Iedere dag combineren miljoenen bliksemontladingen rond de aarde stikstof met zuurstof, waardoor verbindingen tot stand komen die vervolgens door regen op aarde komen, waar ze kunnen worden gebruikt door planten.

De rest van onze atmosfeer wordt grotendeels gevormd door koolzuurgas. Zonder dit gas zou plantenleven onmogelijk zijn. Planten hebben het nodig om op te nemen terwijl zij zuurstof afgeven. Dieren en mensen doen het tegendeel: zij ademen zuurstof in en koolzuurgas uit. Het plantenleven onderhoudt het menselijk en dierlijk leven

God and the Astronomers, 1992, p. 117).

Vorm en positie

Nog een omstandigheid die de aarde gastvrij voor leven maakt, is haar grootte, die bepalend is voor haar zwaartekracht en bovendien haar atmosfeer beïnvloedt. Als de aarde maar een klein beetje groter was, waardoor haar zwaartekracht iets sterker zou zijn, zou een licht gas als waterstof niet aan de zwaartekracht kunnen ontsnappen en zich in onze atmosfeer ophopen, waardoor er geen leven mogelijk zou zijn. Als de aarde maar een beetje kleiner zou zijn, zou waterstof - dat noodzakelijk is voor leven - ontsnappen en het water zou verdampen. Als de aarde dus maar een fractie groter of kleiner was, zou er geen menselijk leven op aarde hebben bestaan.

De aarde reist in haar baan om de zon met een snelheid van ruim 100.000 kilometer per uur door de ruimte. Deze snelheid houdt de aantrekkingskracht van de zon perfect in evenwicht en de aardbaan op de juiste afstand van de zon. Als de snel-

Anders dan andere planeten die zijn ontdekt is de aarde een glinsterende blauwe bal die subtiel is afgesteld op het bestaan en het groeien van leven. Is deze subtiliteit toevallig?

heid van de aarde kleiner was, zou zij geleidelijk in de richting van de zon worden getrokken, waardoor uiteindelijk het leven zou verschroeien en vergaan. Mercurius, de planeet die het dichtst bij de zon staat, heeft een dagtemperatuur van meer dan 400 graden Celsius.

Als daarentegen de snelheid van de aarde groter zou zijn, zou ze zich mettertijd verder van de zon verwijderen en een bevroren woestijn worden, zoals Pluto, die een temperatuur van bijna min 250 graden Celsius heeft, en zo zou eveneens al het leven vergaan.

Terwijl de aarde in haar baan om de zon draait, maakt zij een hoek van 23,5° ten opzichte van de zon. Hoewel dit niet direct een factor is die leven al of niet mogelijk maakt, schept deze hoek de wisseling van seizoenen waarvan wij kunnen genieten. Stond de aarde niet in een bepaalde hoek, dan zou ons klimaat altijd hetzelfde zijn,

anderson in een schitterende, precieze, zichzelf onderhoudende kringloop.

Ook de dichtheid van de aardkorst speelt een rol in het reguleren van onze atmosfeer. Als de aardkorst veel dikker zou zijn, zou hij zuurstof onder de oppervlakte oppotten als oxiden. Een dunnere korst zou ons vaker blootstellen aan aardbevingen en verwoestende vulkaanuitbarstingen die de atmosfeer zouden doordringen met vulkanische as.

Hoe belangrijk is het precieze evenwicht in de atmosfeer? Onze naaste planeet Venus lijdt onder wat men ziet als een op hol geslagen broeikas effect waarin hitte is gevangen en niet weg kan. Een NASA-astronoom merkte op dat onze onvruchtbare, levenloze maan „een vriendelijke plaats [is] vergeleken bij Venus, waar vanuit veertig kilometer hoge wolken een regen valt van geconcentreerd zwavelzuur naar een oppervlakte dat zo heet is als kokend lood" (Robert Jastrow,

Als enige van de planeten in ons zonnestelsel heeft de aarde een overvloed aan levensnoodzakelijk water.

zonder enige verandering door seizoenen. Was de hoek groter, dan zouden de zomers aanzienlijk heter zijn en de winters veel kouder, wat schadelijk is voor plantencycli en voor de landbouw.

Leven onderhoudend water

Heel veel van de levensvormen op aarde zijn afhankelijk van een milieu waarin vloeibaar water stabiel is. Dit betekent dat de aarde niet te dicht en niet te ver van de zon mag afstaan. Astronomen schatten dat, als de afstand van de aarde tot de zon met slechts 2 procent zou veranderen, elk leven zou worden vernietigd doordat het water ofwel zou bevriezen ofwel verdampen.

Ook de ongewone eigenschappen van bevroren water vormen een factor die het leven op aarde mogelijk maakt. Ijs is zo'n veelvoorkomende substantie dat de meeste mensen er niet bij stilstaan dat het evenwicht van het leven afhangt van de eenvoudige chemische eigenschappen ervan.

Ijs is een van de weinige substanties die

De opmerkelijke en complexe relaties tussen de planten en dieren zouden ons moeten leiden tot de vraag hoe deze door toeval konden zijn ontwikkeld.

uitzetten als ze bevroren. De meeste stoffen krimpen in bevroren toestand en zinken als ze worden geplaatst in een vat dat is gevuld met dezelfde stof in vloeibare vorm. Ijs niet. Doordat water in bevroren toestand met tien procent uitzet, heeft het de ongebruikelijke eigenschap op vloeibaar water te blijven drijven. Als rivieren en meren in de winter bevroren, doen ze dit van boven naar beneden. Als ijs net zo zou zijn als bijna alle andere stoffen, zou het zinken en rivieren en meren zouden van onderaf bevroren. Alles wat uit water bestaat zou uiteindelijk ijs worden, waardoor het leven zoals wij dat kennen zou worden vernietigd.

Astronoom Hugh Ross wijst op nog enkele andere hoedanigheden waardoor de aarde zich volmaakt in evenwicht bevindt voor het leven: „Biochemici geven nu toe dat, willen de moleculen van het leven zo werken dat organismen kunnen leven, er een milieu vereist is waarin vloeibaar water stabiel is. Dit betekent dat een planeet niet te dicht bij zijn ster kan staan en evenmin te veraf. In het geval van de planeet Aarde zou een afstandverschil t.o.v. de zon van slechts twee procent, al het leven van de planeet verwoesten...

„De rotatiesnelheid van een leveninstandhoudende planeet kan niet met meer dan een paar procent worden veranderd. Als de planeet te langzaam draait, wordt het verschil tussen dag- en nachttemperaturen te groot. Zou anderzijds de planeet te snel draaien, dan zouden er windsnelheden ontstaan die catastrofaal zouden zijn. Op een rustige dag op Jupiter (rotatiesnelheid: ongeveer tien uur) bijvoorbeeld, zijn er stormen met windsnelheden van duizenden kilometers per uur...“ (*The Creator and the Cosmos*, 1993, pp. 135-136).

In tegenstelling tot de 10-urige rotatie van Jupiter draait onze buurplaneet Venus éénmaal per 243 dagen rond zijn as. Als de rotatie van de aarde zo langzaam was, zou het plantenleven onmogelijk zijn wegens de lange nachten en de extreme hitte en koude als gevolg van zulke lange dagen en nachten.

Ons verbazingwekkende zonnestelsel

Hoe andere planeten in ons zonnestelsel een belangrijke rol spelen in het instandhouden van het leven op aarde wordt ook door Ross beschreven: „Eind 1993 deed de planetaire geleerde George Wetherell van het Carnegie Institution in Washington, D.C., een opwindende ontdek-

king over ons zonnestelsel. Bij het bestuderen van computersimulaties van ons zonnestelsel ontdekte hij dat zonder een planeet van het formaat van Jupiter op de positie waar die nu is, de aarde duizendmaal vaker dan nu zou worden geraakt door kometen en restanten ervan. Met andere woorden, zonder Jupiter zouden inslagen, zoals die waardoor de dinosaurusen zijn weggevaagd, normaal zijn.

„Zie hoe het protectiesysteem werkt. Jupiter's massa is tweeënhalve keer groter dan alle andere planeten bij elkaar. Wegens deze enorme massa en derhalve de enorme aantrekkingskracht, en wegens zijn positie tussen de aarde en de wolk kometen die het zonnestelsel omringt, trekt Jupiter ofwel kometen aan (door zijn zwaartekracht) om met zichzelf in botsing te komen, zoals gebeurde in juli 1994, ofwel, wat normaler is, buigt hij kometen af (ook weer door zijn zwaartekracht) naar buiten het zonnestelsel. In de woorden van Wetherell: als Jupiter er niet was, 'zouden wij er niet zijn om de oorsprong van het zonnestelsel te bestuderen'.

Bovendien zorgt de zeer grote regelmatigheid in de banen van zowel Jupiter als Saturnus voor stabiliteit in de banen van de binnenplaneten en derhalve voor een stabiel klimaat op aarde. M.a.w. het klimaat van de aarde zou anders ongeschikt zijn voor leven.

„Ook de maan speelt voor het leven een doorslaggevende rol. Onze maan is uniek onder de hemellichamen daar hij zo groot is in verhouding tot de planeet. Bijgevoerd oefent onze maan een gewichtige aantrekkingskracht op de aarde uit. Dankzij deze kracht worden kustwateren gereinigd en de voedingswaarden ervan aangevuld, wordt ook de helling (de schuine stand van de rotatie-as ten opzichte van de baan) van de aarde erdoor gestabiliseerd (een essentiële factor om klimaatextremen te vermijden) ... Zo zien we dat de aarde is voorbereid op het leven door een verscheidenheid aan fijn op elkaar afgestemde eigenschappen van ons sterrenstelsel, onze ster, planeet en maan.

„Deze discussie put geenszins de lijst eigenschappen uit die subtiel op elkaar moeten zijn afgestemd om leven te laten bestaan. De astronomische literatuur omvat nu discussies over meer dan veertig verschillende eigenschappen die zich aan nauwkeurig bepaalde waarden moeten houden. En deze lijst wordt ieder jaar van onderzoek langer“ (ibid., pp. 137-138).

Geen wonder dat het verslag van de schepping uit Genesis besluit met deze samenvatting van Gods werk: „En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed“ (Genesis 1:31).

loge. De laatste 40 jaar van ruimteonderzoek hebben de precisie van het heelal aangetoond. Het is vanwege deze betrouwbaarheid, dat NASA kan rekenen met milliseconden wanneer mannen in de ruimte worden gelanceerd en ruimtevaartuigen de ruimte ingeschoten worden om planeten te onderzoeken die zo ver weg zijn,

Of we nu door een telescoop naar de hemel kijken, dan wel door een microscoop naar de ongeziene wereld of naar de natuur om ons heen, overal zien we schoonheid en ontwerp.

dat het soms jaren duurt om ze te bereiken, zelfs met snelheden van duizenden kilometers per uur.

Bewijs van natuurwetten

Natuurwetten met onvoorstelbare precisie besturen het heelal. Einstein zei: "Mijn geloof bestaat uit een nederig ontzag voor het onbegrensde superieure wezen dat zichzelf openbaart in de kleine details die wij met ons broos en zwak verstand kunnen waarnemen. Die diepe emotionele overtuiging van de aanwezigheid van een superintelligente kracht, die geopenbaard wordt in het ondoorgroondelijke universum, vormt mijn idee van God" (The Quotable Einstein, blz. 161).

De hemellichamen bewegen in volledig voorspelbare banen. Astronomen kunnen met verbazingwekkende precisie voorspellen wanneer een komeet terugkeert aan ons firmament. Wetenschappers kunnen, op miljoenen kilometers afstand, ruimtevaartuigen op andere planeten laten landen of in een baan om hemellichamen brengen.

Op aarde kunnen we de posities van sterren en planeten, ongeacht welke dag, maand of jaar het is, met enorme nauwkeurigheid in kaart brengen, zowel uit het verleden als in de toekomst. Kalenders zijn bruikbaar dankzij de onveranderlijke wetten van het universum.

We kunnen vertrouwen op de timing en positie van hemellichamen, omdat ze

onderhevig zijn aan natuurwetten die hun onderlinge relaties regeren.

In zekere zin is de geschiedenis van de mensheid de ontdekking van meer en meer natuurkrachten die de kosmos regeren.

Wij ervaren de gevolgen van de zwaartekracht. Alhoewel we de zwaartekracht niet kunnen zien, weten we dat het bestaat. We weten dat het onder alle omstandigheden functioneert. Het is een van de fundamentele wetten in het heelal. Soortgelijke wetten beheersen ieder aspect van het universum - wetten van energie, beweging, massa, materie en van het leven zelf.

Hoe staat het met de evolutie? De evolutietheorie behelst dat leven voortkwam uit levenloze materie, die gedurende ontelbaar miljarden jaren muteerde tot vorming van de verbazingwekkende variëteit

aan leven op aarde.

Deze leer druist in tegen één van de meest fundamentele natuurwetten, namelijk de wet van de biogenese. In de natuur is deze wet alom vertegenwoordigd: leven kan alleen voortkomen uit bestaand leven, net als uw leven voortkwam uit levende ouders. Evolutionisten bestrijden dit principe natuurlijk, maar zijn niet in staat het tegendeel met bewijzen te staven.

Sporen van een groot architect

Laten we tot de kern van de zaak komen: waarom vinden we zoveel betrouwbare, voorspelbare en nauwkeurige wetten die ons bestaan in goede banen leiden? Wat is hun oorsprong? Is het leven bij toeval ontstaan, of is er een hogere hand in het spel? Er moet een verklaring zijn voor het bestaan van alles. Het aantal, de nauwkeurigheid en perfectie van de natuurwetten kan niet uitgelegd worden als een toeval. Zo'n redenatie is irrationeel.

Gezond verstand vertelt ons, dat het bestaan van een onvoorstelbaar prachtig universum, welke gefundeerd is op en in stand gehouden wordt door ontelbare natuurwetten het bestaan bewijst van een Schepper van die wetten, een Architect van die structuren.

Een van de duidelijkste bewijzen van het bestaan van God is gelegen in de aanwezigheid van het ontzagwekkende ontwerp van het universum. De Australische weten-

schapper Paul Davies bracht het goed onder woorden in zijn boek *The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World*:

"Mensen zijn altijd al met ontzag vervuld geweest door de wonderen der natuur en de subtiele majestueuze opzet van de fysieke wereld. De baan die hemellichamen beschrijven, de wisseling van de seizoenen, het patroon van een sneeuwvlok, de diversiteit van levende organismen die perfect zijn aangepast aan hun omgeving - al deze dingen zijn te goed op elkaar afgestemd om als lukraak toeval te worden beschouwd. Van nature zijn we geneigd om de uitbundige harmonie overal om ons heen toe te schrijven aan het werk van een goddelijk wezen." (blz. 194).

Een andere schrijver die duidelijk bewijst zag van een schepping was Koning David. Toen hij 3000 jaar geleden naar de hemelen opkeek, overdacht hij dat hij naar het werk van Gods handen keek en dat we uit Zijn werken veel over Hem te weten kunnen komen. "De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt het werk Zijner handen, de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht. Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen: toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde en hun taal tot aan het einde der wereld..." (Psalm 19:2-5, NBG Vertaling).

De pracht van een nachtelijke sterrenhemel brengt ons nog iedere keer in verwoering. Wat doen die miljoenen lichtpuntjes schitterend in het duister van een onmetelijk heelal? Hoe kwamen ze daar? Waarom zijn ze er? Wat ligt er achter hen in de verste uithoeken van het universum? De grootsheid van het glinsterende heelal roept niet enkel vragen op over het universum, maar ook over ons aandeel erin.

Hetzelfde geldt voor de ingewikkelde levensvormen hier op aarde, niet alleen voor de zichtbare maar ook voor de onzichtbare wereld die we met het blote oog niet kunnen zien, maar alleen door een microscoop kunnen waarnemen.

Duizend jaar nadat Koning David zijn bewondering uitsprak over deze wonderen, vertelde de apostel Paulus aan de Christenen in Rome dat "hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben..." (Rom. 1:20, NBG Vertaling).

De schrijvers van de Bijbel herkenden in

Vervolg zie pagina 13

De oorsprong van het heelal

Heeft het universum altijd bestaan, of is het op een bepaald tijdstip ontstaan? Deze vraag bepaald voor een belangrijk deel het al dan niet bestaan van een Schepper God. Als het universum geen begin heeft, is het bestaan van een scheppend wezen of buitenaardse intelligentie niet aan de orde. Aan de andere kant, als het universum op een specifiek tijdstip is ontstaan, heeft iets dat moeten veroorzaken.

Wetenschappers zijn het er niet over eens of het universum wel of geen begin heeft gehad. Een enkeling gelooft nog steeds dat het mogelijk is dat het universum altijd heeft bestaan. De Britse natuurkundige Stephen Hawking verklaart waarom: "Zolang het universum een begin had, kunnen we veronderstellen dat er een schepper aan te pas is gekomen. Maar als het universum werkelijk volledig op zichzelf staat - zonder begrenzingen - dan zou het zonder begin of einde zijn en alleen maar bestaan." (A Brief History of Time, blz. 140-141).

In wetenschappelijke kringen is deze zienswijze al lang niet meer de heersende opvatting. De meeste wetenschappers zijn het er tegenwoordig over eens, dat het universum op een bepaald tijdstip plotseling is ontstaan.

Ontdekking van het begin

In het begin van 1900 ontdekten wetenschappers het fenomeen van de rode gloed. Dit fenomeen wordt veroorzaakt doordat het licht van verre sterrenstelsels de neiging heeft naar het rood van het kleurenspectrum af te buigen. De astronoom Edwin Hubble realiseerde zich dat dit betekent dat het universum uitdijt. Hij ontdekte dat sterrenstelsels en groepen sterrenstelsels in alle richtingen uit elkaar vandaan bewegen.

Om deze revolutionaire ontdekking te illustreren, moet u zich een ballon voorstellen met allemaal inktvlekken erop. Als u de

ballon opblaast, bewegen de inktvlekken in alle richtingen verder van elkaar vandaan. Hubble en zijn collega-astronomen ontdekten tevens, dat hoe verder een sterrenstelsel of groep sterrenstelsels van ons verwijderd is, hoe hoger de snelheid is waarmee ze zich verwijderen.

Hoe kwam het heelal tot bestaan? Waar is meer geloof voor nodig: geloven dat het heelal zichzelf uit het niets heeft geschapen of dat er een Schepper bij betrokken was?

Hubble had ontdekt, dat het universum alle kanten op uitdijt. Deze ontdekking was revolutionair, omdat de astronomen tot op dat moment hadden aangenomen, dat sterrenstelsels doelloos rondzwerfden. Andere astronomen en natuurkundigen bevestigden naderhand Hubble's waarnemingen en conclusies.

John D. Barrow, professor in de astronomie aan de universiteit van Sussex in Engeland, behandelt in zijn boek "The Origin of the Universe" de fascinerende vraag hoe ruimte, materie en tijd hun begin hadden. Over het uitdijen van het universum schrijft Barrow: "Dit was de meest revolutionaire wetenschappelijke ontdekking van de 20e eeuw, en het bevestigde wat de algemene relativiteitstheorie van Einstein al had voorspeld, namelijk dat het universum niet statisch kan zijn. De aantrekking van de zwaartekracht tussen de stelsels onderling zou ze immers naar elkaar toe trekken, als ze niet van elkaar vandaan zouden drijven.

Het universum kan niet stilstaan.

Als het universum uitdijt, zouden we bij het teruggaan in de tijd aanwijzingen moeten vinden dat het is voortgekomen uit een veel kleinere massa met een veel grotere dichtheid - een toestand die vrijwel geen omvang had. Dit begin is tegenwoordig bekend onder de naam BIG BANG. (1994, blz. 3-5).

De wetenschappers concludeerden, dat wat ze waarnamen de nasleep was van een onvoorstelbaar explosief ogenblik waarin materie en energie in alle richtingen uiteenspatte en het universum vormde zoals wij dat heden ten dage kennen. - vandaar de naam "big bang". In feite waren ze getuige van het feit, dat het universum *een begin moet hebben gehad!*

Het scheppingsmoment

Deze ontdekking deed het wetenschappelijke establishment op haar grondvesten schudden. Robert Jastrow, oprichter van het Goddard Instituut voor Ruimteonderzoek van NASA en voormalig professor in de astronomie en geologie aan de Columbia Universiteit in New York, schreef: "Weinig astronomen hadden kunnen voorzien, dat deze gebeurtenis" - de geboorte van het Universum - wetenschappelijk bewezen kon worden. Maar door met telescopen het heelal te observeren, werden ze tot deze conclusies gedwongen" (The Enchanted Loom: Mind in the Universe, 1981, p. 15).

Hij beklemtoont: "Het zaad van alles wat sindsdien in het heelal is gebeurd, werd in het allereerste begin geplant...Het was letterlijk het moment van schepping" (Journey to the Stars: Space Exploration - Tomorrow and Beyond, 1989, p. 47).

Wetenschappers hadden een belangrijke wetenschappelijke ontdekking gedaan die voor het eerst 3500 jaar geleden in de Bijbel beschreven werd: het universum was niet eeuwigbestaand, het had een begin. Andere

ontdekkingen, zoals het radioactieve verval van bepaalde elementen, bevestigden dat deze elementen niet altijd bestaan konden hebben, anders waren ze al lang geleden tot lood vervallen.

Zolang als de wetenschappelijke wereld aannam dat het universum altijd had bestaan - dat het geen begin had en daarom geen schepper nodig om het te maken - konden ze God buiten de deur houden. Slechts weinig wetenschappers blijven geloven in een heelal dat altijd heeft bestaan. Er is eenvoudigweg teveel bewijs van het tegendeel. Ze werden gedwongen te erkennen dat we in een universum leven dat wel degelijk een begin had.

Die erkenning riep vragen op die vele wetenschappers in verwarring bracht. Welke krachten en wetten bestonden er voor het universum een feit werd en waren dus verantwoordelijk voor het ontstaan? Ons verstand zegt ons, dat het universum niet uit het niets kon zijn ontstaan. Dat is niet alleen in strijd met de logica, maar ook met de natuurkundige wetten. Wat - of Wie - veroorzaakte het ontstaan van het universum? En waarom kwam het tot stand?

Waar de wetenschap ophoudt

Op dit punt laat de wetenschap ons in de steek. Professor Jastrow legt het als volgt uit: "Er bestaat dan wel een aannemelijke verklaring voor het plotselinge ontstaan van het universum, maar de wetenschap kan niet de uitleg geven welke omstandigheden hieraan vooraf zijn gegaan. De navorsingen van de wetenschappers eindigen in het scheppingsmoment... We zouden in onze zoektocht graag verder terug willen gaan in de tijd, maar dit leidt tot een onoverbrugbare barrière. De oplossing is niet een kwestie van nog een jaar of 10 onderzoek, andere methodieken, of een andere theorie; op dit moment ziet het er naar uit, dat de wetenschap nooit in staat zal zijn het doek op te lichten van het mysterie van de schepping" (God and the Astronomers, 1978, pp. 114-116).

Professor Jastrow bekent, dat alles wat de wetenschap weet, ophoudt op het moment van de schepping. De bekende wetten van het universum gelden eenvoudigweg niet meer als het universum plotseling uit het niets tevoorschijn komt. De wetenschap kan geen rationele verklaring

aanreiken, laat staan een manier om een gebeurtenis te reconstrueren die onze verstandelijke vermogens tart.

Sommige wetenschappers trekken de verkeerde conclusies uit deze feiten. Ze concluderen dat er niets gebeurd kan zijn voordat het universum gevormd werd, omdat ze niet kunnen ontdekken hoe het universum zelf is ontstaan. Dit vertelt ons niets over het al dan niet bestaan van God, maar spreekt boekdelen over de beperkingen van de traditionele wetenschappelijke benadering. We moeten een andere bron raadplegen om meer te weten te komen over wie of wat er was voordat het universum vorm kreeg. En slechts één bron biedt een geloofwaardige en begrijpelijke verklaring - de Bijbel.

Er is slechts één alternatief voor de bijbelse uitleg, namelijk het atheïstische standpunt dat het hele universum zonder oorzaak uit het niets is ontstaan. Zij moeten vasthouden aan dit ongefundeerde standpunt omdat het de enige manier is om het bestaan van een Schepper uit te sluiten. Hun belangrijkste uitgangspunt is een misvatting. Het is bewezen dat het begin van het universum een gebeurtenis op zich is

Hoe groot is groot?

De omvang van ons zonnestelsel alleen - om niet te spreken over de Melkweg - is zo groot dat het iedere verbeelding tart. Laten we het ons eens proberen voor te stellen op een schaal die we enigszins kunnen bevatten.

Eerst stellen we ons de zon voor ter grootte van een sinaasappel. Op die schaal is de aarde een korrel zand die op een afstand van 10 meter om de zon draait. De gigantische planeet Jupiter, die vele malen groter is dan de aarde, is een kersenpit die op een afstand van ruim 65 meter om de zon draait. Saturnus, eveneens ter grootte van een kersenpit, draait twee straten verderop om de zon. Pluto, de buitenste bekende planeet in ons zonnestelsel, is nog een korreltje zand dat op bijna driekwart kilometer van onze sinaasappel staat.

Hoe is dat te vergelijken met afstanden binnen ons sterrenstelsel? Op die schaal is

de dichtstbijzijnde ster van de zon, de ster Alpha Centauri, ruim 2000 kilometer weg.

Het universum is onvoorstelbaar groot. Zelfs als we proberen het op een begrijpbare schaal te plaatsen, lopen die pogingen al gauw vast. Hoe kwam zo'n onbevattelijk heelal tot stand?

Ons sterrenstelsel zou op die schaal te vergelijken zijn met een groep van 200 miljard sinaasappels, elk op een gemiddelde afstand van 3200 kilometer van elkaar, waarbij de gehele groep een cluster vormt

met een diameter van zo'n 32 miljoen km.

Op grond van onderzoek met de meest geavanceerde telescopen en andere instrumenten schatten de astronomen dat er ongeveer 100 miljard of meer sterrenstelsels in het universum bestaan. Zij hebben nog geen eind of grens aan het heelal ontdekt

Zulke afstanden maken ruimtereizen door de mens buiten ons zonnestelsel onmogelijk (Bron: Robert Jastrow, *Red Giants and White Dwarfs*, 1990, p. 15).

De hoeveelheid materie en energie in het universum is onpeilbaar voor het menselijke verstand. We beschrijven afstanden en ruimte in termen van lichtjaren - de afstand die licht in één jaar aflegt (ongeveer 9,5 miljard km) - alsof we het kunnen begrijpen. Maar dit soort getallen kunnen we bij lange na niet begrijpen. Eens temeer staan we voor de vraag: kwam dit uit het niets?

geweest. We weten allemaal uit ervaring dat er voor ieder gevolg een oorzaak bestaat. Deze fundamentele waarheid ligt ten grondslag aan de wetten van energie en materie. Er gebeurt niets zonder oorzaak. Het begin van het universum is een gebeurtenis die een specifieke oorzaak had.

Het gezag van de bijbel

In den beginne schiep God de hemel en de aarde," staat er in de Bijbel. (Genesis 1:1). Dit is een eenvoudige bewering, maar het geeft wel antwoord op de belangrijkste wetenschappelijke vraag: waar komen we vandaan? Dit vers beschrijft het begin van het heelal. Het heelal had een begin, dat veroorzaakt werd door een tijdloze en onveranderlijke kracht die van buiten het fysieke universum kwam. Op het moment dat er materie ontstond, begon de tijd zoals wij die meten. Wat betreft het begin van het heelal, geeft dit vers antwoord op de vragen, wie, wat en wanneer. Het waarom komt later pas aan de orde. Hebreëen 11:3 voegt er aan toe: "Door geloof [door te vertrouwen in God's openbaring] verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare" (NBG vert.)

Er vallen twee dingen op in deze verklaring: Ten eerste, het universum had een oorsprong; het kwam ergens vandaan. Waar het vandaan kwam was niet zichtbaar; oftewel, het ontstond niet uit reeds bestaand materiaal. De Schriften leren ons dat het universum een oorzaak had - hetgeen een wetenschappelijke bewering is.

Ten tweede, zegt dit schriftgedeelte dat we door het geloof begrijpen, dat de wereld door het Woord van God werd bereid. Maar dit vergt geen blind geloof. Er wordt niet van ons gevraagd om te geloven dat het universum zonder oorzaak of reden tevoorschijn is gekomen - het uitgangspunt in het geloof van een atheïst. Wij mogen geloven, dat de wereld ontstond door een vrijwillige handeling van een wezen dat tijdloos en almachtig genoeg is om het universum tot stand te brengen.

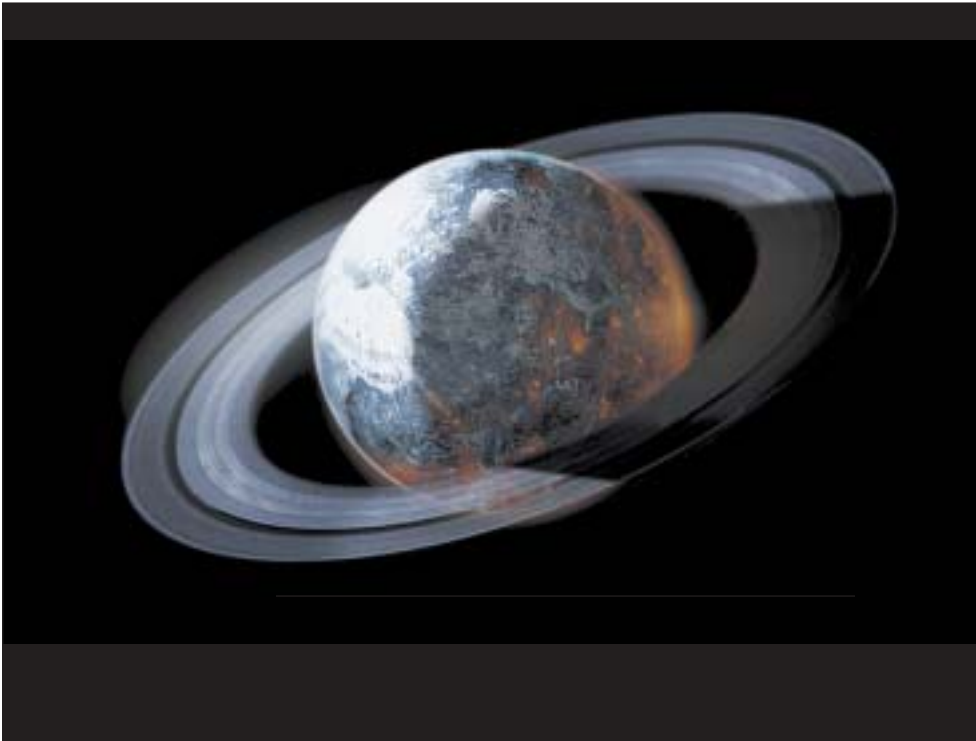
De betekenis van Genesis 1:1, 2

In de laatste 150 jaar heeft geen ander deel van de bijbel zozeer onder vuur gelegen als het scheppingsverhaal in Genesis hoofdstuk 1. De aanhangers van Darwin houden vol dat de aarde tussen de 5 en 15 miljoen jaar oud is. En dat terwijl sommige Bijbelaanhangers op basis van een zorgvuldige bestudering van de genealogie in de Bijbel, in combinatie met de geschiedenis,

beweren dat de aarde slechts 6000 jaar oud is. De eerste twee verzen in de Bijbel hebben grote betekenis in dit verband.

Deze controversie leidt tot een belangrijke vraag. Als de aarde miljoenen jaren oud moet zijn en als de bijbelse uitleg over

dag. (Voor een gedetailleerde beschrijving van de grondgedachte van Genesis 1:1-2 en verwijzingen naar de bronnen die deze interpretatie van Genesis onderbouwen, kunt u de gratis boekjes aanvragen "Is the Bible True" en "Schepping of Evolutie:

De wetenschap ontdekt steeds nieuwe wonderen in het universum. Elk daarvan is onderworpen aan precieze natuurwetten.

de schepping gebrekkig is, hoe kunt u dan alle andere bijbelse beweringen geloven? Dit is een terechte vraag, en het meningsverschil hierover heeft het toneel gezet voor de wetenschap versus religie-benadering, die in het onderwijssysteem de boventoon voert. De beweringen van de wetenschap zijn indrukwekkend. Maar hoe houdt het bijbelse verslag stand, en wat beweert de Bijbel eigenlijk precies?

Diverse bijbelvertalingen maken er notitie van, dat de uitdrukking "de aarde was woest en ledig" (v. 2) net zo goed vertaald kan worden met "De aarde werd woest en ledig". Het Hebreeuwse woord "hayah", vertaald met "was", betekent "worden, ontstaan, gebeuren". Met andere woorden, God schiep de aarde, maar in de Hebreeuwse grondtekst kan het zijn, dat de aarde later "woest en ledig werd". Het kan er op duiden dat iets de eerste schepping, zoals die in Genesis 1:1 werd beschreven, verwoestte en God weer orde uit chaos moest scheppen - gedurende 6 dagen van restauratie, gevolgd door een sabbat's rust-

maakt het wat uit wat u gelooft?")

God zei tegen het machtige engelachtige wezen Lucifer "Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werd, totdat er onrecht in u werd gevonden" (Ezechiël 28:15). God is een wezen van perfectie, orde en schoonheid. Chaos en wanorde zijn het gevolg van ongehoorzaamheid aan Hem of rebellie tegen Hem. De Bijbel openbaart dat engelen al bestonden voordat de aarde werd geschapen (Job 38: 4-7). Het waren engelachtige wezens die als eersten disharmonie en verwarring in God's perfecte schepping introduceerden.

Andere schriftgedeelten wijzen erop, dat een oorspronkelijke, eerdere schepping (Genesis 1:1) voorafging aan de aarde "die woest en ledig" was (het Hebreeuwse *tohu* en *bohu* betekent een toestand van totale chaos en verwarring) in vers 2. Jesaja 45:18 zegt nadrukkelijk dat "Hij haar [de aarde] heeft gegrondvest; niet tot een baaierd [*tohu*] heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd". De chaotische toestand die in Genesis 1:2

wordt beschreven ontstond later.

Deze chaos was kennelijk het resultaat van de rebellie van Satan en een derde van de engelen tegen God (Jesaja 14:12-15; Ezechiël 28:12-77; Openbaring 12:4). Later, na een niet nader omschreven tijdsduur, kan God gedurende zes dagen gevolgd door de zevende Sabbatsdag alles wat in een toestand van chaos was geraakt hersteld hebben (Genesis 1; Exodus 20:11).

Met andere woorden, er is sprake van een tijdsduur tussen de oorspronkelijke schepping die in Genesis 1:1 wordt

die men zou verwachten als er geen intelligentie aan te pas was gekomen - is de algemene wetenschappelijke opvatting momenteel, dat het heelal sinds haar ontstaan gelijkmatig uitdijt. Men dient zich echter niet te laten misleiden door de eenvoud of de willekeur van deze uitdijning.

Keith Ward, professor Geschiedenis en professor Filosofie van religie aan het King's College van de Universiteit van Londen schrijft: "Het universum begon op uiterst nauwkeurig ordelijke wijze te expanderen volgens een reeks elementaire wis-

dingen over deze wetten als volgt samen: "Iedere [wetenschappelijke] vooruitgang levert nieuwe en onverwachte ontdekkingen op en daagt ons verstand uit met ongewone en soms moeilijke concepten. Maar door alles heen loopt een bekende rode draad van rationaliteit en orde.... Deze orde in de kosmos wordt bevestigd door duidelijke wiskundige wetten die met elkaar in verband staan en een subtiel en harmonieus geheel vormen. De wetten worden gekenmerkt door een elegante eenvoud, en spreken wetenschappers aan enkel op basis van hun schoonheid. (The Mind of God. The Scientific Basis for a Rational World, blz. 21)

Einstein brengt het als volgt onder woorden: "Een ieder die zich serieus bezighoudt met de wetenschap, raakt ervan overtuigd dat een genie zich openbaart in de wetten van het universum. Een genie veruit superieur aan de mens." (The Quotable Einstein, blz. 152).

Betekent het reeds aanwezig zijn van het uitgebreide, ingewikkelde systeem van natuurwetten in het universum dat er een Wetgever moet zijn geweest? Of kan de wetenschap aantonen dat de oorsprong van het universum louter het resultaat is van natuurlijke oorzaken?

Biochemicus Michael Behe schrijft: "Het is een cliché, bijna banaal om te beweren, dat de wetenschap grote vooruitgang heeft geboekt in het begrip van de natuur. De wetten van de physica worden momenteel zo goed begrepen, dat ruimtesondes foutloos werelden fotograferen die miljarden kilometers van de aarde verwijderd zijn. Computers, telefoons, elektriciteit en ontelbare andere voorbeelden getuigen van de beheersing van de wetenschap en technologie over de krachten der natuur.

Begrijpen hoe iets werkt is echter niet hetzelfde als begrijpen hoe iets tot stand is gekomen. De baan van planeten in het zonnestelsel kan bijvoorbeeld met de grootste nauwkeurigheid voorspeld worden; de oorsprong van het zonnestelsel (de vraag hoe de zon, planeten met hun manen zijn ontstaan) is daarentegen nog steeds controversieel. De wetenschap zal het raadsel misschien ooit oplossen. Het punt blijft, dat het begrijpen hoe iets is ontstaan iets anders is dan begrijpen hoe iets van moment tot moment functioneert". (Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, 1996, pag. IX).

Vele intelligente mensen en geleerden hebben de overtuiging - en houden er een godsdienstachtig geloof op na - dat de com-

We hebben opmerkelijke vooruitgang geboekt in de ontdekking van de wetten die bepalen hoe het universum werkt. Toch weten de geleerden geen antwoord op de vraag hoe zowel het universum als deze wetten tot bestaan kwamen.

beschreven en het herstellen van de aarde in vers 2. Deze niet nader aangeduide periode kan miljarden jaren in beslag hebben genomen, en een verklaring zijn voor "oertijd" die de geologen en andere wetenschappers de laatste twee eeuwen ontdekt blijken te hebben.

De Bijbel zelf - indien op de juiste wijze begrepen - biedt dus een logische verklaring voor dit veronderstelde scheppingsraadsel en heeft geen wezenlijk conflict met de mogelijkheid dat het universum zo'n 15 miljard jaar oud kan zijn. De Bijbel zelf zegt gewoonweg niets over de ouderdom van het universum of de aarde, maar zegt duidelijk: "In den beginne schiep God de hemel en de aarde."

Een universum in stand gehouden door wetten

Wat hebben wetenschappers ontdekt over de fundamentele wetten die bestonden tijdens de oorsprong van het heelal? Verre van een chaotische, toevallige structuur -

kundige constanten en wetten die het daaruit ontstane heelal zoals we dat heden ten dage kennen, besturen. Er bestond al een complex stelsel van kwantum wetten die de mogelijke wisselwerking tussen elementaire deeltjes beschreven; en volgens een belangrijke theorie ontstond het universum door de werking van fluctuaties in een krachtveld in overeenstemming met deze wetten." (God, Chance & Necessity 1996, blz. 17)

Zulke wetenschappelijke ontdekkingen en conclusies brengen opnieuw de fundamentele vragen boven: Wie schiep de oorspronkelijke wetten van astrofysica? Ontstonden ze toevallig of per ongeluk? Of werden ze in werking gesteld door een goddelijke Schepper?

Wetten zonder Wetgever?

Wetenschappers zijn het erover eens dat ons verbazingwekkende universum in stand gehouden wordt door precieze en nauwkeurige wetten. Professor Davies vat de bevin-

plexe wetten die het universum in stand houden louter toevallig of per ongeluk ontstonden. Maar is deze zienswijze geloofwaardig? We weten zeker dat ze niet onderbouwd worden met aantoonbaar bewijs. Hier is dan de echte vraag: Is het logisch om te geloven dat een universum, dat in stand gehouden wordt door een nauwkeurige systeem van goed geordende wetten, uit zichzelf ontstond?

Het Bijbels Gezichtspunt

Op dit punt dienen we veel meer aandacht te schenken aan wat de Bijbel ons hierover vertelt. De Bijbel presenteert ons een totaal ander gezichtspunt. "...want Hij gebood en zij [het heelal] waren geschapen. Hij zette ze vast voor immer en altoos, Hij stelde hun een inzetting [een wet] die geen hunner overtreedt" (Psalmen 148:5-6).

De Schriftgedeelten leggen uit dat God wetten heeft gemaakt in de "hemel" die niet buiten werking gesteld kunnen worden. "Mijn hand heeft de aarde gegrondvest en mijn rechterhand heeft de hemelen uitgebreid. Roep ik hen, zij staan daar tezamen" (Jesaja 48:13).

Enkele belangrijke waarheden worden in deze schriftgedeelten tot uitdrukking gebracht. Wanneer deze worden vergeleken met alle andere alternatieven, klinkt deze zienswijze logisch. Het is de enige zienswijze die alle onenigheden met elkaar verzoend.

Merk de reactie op van de astronoom Hugh Ross, toen hij voor het eerst het bijbelse verslag van de schepping las: "De dui-

delijkheid [van het boek Genesis] maakten meteen indruk. Het was eenvoudig, zonder omhaal van woorden en specifiek. Ik was verbaasd over de hoeveelheid historische en wetenschappelijke verwijzingen en de gedetailleerdheid ervan.

Alleen het bestuderen van het eerste hoofdstuk kostte me al een hele avond. In plaats van weer een bizarre scheppingsmythe werd er een soort dagboekverslag gegeven van de vroegste omstandigheden op aarde, die vanuit het standpunt van de astrofysica en geofysica correct werden omschreven; gevolgd door een samenvatting van de volgorde van veranderingen waardoor de aarde bevolkt raakte door levende dingen en uiteindelijk door de mens.

Het verslag was eenvoudig, sierlijk en wetenschappelijk accuraat. Vanuit wat mij het gezichtspunt van een Observator leek, kwam zowel de volgorde als de omschrijving van de gebeurtenissen gedurende de schepping perfect overeen met de verzamelde gegevens van de natuur. Ik stond versteld" (The Creator and the Cosmos, 1993, blz. 15).

Het bewijs dat de aarde een duidelijk begin had, en wetten die alreeds bestonden en al haar functies bestuurden, vormt een overtuigende aanwijzing dat God de Schepper is en dit schitterende universum in stand houdt.

Vele hedendaagse boeken die door wetenschappers zijn geschreven staan vol met evolutionaire uitgangspunten. Het meeste hedendaagse onderwijs is gegrond-

vest in de evolutietheorie. Maar hoe is het gesteld met andere opvattingen? Neem deze erkenning uit The Columbia History of the World: "Onze beste gangbare kennis, die de poëtische magie mist van de schriftgedeelten, klinkt in bepaalde opzichten inderdaad minder geloofwaardig dan het verslag in de Bijbel..." (John Garraty and Peter Gary, editors, 1972, blz.3).

De wetenschappelijke schrijver Fred Heeren merkt op dat "De huidige trend in de kosmologie van de 20ste eeuw... is, om van een opvatting die niet strookte met verslag van het scheppingsverhaal in Genesis, om te buigen naar een opvatting die met het oude scenario sterk overeenkomt. In feite... is de Hebreeuwse openbaring de enige religieuze bron uit de oudheid die past in ons moderne beeld van de kosmologie. En in veel gevallen werden ook archeologen en experts in mythen gedwongen om afstand te doen van hun oude opvattingen waarin de Bijbel als een mythe werd beschouwd. Zij beschouwen de Bijbel nu als geschiedenisbron" (Show Me God, 1997, voorwoord).

Het wordt hoog tijd dat wij Genesis op gelijke waarde schatten.

Vervolg van pagina 8

de schepping het bestaan van een alwetende God. Ze begrepen dat de wonderen der natuur die we om ons heen zien allemaal dezelfde boodschap verkondigen: "Zo'n schitterend ontwerp vereist een Meester Architect!"

Of we nu ontroerd raken door de pracht van de oceaan, de majestueusiteit van een bergmassief, de tedere schoonheid van de bloesem in het voorjaar of de geboorte van een baby, als we naar de wereld om ons heen kijken komen we allemaal tot dezelfde conclusie: Dit moet het werk zijn van een geweldige ontwerper!

De schepping onthult de schepper

De theoretische natuurkundige John Polkinghorne, president van Queens College te Cambridge en lid van de Britse Royal

Society, schreef: "De intellectuele schoonheid van de harmonie en orde der natuur die door de wetenschap is aangetoond, stemt overeen met de uiterlijke wereld waarachter het verstand van een goddelijk Schepper schuilgaat... Het harmonieuze evenwicht tussen de wetten die het heelal in stand houden, stemt overeen met haar verleden en is de uitdrukking van een goddelijk doel" (Serious Talk: Science & Religion in Dialogue, 1995, blz. VIII).

Michael Behe, buitengewoon Professor in de biochemie aan Leigh Universiteit te Pennsylvania, kwam na jaren van intensieve studie naar de cel, de bouwsteen van het leven, tot de conclusie dat zulk een enorme complexiteit enkel en alleen toegeschreven kan worden aan een intelligente Ontwerper.

"Voor diegene die niet geneigd is om zijn onderzoekingen te beperken tot een

niet-intelligente oorsprong, is de conclusie overduidelijk dat vele biochemische systemen wel degelijk werden ontworpen. Ze kwamen niet tot stand door natuurkrachten of door toeval en omstandigheden. Ze werden veeleer ontworpen. De architect wist van tevoren hoe ze eruit moesten komen te zien en heeft ze vervolgens op die manier tot stand gebracht" (Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, 1966, blz. 193).

Zijn conclusie: "Het leven op aarde, op het meest fundamentele niveau en in de meest kritieke componenten, is het produkt van intelligent ontwerp."

De nauwkeurigheid van ons heelal is niet het resultaat van een gunstige samenloop van omstandigheden. Het is het resultaat van een alwetende Schepper en Wetgever, de Meester Horlogemaker van het universum.

De wetenschap en frustrerende ontdekkingen

Robert Jastrow is oprichter en voormalig directeur van NASA's Goddard Institute for Space Studies, voormalig hoogleraar astronomie en geologie aan de Columbia University in New York, en hoogleraar aardwetenschappen aan het Dartmouth College. Hij ontving de Arthur Flemming Award wegens zijn verdiensten voor de Amerikaanse overheid, de Medal for Excellence van de Columbia University en de Medal for Exceptional Scientific Achievement van de NASA.

Hij is een productief wetenschappelijk schrijver, in het bijzonder over astronomie, kosmologie en ruimteonderzoek. Hij aarzelt niet vrijuit te spreken, vooral als het gaat om ontdekkingen die zijn medewetenschappers in verlegenheid brengen en om hun niet al te objectieve reacties op dergelijke bevindingen.

Zijn commentaren zeggen veel over de houding - en bij tijden regelrechte vooroordelen - die sommige wetenschappers erop nahouden ten opzichte van de mogelijkheid van een Schepper. Hoewel hij persoonlijk een agnosticus is, merkt hij op dat de wetenschappelijke ontdekkingen en het boek Genesis veel meer gemeen hebben dan vele van zijn collega's willen toegeven (nadruk in de volgende citaten door ons toegevoegd).

„Het astronomische bewijs van een begin brengt de wetenschappers in een lastig parket, want zij geloven dat ieder gevolg een natuurlijke oorzaak heeft en dat iedere gebeurtenis in het Universum kan worden verklaard door natuurlijke krachten die in overeenstemming met de natuurwetten werken. Toch *kan de wetenschap in de natuur geen kracht vinden waaraan het begin van het Universum kan worden toegerekend*; en ze kan geen bewijs vinden dat het Universum ook voor dat eerste ogenblik bestond. De Britse astronoom E.A. Milne schreef: 'Wij kunnen geen uitspraak doen over de stand van zaken [in het begin]; in de goddelijke scheppingsdaad is God niet waar te nemen en te zien' (*The Enchanted Loom: Mind in the Universe*, 1981, p.17).

„De wetenschappers hebben geen bewijs dat het leven niet het gevolg is van een scheppingsdaad, maar zij worden door de aard van hun beroep gedreven te zoeken naar verklaringen van de oorsprong van het leven die binnen de grenzen van de natuurwetten liggen. Zij stellen zich de vraag: 'Hoe ontstond leven uit onbezielde materie? En wat is de waarschijnlijkheid van die gebeurtenis?' En tot hun verdriet

hebben zij geen duidelijk antwoord, omdat de scheikundigen er nooit in zijn geslaagd de experimenten van de natuur te reproduceren om leven uit niet-levende materie te scheppen.

„De wetenschappers weten niet hoe dat gebeurde, en bovendien kennen zij de kans niet dat zoiets gebeurt. Misschien is de kans zeer klein en is het ontstaan van leven op een planeet *een gebeurtenis van een miraculeus lage waarschijnlijkheid*. Misschien is het leven op de aarde uniek in dit Universum. Geen enkel wetenschappelijk bewijs sluit die mogelijkheid uit" (*ibid.*, p. 19).

„Het idee dat het Universum tot bestaan explodeerde ... wordt vaak de theorie van de Oerknal genoemd... Het was letterlijk het moment van de schepping. Dit is een *merkwaardig bijbelse visie op de oorsprong van de wereld*. De details van het verhaal van de astronoom verschillen sterk van die in de Bijbel; in het bijzonder de leeftijd van het Universum lijkt veel hoger dan de 6000 jaar van het bijbelse verslag [zoals in dit hoofdstuk opgemerkt is dit getal van 6000 jaar een algemeen misverstand; de Bijbel laat de mogelijkheid van een veel oudere schepping toe]; maar het astronomische en het bijbelse verslag van Genesis zijn in één wezenlijk opzicht gelijk. *Er was een begin en alle dingen in het Universum kunnen daarnaar worden teruggeleid*" (*Journey to the Stars: Space Exploration: Tomorrow and Beyond*, 1989, p. 47).

„Nu zien we hoe het astronomische bewijsmateriaal naar een bijbelse kijk op de oorsprong van de wereld leidt. De details verschillen, maar de essentiële elementen in het astronomische verslag en het bijbelse verslag van Genesis zijn dezelfde: de keten van gebeurtenissen die tot de mens leidde begon plotseling en precies op een bepaald moment in de tijd, een flits van licht en energie. Sommige wetenschappers zijn ongelukkig met het idee dat de wereld op deze manier begon" (*God and the Astronomers*, 1978, p. 14).

„Theologen in het algemeen zijn erg blij met het bewijs dat het Universum een begin had, maar astronomen verkeren merkwaaardigerwijs in verwarring. Hun reacties zijn een interessante uiting van de weerklank van het wetenschappelijk denken - naar verluidt een zeer objectief denken - wanneer het bewijs dat door de wetenschap zelf is ontdekt tot een conflict leidt met de geloofsartikelen van ons beroep. Het blijkt dat de wetenschapper

zich gedraagt op de manier zoals andere mensen wanneer hun geloof in conflict komt met bewijs. Wij raken geïrriteerd, wij doen alsof het conflict niet bestaat of we plakken er betekenisloze frasen overheen" (*ibid.*, p.16).

„Er is een eigenaardig soort gevoel en emotie in deze reacties [van wetenschappers op het bewijs dat het universum een plotseling begin had]. Ze komen uit het hart, terwijl je zou verwachten dat de oordelen uit het verstand komen. Waarom?

„Ik denk dat een deel van het antwoord is dat wetenschappers niet de gedachte kunnen verdragen van een natuurlijk fenomeen dat niet kan worden verklaard, zelfs niet met onbeperkte tijd en middelen. De wetenschap is een soort religie; het is de religie van iemand die gelooft dat er orde en harmonie in het Universum is en dat iedere gebeurtenis op een rationele manier kan worden verklaard als het product van een of andere eerdere gebeurtenis; ieder gevolg moet zijn oorzaak hebben; er is geen Eerste Oorzaak...

„Dit religieuze geloof van de wetenschapper wordt aangetast door de ontdekking dat de wereld een begin had onder condities waarin de bekende natuurwetten niet van kracht waren en een product is van krachten of omstandigheden die we niet kunnen ontdekken. Wanneer dat gebeurt, verliest de wetenschapper zijn greep...

„Kijk eens naar de grote omvang van het probleem. De wetenschap heeft bewezen dat het Universum op een bepaald moment tot bestaan explodeerde. Zij vraagt: Welke oorzaak heeft dit gevolg voortgebracht? Wie of wat heeft de materie en de energie in het Universum gestopt? Werd het Universum geschapen vanuit het niets of werd het bijeengevoegd uit al eerder bestaande stoffen? En de wetenschap kan deze vragen niet beantwoorden..." (*ibid.*, pp. 113-114).

„Er kan een gezonde verklaring bestaan voor de explosieve geboorte van ons Universum; maar als dat zo is, dan *kan de wetenschap niet ontdekken wat die verklaring is*. De speurtocht van de wetenschapper naar het verleden eindigt in het ogenblik van de schepping.

Dit is een buitengewoon vreemde ontwikkeling, onverwacht door iedereen behalve de theologen. Zij hebben altijd het woord van de Bijbel aanvaard: in den beginne schiep God de hemel en de aarde...

De Geveer van Leven

Hoe begon het leven? Evolueerde de enorme variatie van leven op aarde uit het niets? Hoe ontstond uit dode materie levend weefsel? Welke chemische processen veranderen dode substantie in levende organismen? Kunnen deze processen spontaan beginnen, of vereisen ze bovennatuurlijke tussenkomst? Kan leven overtuigend toegeschreven worden aan een bovennatuurlijke oorzaak - een geveer van leven?

Dit zijn fundamentele vragen waarop we aannemelijke antwoorden willen hebben.

Dit vraagstuk is vooral lastig voor hen die voor het bestaan van leven de atheïstische uitleg van evolutie hebben geaccepteerd.

Zelfs Richard Dawkins, een onverzettelijke evolutionist, erkent dat "de essentie van leven een statistische onwaarschijnlijkheid is op kolossale schaal. Wat de verklaring voor leven dus ook is, het kan geen toeval zijn. De echte

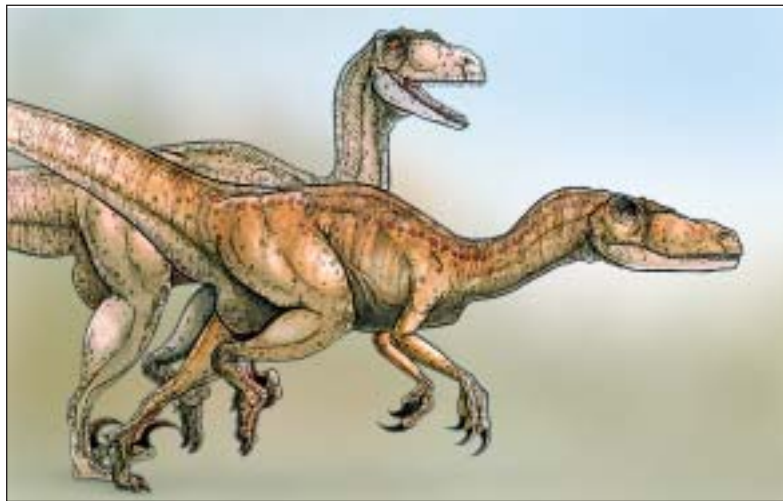
verklaring voor het bestaan van leven moet het tegenovergestelde van kans belichamen" (Dawkins, *The Blind Watchmaker*, blz. 317).

De wetenschap schiet tekort in overtuigende bewijsvoering om de evolutietheorie te staven. Ondanks jaren van gezamenlijke pogingen, bestaat er nog steeds geen degelijk bewijs voor de spontane ontwikkeling van leven. De evolutietheorie blijft wat het is - een onbewezen theorie.

Het feit blijft bestaan dat er geen wetenschappelijk bewijs is dat leven uit levenloze materie ontstond. Pogingen om aan te tonen dat leven spontaan kan ontstaan uit dood materiaal hebben juist het tegendeel aangetoond. Ondanks suggestieve krantenkoppen van wetenschappers, die in gecontroleerde laboratoriumexperimenten de meest gunstige omstandigheden hebben geprobeerd na te bootsen, zijn ze er in de verste verte niet geslaagd. Ze zijn er alleen in geslaagd om aan te tonen hoe verschrikkelijk klein de kans is op de spontane ontwikkeling van leven. Het is niet gebeurd en het zal

ook nooit gebeuren. Leven kan alleen ontstaan uit reeds bestaand leven.

Na de vraag over de oorsprong van het universum zelf, is dit de volgende grote vraag die we onder ogen moeten zien: Hoe kwam het leven daar? Op het moment dat vast is komen te staan, dat het universum een begin had en niet uit zichzelf uit het niets tevoorschijn kwam, zou het duidelijk

Is het traditionele evolutionaire beeld juist? Wat onthullen fossielen? Wordt het darwinisme er door ondersteund of tegengesproken?

moeten zijn, dat ook leven niet uit zichzelf ontstond uit levenloos materiaal.

Evolutionisten blijven echter voortborduren op het idee, dat leven ontstond door een toevallige gebeurtenis en evolueerde door een louter fysieke processen van lukrake mutaties en natuurlijke selectie, zonder de hulp van een intelligente schepper en ontwerper. Hun vooringenomen standpunt, dat eenvoudige levensvormen in miljoenen jaren evolueerde tot complexe levensvormen, lijkt voorbij te gaan aan de eerste kwestie: Hoe kwam leven voort uit levenloze materie?

De oersoep-theorie

Velen hebben getracht te verklaren hoe leven ontstond door een hypothetische beschrijving te geven van een ver verleden. De toestand is een beschrijving van een pas gevormde aarde die langzaam afkoelt, met een atmosfeer van eenvoudige gassen als waterstof, stikstof, ammoniak en koolstofdioxide met weinig of geen zuurstof.

Dit type atmosfeer, zoals ze beweren,

was onderhevig aan energievormen zoals elektrische ontladingen van bliksem, en reageerde door elementaire aminozuren te vormen. Ze theoretiseren dat mengsels zich moeten hebben vermengd totdat de primitieve oceanen de dichtheid bereikten van een hete aangelengde soep. Een reactie vond plaats en elementaire aminozuren - de bouwstenen van eiwitten - werden

gevormd. Na verloop van tijd ontwikkelde deze in DNA kettingen en uiteindelijk in cellen. Op de een of andere manier ontstond leven uit deze oersoep.

Onderzoekers hebben een variëteit aan aminozuren en andere complexe samenstellingen geproduceerd, door een vonk door gassen heen te zenden. Wat de onderzoeker echter ook probeerden, ze zijn niet in staat geweest om leven te creëren. Ze hebben enkel kunnen aantonen dat de chemische componenten op aarde aanwezig waren.

Ze hebben in de verste verte nooit kunnen aantonen dat leven voort kan komen uit chemicaliën, zelfs niet als de juiste chemicaliën voor onbepaalde tijd en onder gecontroleerde omstandigheden met elkaar werden gemengd.

De intelligente mens heeft met geavanceerde technologie slechts een handvol componenten geproduceerd die organismen nodig hebben voor leven. Maar we zijn nooit in staat gebleken een organisme te creëren, laat staan een levend organisme. Zelfs klonen, een opmerkelijke wetenschappelijke prestatie die regelmatig de krantenkoppen haalt, maakt gebruik van reeds bestaand leven. Geen enkele vorm van leven - niet eens één levende cel, laat staan iets zo oneindig complex als een bacterie - is ooit tot stand gebracht middels eensgezinde menselijke experimenten.

De wetenschappelijke benadering is tegendraads. Wetenschappers weten dat leven bestaat, maar nemen aan dat er geen Schepper, Ontwerper of Intelligentie van buitenaf bij betrokken was. Vervolgens

hebben ze getracht het meest voor de hand liggende scenario na te bootsen waardoor volgens hun berekening leven spontaan moet zijn ontstaan. Tot nu toe zijn ze enkel in staat geweest om willoos, dood materiaal te herschikken in ander willoos dood materiaal.

Dat heeft velen in wetenschappelijke kringen er niet van weerhouden te concluderen dat leven spontaan voortkwam uit een oersoep. Maar ze zijn nog steeds niet in staat geweest - en zullen dat ook nooit kunnen - om levend materiaal op te wekken uit dood materiaal.

Buitenaards leven?

Niet alle wetenschappers zijn er gerust op om de oorsprong van leven op louter aannames te baseren. Vele wetenschappers zijn diep verontrust door de oersoep theorie als verklaring voor de oorsprong van het leven. Sommigen geven toe dat het niets meer is dan een wensdroom.

De biofysicus Francis Crick, die de Nobelprijs won voor zijn medewerking aan het vaststellen van de moleculaire structuur van DNA, is een van de vooraanstaande wetenschappers die dit scenario verwerpt. Hij schrijft: "Een eerlijke man, uitgerust met alle kennis die nu tot onze beschikking staat, kan momenteel slechts vaststellen dat de oorsprong van het leven in zekere zin bijna een wonder moet zijn. Er moeten aan zoveel voorwaarden zijn voldaan om het op gang te brengen." (Life Itself: Its Origin and Nature, 1981, blz. 88).

Toegevend dat de kans dat leven op aarde bij toeval is ontstaan zo klein is dat het een volstrekte onmogelijkheid is, heeft hij met andere befaamde wetenschappers toevlucht gezocht in de opvatting van panspermia - de leer dat leven op aarde niet spontaan kan zijn opgetreden, maar pas ontsproot nadat micro-organismen of sporen naar de aarde dreven of werden gebracht vanuit elders in het universum.

Sir Fred Hoyle is een van Engeland's beroemdste deskundige in de astrofysica. Hij en zijn collega Chandra Wickramasinghe, professor in de toegepaste wiskunde en astronomie aan het University College in Cardiff, Wales, maakte een kansberekening van alle proteïnen die vereist zijn om bij toeval op een locatie leven te doen ontstaan, zoals wetenschappers aannemen dat op aarde heeft plaatsgevonden. De kans, stelde zij vast, was 1 op $10^{40.000}$ - het getal 1 gevolgd door 40.000 nullen (genoeg nullen om zeven pagina's van deze publicatie te vullen).

Om dat getal enigszins begrijpelijk te maken, er zijn slechts 10^{80} subatomaire deeltjes in het hele waarneembare universum. Een kans van minder dan 1 op 10^{50} wordt door wiskundigen beschouwd als een totale onmogelijkheid. De mogelijkheid dat leven volgens het traditionele wetenschappelijke scenario is ontstaan, concludeerden zij, is "een belachelijke kleine kans die geen stand houdt zelfs al bestond het hele universum uit organische soep" (Evolution From Space, 1981, pag. 24).

Professor Hoyle concludeert dat "leven niet hier op aarde kan zijn ontstaan. Ook lijkt het er niet op dat biologische evolutie verklaart kan worden vanuit een aard gebonden theorie over leven...dit kan worden bevestigd puur op basis van wetenschappelijke methoden, door experimenteren, observeren en berekenen." (The Intelligent Universe, 1983, pag. 242).

Niet als Francis Crick, geven Professor Hoyle en Wickramasinghe de onmogelijkheid toe van de traditionele wetenschappelijke uitleg van het ontstaan van leven op onze planeet. Niet bereid om het idee van een levendgevende Schepper te accepteren, hebben ook zij hun toevlucht gezocht in de panspermia theorie als de meest aanvaardbare verklaring voor het ontstaan van leven op aarde. Natuurlijk verklaart het begrip panspermia niet hoe het leven in eerste instantie ontstond; het verplaatst enkel de vraag naar de uiteindelijke oorsprong van het leven naar een of andere afgelegen uitloek van het universum.

Dat zulke gerespecteerde en gelauwerde wetenschappers - met inbegrip van een Nobel prijswinnaar - deze bijna onvoorstelbare speculaties omhelzen, benadrukt de onmogelijkheid van het traditionele evolutionaire standpunt, dat duizenden ingewikkelde bouwsteentjes voor leven tevoorschijn zijn gekomen door een willekeurig, ongestuurd proces.

Darwin's uitleg voor nieuwe soorten

Als de wetenschap niet kan uitleggen hoe het leven is ontstaan, kan het dan wel verklaren hoe nieuwe levensvormen ontstonden? Charles Darwin ontweek deze kwestie eenvoudig door de houding aan te nemen dat "het waardeloos is je nu af te vragen hoe leven ontstond; dan kun je je net zo goed afvragen hoe materie ontstond." (Encyclop. Britannica Vol. 10, blz. 900, "Life").

De evolutietheorie wordt algemeen beschouwd als een feit - een feit gebaseerd op twee eerdere aannames: dat het univer-

sum uit het niets ontstond en dat leven spontaan voortkwam uit levenloze chemicaliën. Er van uitgaand dat deze twee waar zijn, verklaart de evolutieleer vervolgens dat complexe en gevarieerde levensvormen zich ontwikkelden uit cellen die tot leven kwamen in een veronderstelde oersoep.

Hier verschijnt Charles Darwin ten tonele. Darwin kwam op het idee van evolutie door voor te stellen, dat soorten voortdurend transformeren met kleine veranderingen door het mechanisme van natuurlijke selectie van individuele organismen. Deze kleine variaties, beweerde hij, ontstonden toevallig en vermeerderden toevallig. Deze kleine veranderingen bepaalden uiteindelijk het succes van de voortplanting en de natuurlijke selectie zorgde er dan voor dat de nieuw ontstane kenmerken aan de nakomelingen doorgegeven werden.

Er zijn verscheidene problemen bij dit scenario. Voortredender op het idee van "het overleven van de sterkste" - dat de basis vormt van de evolutietheorie - moet er sprake zijn geweest van een druk zodat deze voordelen zich gaan ontwikkelen. Als een bepaalde verandering (bijvoorbeeld een been zodat een dier op het land beter uit de voeten kan, of een vleugel om te voorkomen dat het zijn nek breekt bij een val) noodzakelijk was om te overleven, dan zou deze wel snel moeten komen, anders zou de verandering het dier niet tot voordeel strekken. Onder de meeste omstandigheden betekent een half ontwikkeld been voor een amfibie of een halve vleugel aan een dinosaurus een ernstige handicap in de strijd om overleving.

Darwin's grootste uitdaging

Het fossielenverslag dat in handboeken beschreven staat, beschrijft een variëteit aan levensvormen - waarvan velen reeds uitgestorven zijn - die bestaan hebben gedurende de geschiedenis van de aarde.

De gangbare interpretatie van het fossielverslag is voornamelijk een menselijke benadering die gebruikt wordt ter onderbouwing van Darwin's theorie dat leven vanzelf ontwikkelde van eenvoudige tot complexe vormen, zonder inbreng van een bovennatuurlijke oorsprong. In bijna ieder biologieboek kan men schema's en afbeeldingen aantreffen die een geleidelijke overgang beschrijven van de ene in de andere soort: van vissen in amfibieën, amfibieën in reptielen, reptielen in zoogdieren en zo verder.

Deze schema's en afbeeldingen beschrij-

Kan Darwin's evolutietheorie de ongelooflijke variëteit en complexe relaties van het overvloedige leven op aarde verklaren?

En als Darwin's theorie waar is, hoe komt het dan dat er geen overgangsvormen tussen de soorten worden gevonden?

ven een samenhangend patroon in de aardlagen dat van eenvoudige naar complexe fossiele vormen loopt. Maar in hedendaagse geologie is dat patroon niet zo consistent. De onsamenhangendheid tussen de schema's en afbeeldingen en wat daadwerkelijk in de aardlagen is gevonden, wordt zelden toegegeven in de handboeken of populaire teksten over evolutie. De evolutionisten zijn zo overtuigd van het feit dat al het leven zich ontwikkelde van de meest eenvoudige vormen tot complexe levende wezens, dat zij de neiging hebben om aanwijzingen die hun conclusies tegenspreken, uit te sluiten.

Als evolutie de verklaring was voor de wemelende variëteit van leven op aarde, dan zouden wij zeker overvloedig bewijs vinden van de ontelbare hoeveelheden tussenvormen die moeten hebben bestaan. Charles Darwin zelf worstelde met het feit dat de fossielvondsten zijn conclusies niet staafden. "...Als soorten zijn voortgekomen uit andere soorten door kleine stapjes, waarom zien we dan niet overal ontelbare overgangsvormen? ... Waarom vinden we ze niet ingebed in talloze aantallen in de aardkorst?" (The Origin of Species, 1958, Masterpieces of Science edition, bladzijden 136-137).

"... Het aantal variaties van overgangsvormen die voorheen hebben bestaan [moet] werkelijk enorm zijn", schreef hij. "Waarom zit dan niet iedere geologische formatie en iedere gesteentelaag vol met zulke overgangsschakels? Geologie laat zeker geen aaneenschakeling zien van organische opeenvolging; en dit is misschien het meest duidelijke en ernstige bezwaar dat tegen de theorie [van de evolutieleer] ingebracht kan worden. De verklaring ligt,

geloof ik, in de extreme imperfectie van het geologische verslag" (idem, pp. 260-261).

Darwin was ervan overtuigd, dat toekomstige ontdekkingen en onderzoeken de vele hiaten in de overgangsvormen, waar zijn theorie op was gebaseerd, zouden invullen. Maar nu anderhalve eeuw later, wat laat het huidige fossielenonderzoek zien met nog maar weinig onontdekte plekken op aarde?

Wat het fossiel verslag onthult

Niles Eldredge, conservator van de afdeling ongewervelde dieren aan het American Museum of Natural History en adjunct professor aan de City University van New York, is een fervent voorstander van evolutie. Maar hij geeft toe dat het fossielverslag het traditionele evolutionaire standpunt niet ondersteund.

"Geen wonder dat paleontologen de evolutietheorie zolang vermeden", schrijft hij. "Het lijkt nooit te gebeuren". Naarstige opgravingen in klifwanden levert zigzagsgewijze en kleine variaties op, en heel soms vage opeenhopingen van verandering - over een periode van miljoenen jaren, in een tempo dat veel te laag is om een werkelijke verklaring te kunnen zijn voor alle wonderbaarlijke veranderingen die zich hebben voorgedaan in de evolutionaire geschiedenis.

"Als we dan het begin zien van een nieuw evolutionaire fenomeen, verschijnt het meestal plotseling, en vaak zonder overtuigend bewijs dat het organisme zich niet elders ontwikkelde!" Evolutie kan niet voortdurend ergens anders plaatsvinden! Dat is echter hoe het fossielenverslag een klap heeft uitgedeeld aan vele wanhopige paleontologen die meer wilden weten over

de evolutietheorie" (Reinventing Darwin: The Great Debate at the High Fable of Evolutionary Theorie, 1995, p. 95).

Stephen Jay Gould was één van de bekendste schrijvers over de evolutie en paleontoloog aan de Harvard Universiteit. Als overtuigd evolutionist werkte hij samen met Professor Eldredge om alternatieven te vinden voor de gangbare opvatting van het Darwinisme. Net als Eldredge onderkent hij dat het fossielverslag fundamenteel in strijd is met Darwins idee van geleidelijke verandering.

"De geschiedenis van de meeste fossielsoorten", schrijft hij, "behelst twee kenmerken die met name indruisen tegen de geleidelijke verandering. Ten eerste *stilstand*: de meeste soorten vertonen geen doelgerichte verandering gedurende hun omzwervingen op aarde. Ze verschijnen in het fossielverslag in dezelfde gedaante als wanneer ze verdwijnen. Morfologische veranderingen zijn meestal beperkt en doeleloos. Ten tweede de *plotselinge verschijning*: in welke locatie dan ook, een soort komt nooit geleidelijk tevoorschijn middels gestage transformatie van de voorouders, maar verschijnt altijd plotseling en volledig gevormd" (Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, mei 1997, pag. 13-14).

Fossielen ontbreken op beslissende plaatsen

Francis Hitching, lid van de Royal Archeological Institute, the Prehistoric Society en the Society for Physical Research, ziet ook problemen in het gebruik van het fossielverslag om het Darwinisme te onderbouwen.

"Er zijn zo'n 250.000 verschillende

soorten fossielen van planten en dieren in musea over de hele wereld", schrijft hij. "Dit staat gelijk aan zo'n 1,5 miljoen soorten waarvan bekend is dat ze op dit moment op aarde voorkomen. Gegeven het bekende tempo van de evolutionaire mutaties wordt er geschat, dat er tenminste 100 keer zoveel fossielsoorten hebben geleefd dan er ontdekt zijn....maar het vreemde is, dat er sprake is van regelmatige gaten in de fossielen: de fossielen ontbreken op al de belangrijke plaatsen.

"Als je zoekt naar schakels tussen belangrijke diersoorten vind je die eenvoudigweg niet; tenminste niet in voldoende aantallen om iedere twijfel weg te nemen. Of ze komen helemaal niet voor, of ze zijn zo zeldzaam, dat er eindeloos geargumenteed wordt over het feit of een fossiel wel of niet tot een bepaalde groep behoort, of misschien een overgang is tussen de ene en de andere groep."

"Er zouden vitrines vol moeten zijn met tussenvormen - men zou eerder verwachten dat de fossielen zo langzaam in elkaar overgaan dat het moeilijk zou zijn om vast te stellen waar de ongewervelden eindigden en de gewervelden begonnen. Maar dat is niet het geval. In plaats daarvan verschijnen duidelijk gedefinieerde, makkelijk te classificeren vissoorten plotsklaps in het fossiel verslag. Mysterieus, plotseling volledig gevormd en op de meest on-Darwinistische wijze. En voorafgaand aan deze fossielen zijn er verwarrende en onlogische leemten omdat daar hun voorvaders gevonden

zouden moeten worden" (The Neck of the Giraffe: Darwin, Evolution and the New Biology, 1982, pag. 9 - 10).

Goedbewaard geheim van paleontologen

Wat betekent dit allemaal? Recht voor z'n raap gezegd: als evolutie de geleidelijke verandering betekent van de ene soort in de andere soort, is het meest opvallende kenmerk van het fossielverslag de afwezigheid van het bewijs dat evolutie heeft plaatsgevonden en levert het juist overvloedig bewijs van het tegendeel. Evolutie is een theorie, en de enige logische plaats om bewijs te vinden voor deze theorie is in het fossielverslag. Maar in plaats van het bewijs te leveren van een langzame geleidelijke verandering laat het fossielverslag het tegenovergestelde zien.

Professor Eldredge raakte de omvang van het probleem wanneer hij toegaf dat Darwin in wezen een nieuw gebied ontwikkelde voor wetenschappelijk onderzoek - wat nu taphonomy wordt genoemd - om uit te leggen waarom het fossielverslag zo onvolkomen is, vol hiaten, zodat de aangenomen patronen van geleidelijke verandering zich eenvoudigweg niet voordoen" (Eldridge, pag. 95-96).

Professor Gould geeft op dezelfde wijze toe dat de "extreme zeldzaamheid" van bewijs voor het plaatsvinden van evolutie het "beroepsgeheim [is] van de paleontologie". Hij vervolgt met te bekennen dat de evolutiebomen die onze handboeken versie-

ren alleen gegevens bevatten aan de uiteinden en knoesten van hun takken; de rest zijn enkel gevolgtrekkingen en hoe aannemelijk deze ook klinken, ze vormen niet de bewijzen voor fossielen ("Evolution's Erratic Pace", Natural History, mei 1997, pag. 14).

Maar delen paleontologen hun "beroepsgeheim" met anderen? Nauwelijks. "In de inleidingen van zowel populaire- als vakliteratuur... zou je nauwelijks kunnen raden dat ze [fossilhiaten] voorkomen, zo welbespraakt en zelfverzekerd manoeuvreren de meeste auteurs om de hete brij heen. Met de afwezigheid van fossiele bewijzen in hun maag schrijven ze zogenaamde "zo is het verhalen". Een pasklare mutatie deed zich toevallig voor op een beslissend moment en voila, een nieuw stadium in de evolutie was bereikt" (Hitching, pag. 12, 13).

Phillip Johnson, professor in de rechten aan de universiteit van Californië, behandelt het bewijsmateriaal voor en tegen de evolutie hetzelfde als hij bewijzen zou behandelen in een juridische zaak. Met betrekking tot de verkeerde voorstelling van het bewijsmateriaal schrijft hij:

"Bijna een ieder die de afgelopen 60 jaar biologie studeerde is er toe gebracht om te geloven, dat het fossielverslag een bolwerk van bewijs vormde voor de klassieke stelling van Darwin, niet een struikelblok dat gebagatelliseerd moest worden.... Het fossiel verslag vertoont een gelijkmatig patroon van plotselinge verschijning gevolgd door een stagnatie. De geschiedenis van het fossielverslag is meer het ver-

Argumenten voor een Schepper

In deze publicatie kunnen wij slechts kort ingaan op de bergen bewijsmateriaal die pleiten voor een intelligente Ontwerper, Wetgever en Schepper van het universum. De afgelopen jaren zijn er veel uitstekende boeken verschenen over de wetenschappelijke bevindingen en conclusies die op een Schepper wijzen.

Wilt u zich verder verdiepen in de argumenten voor een Schepper en tegen de evolutie, dan kunnen wij u de volgende boeken aanbevelen; ze zijn allemaal geschreven door auteurs met een natuurwetenschappelijke achtergrond:

- Show Me God: What the Message From Space Is Telling Us About God, Fred Heeren, 1997. Dit boek onderzoekt in hoeverre de laatste ontdekkingen in de ruimte

kloppen met de Bijbel en wijzen op een intelligente, persoonlijke Schepper; bevat commentaren en vraaggesprekken met wetenschappers.

- Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution, Michael Behe, biochemicus, Lehigh University, Pennsylvania, 1996. Dit toont aan dat de bouwstenen van het leven, de cellen en hun ontelbare onderdelen, veel te complex zijn voor hun medeafhankelijke delen en processen om geëvolueerd te kunnen zijn zonder een intelligent ontwerp van buitenaf.

- The Creator and the Cosmos, Hugh Ross, astronoom, University of Toronto, 1993. Onderzoekt het wetenschappelijk bewijs van een ontwerp in het universum en het bestaan van de God van de Bijbel.

- Creation and Evolution: Rethinking the Evidence From Science and the Bible, Alan Hayward, 1985. De Britse natuurkundige gaat in op de argumenten in de controverse tussen evolutie en wetenschap.

- Mere Creation: Science, Faith & Intelligent Design, William Dembski, red., 1998. Een bundeling van academische geschriften uit de fysica, astrofysica, biologie, antropologie, werktuigbouwkunde en wiskunde die het darwinisme uitdagen en bewijs leveren voor een intelligent ontwerp in het universum.

Hoewel wij niet elke conclusie onderschrijven die in deze boeken worden gepresenteerd, denken we dat ze overtuigende en dwingende argumenten leveren dat het universum en het leven op aarde een overvloedig bewijs vormen van een Schepper.

haal over de variaties omtrent een reeks basisonwerpen, dan over opeenvolgende verbeteringen. Het uitsterven van een soort heeft hoofdzakelijk plaatsgevonden door catastrofes in plaats van door geleidelijke verdwijning; en de aloude interpretatie van het fossielverslag is eerder te danken aan het bevooroordeelde Darwinisme, dan aan het geleverde bewijsmateriaal. Het lijkt erop alsof paleontologen het als hun taak hebben beschouwd ons te beschermen tegen de foutieve conclusies die we getrokken zouden hebben als we op de hoogte waren geweest van de ware toestand van het bewijsmateriaal" (Darwin on Trial, 1993, pag. 58-59).

Het geheim dat evolutionisten niet willen onthullen is dat - zelfs volgens hun eigen interpretaties - het fossielverslag volledig gevormde soorten laat zien die voor een bepaalde periode verschijnen en dan weer verdwijnen. Andere soorten verschenen op andere tijdstippen, maar ook zij verdwenen weer met weinig of geen verandering. Het fossielverslag ondersteunt eenvoudigweg niet de centrale stelling van Darwin, dat soorten langzaam en geleidelijk van de ene in de andere vorm veranderden.

Feiten of interessante waarnemingen

Professor Johnson merkt op dat "Darwinisten de evolutie als een vaststaand feit beschouwen - niet slechts een theorie - omdat het een bevredigende verklaring biedt voor een relatiemodel dat alle levende wezens met elkaar verbindt.

Een model dat zo sterk overeenkomt met wat zij beschouwen als de noodzakelijke oorzaak van het model - afkomst met veranderingen - dat volgens hen een biologische relatie een evolutionaire relatie betekent" (Johnson, pag. 63).

De misleidende taal van de evolutie draait vooral om de classificatie van levende soorten. Darwinisten trachten de natuurlijke relaties die zij in de planten en dierenwereld observeren te verklaren, door het dieren- en plantenleven te categoriseren op basis van hun uiterlijke overeenkomsten.

Er zou gesteld kunnen worden dat Darwins theorie niets meer is dan een geschoolde waarneming van wat voor de hand ligt; namelijk de conclusie dat de meeste dieren met elkaar verwant lijken te zijn omdat de meeste dieren één of meer kenmerken gemeen hebben.

Je kunt bijvoorbeeld een algemene classificatie maken van walvissen, pinguïns en haaien in een groep van waterdieren. Je kunt ook vogels, vleermuizen en bijen groe-

peren als vliegende dieren. Deze vormen niet de definitieve classificaties omdat er vele andere duidelijke verschillen zijn. De darwinistische benadering is echter niet om de duidelijke algemene kenmerken te gebruiken om aan te tonen dat de dieren vele overeenkomsten hebben, maar om aan te tonen dat ze aan elkaar verwant waren middels gezamenlijke voorouders.

Professor Johnson drukt het als volgt uit: "Darwin stelde een naturalistische verklaring voor van de voornaamste kenmerken van de levende wereld die zo'n grote aantrekkingskracht uitoefende vanwege haar verbluffende logica, dat het de wetenschappelijke wereld veroverde; zelfs ook al bleven er twijfels bestaan over sommige belangrijke delen van deze theorie. Hij theoretiseerde dat de onsamenhangende groepen van de huidige fauna de nakomelingen waren van reeds lang uitgestorven gezamenlijke voorouders.

Relatief nauw verbonden groepen (zoals reptielen, vogels en zoogdieren) deelden een, relatief gezien, recente gezamenlijke voorouder; alle gewervelden deelden een vroegere gezamenlijke voorouder en alle dieren deelden een nog oudere gezamenlijke voorouder. Hij stelde vervolgens voor dat de voorouders verbonden moeten zijn met hun nakomelingen door middel van lange ketens van overgangsvormen, die ook uitgestorven zijn (Johnson, pag. 64).

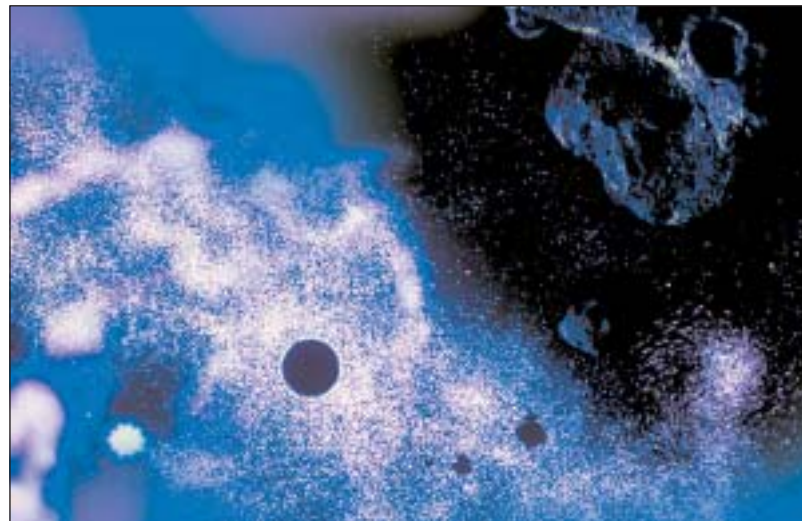
Evolutionisten kiezen ervoor stil te staan bij de overeenkomsten in plaats van bij de verschillen. Hierdoor leiden ze je weg van de kern van de zaak, namelijk dat al deze overeenkomsten een aanwijzing zijn van een en dezelfde Ontwerper van de structuur en functie van alle levensvormen. Iedere diersoort werd gemaakt en ontworpen om op een bepaalde manier te bestaan en gedijen. Darwin en zijn latere voorstanders van de evolutionaire kijk op het leven concentreerden zich op de overeenkomsten binnen de

algemene indelingen van diersoorten en veronderstelden daarmee, dat deze overeenkomsten bewijzen dat alle dieren aan elkaar verwant zijn middels gemeenschappelijke voorouders.

Er zijn echter enorme verschillen in de levensvormen op aarde. Indien, zoals de evolutietheorie veronderstelt, alle levensvormen gemeenschappelijke voorouders hebben die via ketens van tussenvormen aan deze voorouders verbonden zijn, dan zou het fossielverslag bol moeten staan van vele van deze overgangsvormen. Maar paleontologen bekennen, zoals we eerder zagen, zelf dat daar totaal geen sprake van is.

Het bijbelse scheppingsgedicht

Zoals eerder vastgesteld, vereist leven een levengever. We noemen dit de wet van biogenesis: leven kan alleen uit reeds bestaand leven voortkomen. De evolutieleer benadrukt dat wij en onze wereld het resultaat zijn van lukraak, achteloos toeval en van een opeenvolging van toevallige gebeurtenissen. De Bijbel presenteert een ander beeld: een Gever van leven schiep leven op aarde op een wijze en voor een doel dat totaal afwijkt van het scenario dat door evolutionisten wordt omhelst. Wie is

Sommige geleerden erkennen dat de kansen op een spontaan ontstaan van het leven op aarde oneindig klein zijn. Daarom keren zij zich tot andere theorieën zoals het geloof dat het leven hier kwam uit een onbekende bron ergens anders in het heelal.

deze Gever van leven? Wat is Zijn doelstelling?

In deze brochure geven we aandacht aan de bijbelse kant van het verhaal over dit cruciale onderwerp. Het probleem is niet dat wetenschappers het antwoord niet kun-

nen vinden. Het probleem is dat de meesten eenvoudig weigeren om serieus te overwegen dat de Bijbel misschien een betrouwbare basis vormt voor menselijke kennis en een bron voor antwoorden op de meest belangrijke vragen omtrent het leven.

Laten we beginnen bij het begin van het boek Genesis. Hoofdstuk I beschrijft eerst in het kort de schepping van de hemelen en de aarde, alsook het ontstaan van licht en droog land. Vervolgens doet de Bijbel verslag van de schepping van biologisch leven op onze planeet. Vanaf het begin werden levende wezens ingedeeld volgens algemene soorten, ieder naar zijn soort met de voortplantingsmogelijkheden alleen binnen zijn soort.

Hier zien we een wetenschappelijk feit dat door wetenschappers alom wordt erkend: dieren planten zich alleen voort binnen hun eigen geslacht of soort. Of dieren tot een bepaalde soort behoren, hangt er feitelijk van af of ze zich met succes kunnen voortplanten. Volgens de Bijbel werden de belangrijkste soorten allemaal geschapen naar hun soort. Zij kwamen niet uit elkaar voort.

God stond zeker een grote mate van genetische verscheidenheid toe binnen de in de Bijbel beschreven algemene soorten. Dat kunnen we zien aan de verschillen in afmetingen, vormen, kleuren en andere kenmerken van honden, katten, vee, kippen en zelfs onze medemens. Al eeuwenlang hebben mensen de genetische diversiteit van soorten gebruikt om dieren voort te brengen die meer vlees, melk of wol produceren en rassen van tarwe, maïs of rijst die meer oogst opbrengen. Maar het genetische potentieel voor deze variaties was reeds ingebouwd in het originele "Genesis-model".

"En God zeide: Dat de aarde jong groen voortbrengt, zaadgevend gewas, vruchtboemen, die naar hun aard vruchten dragen, welke zaad [met potentieel voor leven] bevatten, op de aarde; en het was also" (vers 11). Het mag duidelijk zijn dat het bijbelse standpunt is dat God de Schepper van het leven is. Hij zette het proces in werking waardoor leven nog meer leven voortbrengt.

Vers 21 vertelt ons duidelijk: "Toen schiep God de grote zeedieren en alle krievende levende wezens, waarvan de wateren wemelen." In vers 24 zegt de Schepper: "Dat de aarde voortbrengt levende wezens naar hun aard." Dan vertellen verzen 26 en 27 ons over het ontstaan van menselijk leven.

We dienen vooral aandacht te besteden

aan de schepping van de eerste mens. Genesis 2:7 zegt: "Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem [dood materiaal] en blies de levensadem in zijn neus: also werd de mens tot een levend wezen." De bijbelse uitleg is dat menselijk leven rechtstreeks van God kwam. Genesis verklaart in feite dat God de oorsprong van al het leven is.

Het leven van God

De Bijbel openbaart veel meer over de Gever van leven. Het bevestigt dat Hij "... onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan..." (I Timotheus 6:16). Jezus Christus vertelt ons, "Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven leven te hebben in Zichzelf" (Johannes 5:26).

Hier en in het boek Genesis vinden wij bewijs van de meest basale wet van biogenese: leven ontstaat alleen uit iets dat reeds levend is, niet uit levenloze dode materie. God, Die alleen eeuwig leven heeft, is de originele Leveragever.

De Bijbel openbaart dat God altijd heeft bestaan. Hij, Die in eeuwigheid troont (Jesaja 57:15). Als mens vinden we dit concept moeilijk te begrijpen. Voor ons lijkt het normaal dat alles een begin en een eind heeft. Maar er zijn sommige dingen die eenvoudigweg ons verstand te boven gaan. Dan wil God dat we op Zijn woord vertrouwen, accepteren wat Hij openbaart en bedenken hoe enorm beperkt we zijn in vergelijking met Hem (Jesaja 40:25, 26, 28; 46:9-10; 55:8, 9).

De Schriften vertellen ons: "Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare" (Hebreeën 11:3). De grondstoffen waar het hier over gaat en die als vanzelfsprekend worden beschouwd door evolutionisten, waren eenvoudigweg niet aanwezig. God legt niet uit hoe Hij de hemelen en de aarde schiep, enkel dat Hij dat deed. Hij geeft ons overvloedig bewijs op andere gebieden dat Zijn woord, de Bijbel, waar is. Hij wil dat wij Hem op Zijn woord geloven.

Geestelijk leven schenken aan mensen

Nogmaals, alleen God, die eeuwig leven bezit, kan nieuwe levensvormen scheppen, of dat nu om fysiek leven gaat of iets veel groters. Hij is de bron van leven.

Vanuit Gods standpunt is er iets dat veel belangrijker is dan Zijn schepping van biologisch leven, namelijk dat Hij bezig is met

het scheppen van nieuw geestelijk leven. Johannes schreef "Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het [eeuwige] leven niet" (I Johannes 5:12).

De apostel Paulus herinnerde een jonge evangelist eraan dat Jezus Christus "de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het Evangelie" (2 Timotheus 1:10). Mensen die een fysiek leven beschoren zijn van zo'n 70 jaar (Psalm. 90:10), krijgen de kans om voor eeuwig te leven.

Paulus schreef over de "hoop des eeuwigen levens, dat God, die niet liegt, voor eeuwige tijden beloofd heeft" (Titus 1:2). Hij onderwees dat trouwe leerlingen van Christus "erfgenamen zouden worden overeenkomstig de hope des eeuwigen levens" (Titus. 3:7).

De Gever van Leven gaf de mens eerst fysiek leven, zoals we lazen in de eerste twee hoofdstukken van Genesis. Net als de dieren zal de mens sterven (Hebreeën 9:27). Maar in tegenstelling tot de dieren werd de mens geschapen met het potentieel om eeuwig leven te verkrijgen. Wanneer je begrijpt dat God de Leveragever is die de mens schiep voor Zijn speciale doel, met het potentieel van onsterfelijkheid, krijgt het leven veel meer betekenis dan het lege doelloze bestaan dat inherent is aan het geloof in evolutie.

De weg naar eeuwig leven

Kunnen we het eeuwig leven verdienen? Hoe kunnen we het eeuwig leven verkrijgen? Wat zegt de Bijbel daarover?

Christus zei: „breed is de weg die tot het verderf leidt, en smal de weg die ten leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden“ (Mattheus. 7:13-14)

In dit boekje leest u over het geloof in Jezus Christus, berouw en bekering, waterdoop, handoplegging, ontvangst van Gods Heilige Geest, het bewandelen van de weg der liefde, en het geboren worden in Gods Koninkrijk.

Deze brochure wordt u gratis aangeboden door:

UNITED CHURCH OF GOD
Postbus 93
2800 AB GOUDA

Het oorverdovend zwijgen der geleerden

Hoe dieper de wetenschappers in de mysteries van het universum doordringen, des te meer hun ontdekkingen een ondersteuning zijn van het bestaan van God. Al te vaak echter zwijgen zij opmerkelijk genoeg over dit aspect van hun bevindingen.

Recente doorbraken in de kennis van de cel, de fundamentele bouwsteen van het leven, zijn hiervan een voorbeeld. Michael Behe, biochemicus aan de Lehigh University in Pennsylvania, besloot, na het uitgebreide onderzoek op het moleculaire niveau te hebben geanalyseerd, tot het openbaar maken van de verregaande implicaties daarvan. Zijn boek *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* (1996) staat vol wetenschappelijke gegevens, in voor de leek duidelijke taal, die zijn opzienbarende conclusies staven. Hier volgen enkele passages:

„In sommige opzichten zijn volwassen geleerden ... geneigd tot wensdenken ... Zo dacht men eeuwen geleden bijvoorbeeld dat insecten en ander ongedierte direct ontstonden uit bedorven voedsel. Dit was gemakkelijk te geloven, want men dacht dat ze heel eenvoudig waren (vóór de uitvinding van de microscoop dachten natuurkundigen dat insecten geen interne organen hadden).

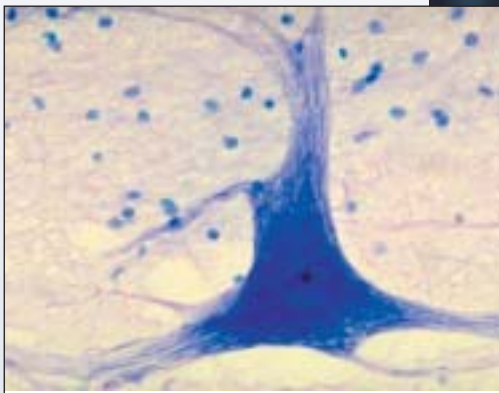
„Naarmate echter de biologie vooruitgang

van de belangrijkste pleitbezorgers in de negentiende eeuw van de theorie van spontane generatie was Ernst Haeckel, een groot bewonderaar van Darwin en een ijverige promotor van Darwins theorie.

„Wegens de beperkte kijk op cellen die microscopen boden, geloofde Haeckel dat een

De wetenschap heeft opmerkelijke vooruitgang geboekt in het begrip van niet alleen de ruimte, maar ook van de microwereld. Onderzoek van cellen, zoals de zenuwcel hier links, heeft een grote complexiteit aan het licht gebracht en een onmiskenbaar bewijs van een Ontwerper.

boekte en nauwkeurige experimenten aantoonde dat afgeschermd voedsel geen leven voortbracht, trok de theorie van spontane generatie zich terug tot de grenzen waarachter de wetenschap niet kon nagaan wat er werkelijk gebeurde. In de negentiende eeuw betekende dat de cel. Wanneer bier, melk of urine verscheidene dagen in containers bleven staan, werden ze, ook die afgesloten waren, troebel van iets wat erin groeide.

„Door de microscopen van de achttiende en negentiende eeuw was te zien dat de groei heel klein was, klaarblijkelijk levende cellen. Daarom leek het redelijk dat eenvoudige levensvormen spontaan konden ontstaan uit vloeistoffen.

„De sleutel om de mensen te overtuigen was het uitbeelden van de cel als 'eenvoudig'. Een

cel een 'eenvoudige klont van een eiwitachtige combinatie van koolstof' was, niet veel anders dan een stukje microscopische Jell-O. Daarom leek het voor Haeckel dat zulke eenvoudige levensvormen, zonder inwendige organen, konden worden voortgebracht uit onbezielde materie. Tegenwoordig weten we natuurlijk beter" (pp. 23-24).

Hoe complex is de cel? Zoöloog en evolutionist Richard Dawkins merkt op dat een celkern „een digitaal gecodeerde database bevat met inhoudelijk meer gegevens dan alle 30 delen van de Encyclopaedia Britannica bij elkaar. En dit getal geldt voor iedere cel ... Het totale aantal cellen in het lichaam (van een mens) is ongeveer 10 biljoen" (*The Blind Watchmaker*, pp. 17-18; nadruk oorspronkelijk).

Verderop in zijn boek bespreekt Behe de complexiteit die de geleerden hebben ontdekt. „Gedurende de afgelopen veertig jaar heeft de moderne biochemie de geheimen van de cel ontsluit. De vooruitgang heeft veel gekost. Ze vereiste tienduizenden mensen die het grootste deel van hun leven aan het eentonige werk in het laboratorium hebben gewijd...

„De resultaten van deze cumulatieve inspanningen om de cel te onderzoeken - om het leven te onderzoeken op moleculair niveau - is een luide, heldere, doorringende kreet van 'ontwerp!'. Het resultaat is zo ondubbelzinnig en zo veelzeggend dat het kan worden gerangschikt als een van de grootste prestaties in de geschiedenis van de wetenschap. De ontdekking evenaart die van Newton en Einstein, van Lavoisier en Schrödinger, van Pasteur en Darwin. De waarneming van het intelligente ontwerp van het leven is van een groot gewicht als de waarneming dat de aarde om de zon draait of dat ziekte door bacteriën wordt veroorzaakt of dat straling wordt uitgezonden in quanta.

„De grootte van de overwinning, tegen zulke hoge kosten verworven door middel van volhardende inspanning in de loop der tientallen jaren, zou naar men kon verwachten in laboratoria overal in de wereld champagnekuren hebben doen knallen. Deze triomf van de wetenschap zou uit duizenden kelen kreten van 'Eureka!' hebben moeten laten klinken, zou veel applaus hebben moeten oogsten en misschien zelfs een reden voor een vrije dag hebben kunnen zijn.

„Maar er zijn geen flessen ontkurkt, er is geen applaus geweest. In plaats daarvan wordt de treffende complexiteit van de cel omgeven door een merkwaardig, verward zwijgen. Als het onderwerp in het openbaar ter sprake komt, beginnen ervoeten te schuiven en ademhalingen moeizaam te worden. Privé zijn de mensen een beetje meer ontspannen; velen geven expliciet toe wat overduidelijk is, maar staren vervolgens naar de grond, schudden hun hoofd en laten het daarbij.

„Waarom omhelst de wetenschappelijke wereld niet met enthousiasme haar verbazingwekkende ontdekkingen? Waarom wordt het waargenomen ontwerp behandeld met intellectuele handschoenen? Het dilemma is dat als één kant van de olifant als intelligent ontwerp wordt bestempeld, de andere kant kan worden bestempeld als God" (Behe, pp. 232-233; nadruk oorspronkelijk).

Deze ontdekkingen onthullen dat de eenvoudigste cel zo ingewikkeld is, zo complex en wonderbaarlijk wat het ontwerp ervan betreft dat zelfs de mogelijkheid van een toevallige tostandkoming ondenkbaar is. Het bewijs van een intelligente Ontwerper is overweldigend.

Wat is de betekenis en het doel van het leven?

Heeft het leven zin zonder God in beeld? Bestaat er een doel voor de aarde en haar bewoners? Zo ja, wat is dat doel?

Toen Stephen Hawking zijn boek "A Brief History in Time" schreef, nadat hij zijn visie over het ontstaan van het universum had uitgelegd, kwam hij tot de conclusie: "Als we het antwoord vinden op die vraag [de vraag waarom wij en het universum bestaan] zou dat de ultieme overwinning betekenen van het menselijk verstand - want dan zouden we het verstand van God kennen" (Hawking, p. 175).

Het antwoord op die vraag zal niet komen van het menselijk intellect of redenatie, maar alleen van Degene die groter is dan ons fysieke universum. Als we God buiten beeld laten, verliest de mens en het universum iedere betekenis.

Of het leven betekenis heeft is een vraagteken geweest vanaf het begin van de mensheid. Het ligt in onze natuur om vragen te stellen als "Waarom ben ik?" en "Wat is het doel van het leven?".

God heeft een doel met de mensheid, maar slechts weinigen begrijpen wat het is. Dat allesoverheersende doel weten en echt geloven, kan ons leven vol betekenis laten worden. Maar we kunnen ons doel alleen begrijpen als we antwoorden zoeken bij Hem Die het leven schiep.

Bestemming zonder god

Laten wij eerst de betekenis van het leven overwegen indien er sprake was geweest van evolutie en er geen Schepper God aan te pas was gekomen. Als er geen God bestond, zou er geen mogelijkheid zijn van leven na de dood, laat staan van onsterfelijkheid. Het leven zou met de dood definitief eindigen.

Er zou geen allesoverheersend doel zijn om ons leven betekenis te geven. Ons leven zou niet meer betekenis hebben dan dat van

een dier of insect dat moet vechten om te overleven tot het moment van de dood dat er op volgt. Alle vooruitgang, de opofferingen, de goede en indrukwekkende dingen die mannen en vrouwen verwezenlijken zouden uiteindelijk zinloze inspanningen

als een Moeder Theresa leefden of als een Adolf Hitler?

Het lot zou voor iedereen hetzelfde zijn. De goede werken van mensen zouden geen verschil maken in hun lot of dat van het universum.

Wat is ons doel in het leven? Is het slechts een kort, voorbijgaand moment voorafgegaan en gevolgd door een eeuwigheid van niets?

zijn in een universum dat in afwachting is van het eigen ondergang.

Wijlen astronoom en auteur Carl Sagan geloofde niet in God. Na het overlijden van zijn vrouw met wie hij 20 jaar getrouwd was geweest, geloofde hij dat hij haar nooit meer zou zien. Toen zijn eigen dood naderde, gaf hij uiting aan een algemeen menselijk verlangen, vermengd met het nutteloze van het atheïsme: "Ik zou graag willen geloven dat ik na mijn overlijden weer zal leven, dat een deel van mijn denken, gevoel en geheugen zal blijven bestaan. Maar hoe graag ik dat ook wil geloven, en ondanks de oude en wereldwijde culturele tradities die een leven na de dood verkondigen, weet ik niet beter dan het te beschouwen als wensdromen" ("In the Valley of Shadow", Parade, 10 maart 1996).

Wanneer je het vooruitzicht en de hoop van een hiernamaals wegneemt, wordt je leven doelloos en van geen waarde. Wat voor verschil zou het tenslotte maken of we

Dit is het sombere vooruitzicht van hen die hun overtuiging baseren op het atheïsme of de evolutieleer en veronderstellen dat het na dit leven afgelopen is.

Maar als God bestaat, heeft ons leven een eeuwige betekenis omdat onze hoop niet de dood is maar eeuwig leven (zie pag. 2 van deze brochure: "Waartoe bent u geboren?"). Als God bestaat, is er ook een absolute norm van goed en kwaad die de natuur van God uitmaakt. Dit maakt onze morele keuzes van grote betekenis.

In algemene zin heeft de mens drie opvattingen ontwikkeld die de betekenis van het leven trachten te verklaren zonder

God en iedere mogelijkheid een leven na dit aardse bestaan te ontkennen. Deze hebben een enorme invloed gehad op de wereld en de manier waarop mensen leven.

Het nihilistische standpunt

De eerste conclusie die naar voren komt bij een atheïstische benadering van het leven is, dat het menselijk bestaan met al haar wetten en instellingen betekenisloos is. Deze opvatting wordt het nihilisme genoemd. De aanhangers hebben de overtuiging dat God niet bestaat en het universum met alles erop en eraan geen doel of bestemming heeft. Wij zijn slechts het resultaat van materiaal, tijd en toeval; er bestaat geen leven na ons tijdelijke bestaan; we zijn de alleenheersers van ons aardse leven en wat we van onszelf maken in deze korte duur ligt in ons eigen vermogen.

Deze opvatting ontkent het bestaan van normen en waarden. Het ontkent het bestaan van enige objectieve basis voor het vaststellen van ethiek, moraal of waarheid.

Het beweert dat je vrij bent om iedere leer aan te hangen al naar gelang je voor- of afkeur, in plaats van je te houden aan een systeem van absolute morele waarden.

Je normbesef en keuzen worden bepaald door wat jou het beste uitkomt, wat jou voldoening geeft of plezier. Het biedt geen rationele grond om een moreel leven te leiden. Het is misschien in je voordeel om je te conformeren aan de morele waarden van de samenleving als het je uitkomt, maar je bent geenszins verplicht om je moreel te gedragen als dat tegen je eigen belangen indruist. In deze zin houdt een atheïst er morele waarden op na, maar we moeten wel begrijpen dat een atheïst of existencialist hiervoor geen verantwoording aflegt aan een gezaghebber.

Deze nihilistische kijk leidde in de zesti-

ger jaren tot de verklaring "God is dood". Deze slogan impliceerde dat Gods wetten nutteloos zijn en niet gebruikt zouden moeten worden om de mens te beïnvloeden en normen en waarden op na te houden. Het veronderstelde dat je er op los kon leven. Deze gedachtengang leidde tot een generatie die deed wat ze leuk vond. Het leidde een tijdperk in van rebellie tegen lang gekoesterde waarden. Drugsgebruik, geweld en seksuele uitpattingen namen explosief toe. De moraliteit en het aantal huwelijken en gezinnen nam schrikbarend af.

Alhoewel we tegenwoordig nog maar zelden zulke openlijke uitingen van rebellie en anarchie zien op straat of op universiteiten is de schade reeds aangericht. Hele samenlevingen werden - en blijven - perma-

nent verdorven door deze verwerping van bijbelse normen en waarden.

Het heeft een verschrikkelijke tol geëist. Ideeën hebben consequenties. De mensen die deze gedachtengang verkondigden realiseerden zich niet hoe verstrekkend de gevolgen zouden zijn.

De humanistische benadering

De volgende zienswijze vertoont overeenkomsten. Het humanisme hangt ook de leer aan dat het universum zonder doel bestaat. Het beweert dat wij het resultaat zijn van een doelloos proces dat geen enkele bestemming vereist.

Het humanisme verschilt echter van het nihilisme door te zeggen dat het leven betekenis kan hebben als we er betekenis aan geven. Het leven kan net zoveel betekenis

Waarom bent u geboren?

De atheïstische, evolutionaire levensopvatting houdt in dat het leven door toeval is geëvolueerd, zonder uiteindelijk doel of plan. De Bijbel echter zegt ons dat God de aarde en de mens schiep met een specifiek — en ontzagwekkend — doel op het oog.

Wat is dat doel? Toen lang geleden koning David de nachtelijke hemel aanschouwde, vroeg hij: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het menskind dat Gij naar hem omziet?” (Psalm 8:5). In tegenstelling tot alle andere schepsels heeft God de mens geschapen naar zijn eigen beeld en gelijkenis (Genesis 1:26). Hij gaf de mens de mogelijkheid een relatie met Hem te hebben. De mens had het vermogen inzicht te hebben en te leven volgens dezelfde geestelijke wetten als God, wetten die deel uitmaken van Gods karakter. Door een intieme relatie met Hem kon de mens steeds meer worden als God.

Onze eerste voorouder, Adam, deed een keuze die beslissend was voor de rest van de mensheid, toen hij probeerde zelf een levenswijze te vinden zonder de intieme relatie die God hem aanbood. Sindsdien hebben wij naar de betekenis van het leven gezocht.

De ontzagwekkende waarheid is dat God bezig is met het scheppen van een gezin, een Goddelijk gezin. Hij is de Vader van dat gezin. Hoe openbaarde God aan zijn discipelen? Als „onze Vader die in de hemel zijt” (Mattheüs 6:9). Jezus zegt ons de wegen van God te volgen „opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is” (Mattheüs 5:45).

God nodigt ons tot een relatie vader-kind met Hem en geeft ons zijn Geest opdat wij zijn kinderen kunnen worden: „Maar gij hebt ont-

vangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen met Christus...” (Romeinen 8:15-17).

Degenen aan wie God zijn Geest geeft ontvangen na dit leven het eeuwige leven door een opstanding uit de doden. „Allen zullen wij

Volgens de evolutieleer is de mens niet meer dan één soort in een grote familie van dieren. Volgens de Bijbel ligt onze bestemming in een andere familie: die van God.

niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de

doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen” (1 Korinthiërs 15:51-53).

Het is door middel van de opstanding tot eeuwig leven dat God ons omvormt tot heerlijkste en onsterfelijke wezens, zoals God zelf is. Zoals 1 Johannes 3:2 zegt dat „wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”.

God is bezig met het proces van het scheppen van zijn eigen gezin. Hij zal mensen eeuwig leven geven, dat wij voor altijd met Hem zullen delen. Hij verlangt ernaar zijn eeuwige bestaan te delen met anderen door een levenswijze van liefde jegens anderen. Vooral wegens zijn liefde bracht God het universum tot bestaan. Het is wegens Gods liefde dat Hij ons daar een deel in gaf. Het leven is het resultaat van Gods liefde en zijn wens zijn liefde te delen met zijn onsterfelijke gezin voor alle eeuwigheid.

De bijbelse openbaring van onze bestemming staat ver af van de duistere, betekenisloze kijk op het leven dat atheïsten en evolutionisten te bieden hebben. Leven met God in beeld is niet iets waar wij ons rationeel tegen moeten verzetten. Wij moeten het juist zien als een reden tot vreugde. Leven zonder God — en zonder zijn belofte van eeuwig leven - is leeg en hopeloos. Leven met God is spannend, geeft voldoening en beloont ons uiteindelijk ver boven onze wildste verbeelding. (Voor meer begrip van onze toekomst zoals die in de Bijbel wordt geopenbaard, kunt u een gratis exemplaar aanvragen van de boekjes *Wat is uw bestemming?* en *Het Evangelie van het Koninkrijk*.)

hebben als wij er zelf aan geven. Het leven is waard geleefd te worden omdat wij het zelf belangrijk en plezierig maken. Maar net als nihilisme erkent het geen beoogde waarden. Deze opvatting leert dat iemand er zedelijk gedrag op na kan houden omdat

geen God nodig om hem hierover voor te lichten of te vertellen wat deze absolute waarden zijn. Een betekenisvol leven hangt niet af van het bestaan van God of van iets van buitenaf.

Alle drie de benaderingen hebben iets

gemeen: ze verwijderden God uit hun overwegingen en bieden geen hoop op leven na de dood. De essentie van alle drie de opvattingen is dat ze beweren, dat de mens uit het niets tevoorschijn kwam, we geëvolueerd zijn en ons nu op het hoogste niveau van het leven bevinden, met het gezag om onze eigen waarden te rangschikken en zelf onze toekomst te bepalen.

Levensbeschouwingen die op evolutie zijn gebaseerd bieden uiteindelijk geen hoop of doel in het leven. Als we de waarheid van Gods plan zoals geopenbaard in de Bijbel begrijpen, wordt het leven doordrenkt van betekenis.

het hem voldoening geeft om volgens deze waarden te leren leven.

Er is weinig verschil tussen het humanisme en het nihilisme. Het humanistische standpunt erkent het bestaan van waarden, maar deze zijn noodzakelijk noch universeel of tijdloos, en niemand is verplicht om zich moreel te gedragen. Er bestaan geen absolute waarden.

Het humanisme slaagt er niet in om morele bezwaren in te brengen tegen immoreel gedrag. Met andere woorden: als er geen absolute moraliteit bestaat, kan je niet aantonen dat iets goed of kwaad is. Dus heeft niemand het recht om de keuzen of daden van anderen te veroordelen.

Ingebouwde bestemming

Een derde opvatting is dat er doelgerichte waarden bestaan, maar dat deze onafhankelijk van God bestaan; ze hebben Hem niet nodig om te bestaan. Deze opvatting verschilt van de eerste twee omdat het bestaan erkent van doelgerichte waarden.

Volgens deze leer beschikt de mens echter over voldoende morele intuïtie om zich bewust te worden van het bestaan van morele waarden. Opnieuw is het hier de mens die normen en waarden ontdekt en over de bekwaamheid beschikt om er naar te leven als hij daarvoor kiest. Hij heeft

Alle drie de opvattingen leren dat er geen leven is na de dood. Dit leven is alles wat er is. Het leven heeft wel of geen betekenis, al naar gelang iemands opvattingen. Onze huidige status is dat we alleen goed zijn voor het doorgeven van onze genen en filosofieën aan ons nageslacht in de hoop dat zij zich verder zullen ontwikkelen tot superwezens. Dit alles betekent natuurlijk dat de evolutie nog steeds doorgaat en we ons in een doorgaand proces van steeds verdere ontwikkeling bevinden.

De belangrijkste vraagstukken van het leven

Kunnen we zonder God een echte bestemming hebben en er absolute waarden op na houden? Mensen kunnen zich met deze filosofieën een betekenisvol leven inbeelden - tenminste, als je betekenisvol definieert als zijnde een voorbijgaand geluk en een plezierige tijd in het heden.

Het is triest dat veel teveel mensen deze definitie aan betekenisvol hebben gegeven. Maar deze opvattingen slagen er niet in om antwoord te geven op de echte vragen omtrent een betekenisvol leven.

Alleen wanneer je God erbij betreft, kun je een volledig antwoord krijgen dat niet alleen betekenis geeft aan dit leven hier, maar ook ons verlangen naar een doel na dit

aardse bestaan bevredigt.

Van alle schepsels die we om ons heen zien, is de mens het enige onderdeel van de schepping dat zich kan bezighouden met het aspect van betekenis, het aanbidden van God en het uitdrukking geven aan een geloof in leven na de dood. In tegenstelling tot dieren kunnen mensen zich eeuwigheid en onsterfelijkheid voorstellen.

Waarom zijn wij verschillend? Zou het kunnen dat ons vermogen om ons een voorstelling te maken van de toekomst en onze hoop op een leven na ons tijdelijke bestaan, zorgvuldig in ons is geplaatst door een Schepper die Zelf een eeuwige bestemming aan mensen heeft toebedeeld?

Zo'n 3000 jaar geleden schreef de wijze Koning Salomo dat "Hij de eeuw in hun hart (heeft) gelegd" (Prediker 3:1). God gaf ons het verlangen om de vragen te stellen, maar niet het vermogen om de antwoorden te weten, tenzij we oprecht naar Hem zoeken en op Hem vertrouwen.

Als we er voor kiezen om niet te geloven dat God het universum heeft geschapen, dan moeten we geloven dat alle hoop in een toekomst en verlangen naar een bestemming na ons aardse bestaan tevergeefs is.

Ironisch genoeg is het zo dat als de veronderstelde principes van de evolutieleer werkelijke bestonden, de mens dit aspect van zijn intellect helemaal niet hoefde te ontwikkelen. Maar het is een feit dat we er wel degelijk bij stilstaan. De mens is Gods schepping. Hij plaatste ons hier voor een reden. Onze waarde ligt niet in onszelf, maar in het feit dat God ons schiep naar Zijn beeld. Het is God die het menselijk leven waarde geeft. Het probleem is, dat we vanaf het moment dat we God uit beeld hebben laten verdwijnen, elders wanhopig op zoek zijn gegaan om onze eigenwaarde te vinden. We hebben psychologieën ontwikkeld die onze belangrijkheid benadrukken. Een namaak priesterschap aan psychologen vertelt ons dat we boven onze problemen kunnen uitstijgen door ons aan onze broekspijpen op te trekken.

Onze hulpverlening in de psychologie was vooral ontworpen om een goddeloze kijk op de schepping van dienst te zijn. Het verwerpt het concept dat onze waarde van een Schepper komt die een doel met ons voorhad nog voordat Hij een van ons schiep.

De morele principes van God worden belichaamd in de wetten die Hij aan de mens gaf.

Vervolg zie pagina 29

Ideeën met gevolgen

Niets heeft een grotere invloed op onze morele keuzes dan het feit of we wel of niet in God geloven. De morele keuzes die we maken bepalen onze levensloop, en collectief die van de samenleving. Onze houding ten opzichte van de wet, ons respect voor en erkenning van gezag, ons respect voor het ongeborene en zelfs onze seksuele gedragingen, worden grotendeels bepaald door ons geloof of ongeloof in God. Ons gedrag naar anderen toe, alsook de liefde en trouw in onze relaties, komt uiteindelijk op één punt neer: geloven we in God als Hij spreekt?

Gedurende de afgelopen paar eeuwen hebben we een zogenaamde eeuw van verlichting doorgemaakt waarin filosofen en andere denkers een duidelijke boodschap uitzonden dat we geen God nodig hebben die ons vertelt wat goed en kwaad is. Met als resultaat, dat het atheïsme en materialisme als algemene norm zijn geaccepteerd. Degene die in God en de betrouwbaarheid van de Bijbel geloven, worden vaak afgeschilderd als ongeschoold, onvoorgelicht, bijgelovig en van de oude stempel - of gewoonweg gevaarlijk.

Richard Dawkins, de overtuigende verdediger van de evolutieleer die eerder in deze brochure werd geïntroduceerd zegt: "Het is absoluut gerechtvaardigd om iemand, die beweert niet in de evolutie te geloven, onwetend, dom of krankzinnig te noemen (of gemeen, maar dat neem ik liever niet in overweging)" (Richard Dawkins, *The New York Times Review of Blueprints*, 9 april 1998).

Academische en regeringsinstellingen met de grootste verantwoordelijkheid voor het bepalen van het doen en laten van de samenleving, hebben God grotendeels uit hun gelederen verbannen. De meeste lessen in de filosofie, psychologie, wetenschap en geschiedenis beginnen met het standpunt

van de evolutie dat er geen God is en het leven spontaan en toevallig ontstond. Zodoende voegen zij geen allesomvattend doel of eindbestemming voor het menselijk leven toe aan hun studie. Dus waar staan we dan?

Een onderliggend motief

Wat zijn de vruchten van het ontkennen van het bestaan van God? Verdraait het iemands manier van denken? De Bijbel ver-

Wat gebeurt er met de morele visie van de mens als we God uit beeld verwijderen? Verwerpen sommigen God om de vrijheid te hebben om te doen wat zij willen, ongeacht de gevolgen?

telt ons: "De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God" (Psalm 14:1). Hetzelfde vers beschrijft de gevolgen van deze gedachten-gang. "Zij bedrijven gruwelijke en afschuwelijke misdaden, niemand is er die goed doet". Hun hele manier van denken is verontreinigd.

God begrijpt de beweegredenen van hen die de mogelijkheid dat God bestaat verwerpen. Wanneer zij zichzelf overtuigen dat God niet bestaat, hoeven zij zich niet langer druk te maken over wat goed en kwaad is. Ze hebben geen objectieve maatstaf voor gedrag. Zij zien geen aanleiding om te stoppen met het botvieren van hun begeerten.

De auteur Aldous Huxley (1894-1963), lid van één van Englands vooraanstaande intellectuele families, gaf toe: "Ik had er mijn redenen voor om niet te willen dat de wereld betekenis had; dientengevolge nam

ik aan dat die er niet was, en was zonder moeite in staat om bevredigende redenen te vinden voor deze aanname... Zij die geen betekenis in de wereld ontdekken, doen dat over het algemeen omdat dit om de een of andere reden aan hun (doel) beantwoordt dat de wereld betekenisloos zou moeten zijn" (Ends and Means, 1946, pag. 273).

Waar leidt deze manier van denken toe? Huxley legt uit: "Voor mijzelf, en zonder twijfel voor de meesten van mijn tijdgenoten, was de filosofie van zinloosheid voornamelijk een middel ter bevrijding. De bevrijding die wij verlangden was tegelijkertijd een bevrijding van een zeker politiek en economisch systeem en bevrijding van een bepaalde moraliteitszin. We maakten bezwaar tegen de moraliteit omdat het indruiste tegen onze seksuele vrijheid... Er was een bijzonder eenvoudige methode om deze mensen tegen te spreken en tegelijkertijd onszelf te rechtvaardigen in onze politieke en erotische opstand: we konden ontkennen dat de wereld ook maar enige zin had" (ibid., pag. 270).

Huxley bekende, dat zijn verlangen om vrij te zijn van een morele norm, hem en zijn aanhangers ertoe dreef, om een rationele grond te vinden voor het afschaffen van de idee van aangeboren morele verplichtingen.

Hoeveel studenten op onze universiteiten hebben er enige notie van, dat deze motieven vorm gaven aan de theorieën en filosofieën die hen als feiten onderwezen worden? Waarschijnlijk maar weinigen. Maar hoe ontstellend het ook klinkt, de theorie dat het leven spontaan de kop opstak, kwam voort uit en werd gevoerd door vijandigheid jegens Gods wetten en waarden.

Opluchting over het afwijzen van God

Julian (1887-75), de broer van Huxley, was zelfs nog gevoellozeler: "Het gevoel van geestelijke opluchting die voortkomt uit het verwerpen van de idee van God als super-

mens is enorm" (Essays of a Humanist, 1966, pag. 223).

Aldous en Julian Huxley waren de kleinzonen van Thomas Huxley (1825-1895), een hechte vriend van Charles Darwin en een energiek voorstander van de evolutieleer. In het beginstadium van het debat over evolutie onthulde Thomas Huxley zijn anti-religieuze vooroordelen aan een bevriende bioloog: "Ik ben erg verheugd dat je het belang inziet van het gevecht met de geestelijken...Ik hoop dat de volgende generatie minder gebonden is door de lompe en domme bijgelovigheid van (religieuze) orthodoxie dan mijn generatie. En ik zal zeer tevreden zijn als ik erin slaag een bescheiden bijdrage te leveren om dat resultaat te bereiken." (Thomas Huxley, geciteerd in *The Columbia History of the World*, John Garraty en Peter Gay, editors, 1972, pag.957).

Recent beweerde paleontoloog Stephen Jay Gould: "Wij mensen zijn hier omdat

een bepaalde vreemde groep vissen een eigenaardige anatomie van de vin had, die bij landdieren in een been kon veranderen; omdat kometen de aarde ramden en de dinosaurus wegvaagden en daardoor zoogdieren een kans kregen die anders niet mogelijk was (oftewel: dank je gelukssterren); omdat de aarde nooit helemaal bevroor in de IJstijd; omdat een kleine onbetekenende diersoort, die een kwart miljoen jaar geleden in Afrika de kop op stak, het tot nu toe op de een of andere manier voor elkaar heeft gekregen te overleven."

"We verlangen misschien naar een bovenaards antwoord - maar die bestaat niet. Alhoewel deze uitleg op het eerste gezicht nogal verontrustend is, om niet te zeggen vreselijk, betekent het uiteindelijk een opluchting en een opwindende bevrijding" (David Friend, *The Meaning of Life*, 1991, pag. 33).

Wat een openhartige en duidelijke bekenenis! Maar waarom zou iemand zich

opgelucht en bevrijd voelen door zichzelf te overtuigen dat God niet bestaat?

Het probleem ligt in het hart. De profet Jeremia verklaart: "Arglistig is het hart boven alles, ja, verderfelijk is het; wie kan het kennen?" (Jeremia 17:9, NBG vertaling).

God legt de motieven bloot van degenen die zich opzettelijk tegen Hem keren. "Want met holle, hoogdravende klanken verlokken zij [zij die God's gezag verachten] door vleselijke begeerten en door ongebondenheid hen, die zich ternauwernood aan degenen die in dwaling verkeren, onttrekken. Vrijheid pregelen zij hun voor, hoewel zij zelf slaven des verderfs zijn; immers, door wie men overmeesterd is, diens slaaf is men" (2 Petrus 2:18-19).

We moeten ons verstand wapenen tegen deze "holle, hoogdravende klanken" die ons bombarderen met de inhoudsloze evolutieleer. Deze manier van denken heeft een geleidelijke en verraderlijke invloed op ons

De menselijke vijandigheid jegens God

Waarom verwerpt de mens het idee van God en goddelijke wetten die zijn normen omschrijven? Gods wetten doen een beroep op ons om te voldoen aan een persoonlijke veeleisende maatstaf die maar weinig mensen in overweging willen nemen. De mens wijst God hoofdzakelijk af omdat Gods wetten een moraal uitdrukken die zich naar buiten richt en zorgzaamheid voor anderen toont in plaats van voor zichzelf. Wij worden echter in de eerste plaats gedreven door zelfzuchtige zorgen: wat is het beste voor ons, wat kunnen wij krijgen, hoe kunnen we als beter dan anderen worden gezien.

Waarom hebben wij zo'n zelfzuchtige natuur? Waar kwam die vandaan? De oorsprong van de vijandige en achterdochtige natuur die aan de mens inherent is komt in de Bijbel ter sprake. Genesis 3 legt uit dat de duivel, in de vorm van een slang, deze achterdocht en opstandigheid jegens God in de geest van de eerste man en vrouw begon te planten. Hij zei tegen hen dat God niet in hun hoogste belang handelde en overtuigde hen ervan dat zij net zo goed, zo niet beter, af waren zonder God.

Toen Eva zich door het bedrieglijke redeneren van de duivel liet misleiden en Adam met haar in opstand kwam, drong God zichzelf niet aan hen op. Hij liet hen toe zonder de zegen van zijn geopenbaarde kennis te leven. Adam gaf snel zijn vrouw de schuld en zijn vrouw gaf de schuld aan de slang. De mens heeft sindsdien

altijd een ander de schuld van zijn moeilijkheden gegeven.

De dingen raakten snel in verval. In een opwelling van jaloezie doodde de eerstgeboren zoon van Adam en Eva zijn jongere broer (Genesis 4). Naijver, jaloezie en hebzucht zijn diepgewortelde menselijke drijfveren geworden evenals geweld een gebruikelijke manier is geworden om conflicten aan te pakken.

De afstammelingen van Adam hebben zich zelden uit vrije wil tot God gekeerd om Hem bereidwillig te vertrouwen.

Over de motivatie van de mensheid schreef de apostel Paulus: „Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees...” (Romeinen 8:5). Hun fysieke begeerten maken hun gedachten bevooroordeeld tegen God en de moraal van zijn wetten. Paulus vervolgt: „Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet” (vers 7).

Het is geen wonder dat de meeste mensen alles verwerpen dat niet hun eigen zienswijze weergeeft (vgl. Jeremia 10:23). Zij denken dat zij een betere, meer verlichte manier weten, een die veruit superieur is aan de zogenaamd wrede en verdrukkende moraal van de Bijbel. Gods wet echter gaat de alternatieve morele waarden van de mens ver te boven. Zoals de apostel Paulus schreef: „Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor God” (1 Korinthiërs 3:19).

In de hele geschiedenis hebben volken of

naties zich niet willen laten besturen door alle Tien Geboden, omdat deze de menselijke natuur tegen de borst stuiten. Sommigen kunnen wel voordelen zien in het houden van een aantal van de geboden, zoals niet liegen, stelen of doden van de naaste, maar in het beste geval doen de mensen een keuze uit Gods wetten of ze aanvaarden ze alleen oppervlakkig.

Zelfs als zij zich aan de letter van die wetten houden, missen zij nog vaak de geest en bedoeling ervan. Deze werden door Jezus Christus omschreven als liefde jegens God en liefde jegens de naaste (Mattheüs 22:37-40).

Door Gods geopenbaarde wijze van leven te verwerpen snijden de mensen zich onbewust af van zegeningen en veroordelen zij zichzelf tot lijden. „Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade: doordat ik u heden gebied de Here, uw God, lief te hebben door in zijn wegen te wandelen en zijn geboden, inzettingen en verordeningen te onderhouden, opdat gij leeft en talrijk wordt en de Here, uw God, u zegene...” (Deuteronomium 30:15-16).

Het is triest dat de meeste mensen besluiten Gods aanbod van een weg naar een overvloedig en vervuld leven niet te aanvaarden. Er is nog veel meer te leren over dit levensbelangrijke onderwerp en wij hebben de dingen hier slechts aangestipt. Vraag daarom om onze boekjes *De Tien Geboden* en *De weg naar eeuwig leven* die deze onderwerpen diepgaand bespreken.

en onze samenleving die de Bijbel gelijkstelt aan slavemij.

Het motief onder de loep

Gods woord windt er geen doekjes om als het gaat om het identificeren van de motieven voor het ontkennen van Zijn bestaan. De apostel Paulus legt uit dat sommige mensen God veronachtzamen om hun eigen begeerten na te jagen. Sla acht op het proces en de tragische gevolgen: "... hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun openbaar. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben. Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart" (Romeinen 1:19-21).

Paulus legt uit, dat wanneer we naar de sterrenhemel kijken en de wereld om ons heen onderzoeken, de scheppende hand van God overduidelijk aanwezig is. Een nadenkend persoon zal het bestaan van God erkennen vanwege het bewijs dat hij met zijn eigen ogen kan zien. Paulus zegt dat iemand zou moeten concluderen dat er een Schepper God bestaat, en vele van zijn eigenschappen herkennen door de wonderen van Zijn hand te aanschouwen. Een andere conclusie trekken - dat de zon, maan, aarde en sterren uit zichzelf ontstonden - is volstrekt onlogisch.

Sommigen dragen echter zo'n gepassioneerde anti-God vooroordeel met zich mee, dat ze het tegenovergestelde concluderen - namelijk dat het fysieke heelal geen God vereist. Paulus vervolgt zijn beschrijving van het proces dat plaatsvindt in hun gedachten: "Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden, en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijk op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren" (verzen 22-23). Zij schrijven goddelijke krachten toe aan de schepping terwijl ze de Schepper zelf verwerpen.

Bent u door deze valse redeneringen misleid en gaan aannemen dat de denkers van deze wereld over een groot verstand beschikken, enkel omdat ze overeenkomsten tussen het dieren- en plantenleven op deze aarde kunnen vaststellen en op uitvoerige wijze speculeren dat deze afstammen

van een gezamenlijke voorvader? Deze manier van redeneren ligt aan de basis van de evolutieleer.

Paulus vervolgt: "Daarom heeft God hen in hun hartstochten overgegeven aan onreinheid, zodat bij hen het lichaam ont-eerd wordt. Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in eeuwigheid" (verzen 23-25).

Waar leidt deze denkwijze toe? Paulus analyseert de vruchten van een verstand dat God buiten beschouwing laat. "Daarom heeft God hen overgegeven aan schandelijke lusten, want hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen door de tegen natuurlijke. Eveneens hebben de mannen de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wellust voor elkander ontbrand, als mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende en daardoor het welverdiende loon voor hun afdwaling in zichzelf ontvangende" (versen 26-27).

Paulus dringt door tot de kern van de zaak: mensen willen niet dat God hen verbiedt om hun lusten te botvieren. "En daar zij het verwerpelijk achten God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat niet betaamt; vervuld van allerlei onrechtvaardigheid, boosheid, hebzucht en slechtheid, vol nijd, moord, twist, list en kwaadaardigheid; oorblazers, lasteraars, haters van God, verwateneren, overmoedigen, grootsprekers, vindingrijk in het kwaad, hun ouders ongehoorzaam, onverstandig, onbestendig, zonder hart of barmhartigheid" (verzen 28-31).

Dit zijn de voorspelbare gevolgen van het niet erkennen van God (vers 28). Ze omschrijven een samenleving die noch God en moraliteit erkent, noch absolute principes van goed en kwaad.

De 'God is dood' aanhangers

Eén van de gevierde filosofen van de moderne wereld, Friedrich Nietzsche (1844-1900), was zeer invloedrijk in de aanval op God als de bron van het normbesef. Zijn ideeën hadden een radicale uitwerking op enkelen van de meest invloedrijke personen van de 20e eeuw, met name Adolf Hitler.

Nietzsche trachtte het Christendom met zijn geloof en vertrouwen op God te vervangen door een nieuw systeem gebaseerd op goddeloosheid. Hij streefde ernaar het bestaan opnieuw in te richten zonder dat God daar een rol in vervulde. Hij beweerde dat de christelijke ideologie de mens ver-

zwakte en hem ervan weerhield om de grootsheid die in hem aanwezig was te verwezenlijken. Het Christendom met zijn ideeën over zedelijkheid, bekering en nederigheid waren zelfverlagende leringen die afgedankt dienden te worden opdat de mensheid zich kon bevrijden, naar grote hoogten kon zweven en de obstakels naar individuele ontplooiing kon bedwingen.

Nietzsche omhelsde hartstochtelijk het "God is dood"- idee, zoals hij het zelf omschreef. Hij schreef zijn filosofie in een beeldende stijl die de emoties deden oplaaien. Hij argumenteerde dat aangezien God dood is, wij mensen het waardig zijn om Zijn plaats in te nemen. Hij schreef dat de mens echter nog niet gereed was voor deze verhoogde positie, en totdat ze daartoe in staat zou zijn, nog een tijdelijke periode van ontreding en revolutie zou moeten doormaken. Desondanks zou er een dag aanbreken waarop deze goddeloze wereld verwelkomd zou worden in de armen van een filosofische Verlosser.

De aantreding van superman

De voorspellingen van Nietzsche kwamen ten dele uit. Zijn nihilistische onderwijzingen kwamen precies op tijd en vonden een vruchtbare voedingsbodem in een snelveranderende wereld die alreeds beïnvloed was door de filosofen die hem waren voorgegaan - David Hume, de scepticus; Immanuel Kant, die het menselijk verstand verheerlijkte; Soren Kierkegaard, de existentialist. Grote mannen traden op de voorgrond, allen atheïsten die religie verafschuwden en ernaar streefden om de wereld te geven waarop ze wachtte: een nieuwe wereldleider. Mannen als Hitler, Joseph Stalin, Mao Tse-Tsung en Pol Pot waren producten van die experimentele filosofie. De historicus Paul Johnson schrijft: "Friedrich Nietzsche...zag God niet als een uitvinding maar als een slachtoffer, en zijn overlijden in belangrijke zin een historische gebeurtenis, die dramatische gevolgen zou hebben." Hij schreef in 1886: "De grootste gebeurtenis van de afgelopen tijd - dat "God dood is", dat het geloof in de Christelijke God niet langer te verdedigen is - begint zijn eerste donkere wolken over Europa te werpen."

"Onder de beschaafde volkeren, zou de achteruitgang en de uiteindelijke ineenstorting van de religieuze aanhang een enorm vacuüm veroorzaken. De moderne geschiedenis is grotendeels de geschiedenis over hoe dit vacuüm gevuld werd. Nietzsche merkte terecht op dat de meest waarschijn-

lijke kandidaat de "Machtswellust" zou zijn..."

"In plaats van godsdienst, zou er wereldlijke ideologie zijn. Zij die eens deel uitmaakten van de totalitaire geestelijkheid

"De eeuw bracht ook sociale wetenschappen voort, de bezigheid om met grote hoeveelheden mensen te schuiven alsof het om aarde of beton gaat. Sociale wetenschappen was een kernpunt in de totalitaire

pelijke wijze uitleggen - tenminste in theorie - dat er helemaal geen God aan te pas hoefde te komen. Het Leven zou uit zichzelf kunnen zijn ontstaan en zonder God verder geëvolueerd.

De wetenschap en filosofie werkten nu samen om de greep die religie op de bevolking had te verbreken. Met de theorie van evolutie - en de vertakkingen hiervan - begon de bloedigste eeuw in de menselijke geschiedenis.

De grote moralist Victor Frankl, een overlevende van Auschwitz, schreef: "Als we de mens een beeld van de mens voorstellen die niet waar is, kunnen we hem verderven. Als we hem voorstellen als... een bundel instincten, als een marionet van drijven en reacties, als slechts een product van erfelijkheid en afkomst, geven we voeding aan het nihilisme, waartoe de moderne mens meestal geneigd is."

"Ik maakte in mijn tweede concentratiekamp Auschwitz kennis met verdorvenheid in haar ergste vorm. De gaskamers van Auschwitz waren het ultieme gevolg van de theorie dat de mens niets meer is dan het product van erfelijkheid en afkomst... Ik ben er absoluut van overtuigd dat de gaskamers van Auschwitz, Treblinka en Maidanek niet op één of ander ministerie in Berlijn werden voorbereid, maar achter de bureaus en in de leslokalen van nihilistische wetenschappers en filosofen" (The Doctor and the Soul: Introduction to Logotherapy, 1982, p. xxi).

De woorden van Hitler, in Auschwitz opgehangen in de hoop dat de mensheid zich nooit meer zal verlagen tot zulke wreedheden, vormen een somber herinnering aan wat er gebeurt wanneer we God's morele wetten verwerpen: "Ik bevrijdde Duitsland van het domme en vernederende bedrog van geweten en moraliteit... We zullen jongen mensen opleiden waarvoor de wereld zal huiveren. Ik wil jonge mensen die tot geweld in staat zijn - heerszuchtig, genadeloos en wreed" (Ravi Zacharias, Can Man Live Without God?, 1994, p.23).

Het recht van de sterkste

Terugkijkend op de recente geschiedenis, kunnen we begrijpen hoe de ideeën van een goddeloze samenleving, - een menselijk ras dat overleefde door als eerste het recht van de sterkste op te eisen, dat mensen tot grote hoogten van macht kunnen stijgen - onvermijdelijk leidde tot het beschamende feit dat in de eerste helft van de 20ste eeuw meer mensen vermoord werden dan in de totale geschiedenis tot op dat moment. De

De anti-Godbeweging die in de 19e eeuw wortelschoot droeg in de 20e eeuw de bittere vrucht van twee wereldoorlogen, de opkomst van het atheïstische communisme en de gruwelijke wreedheden tegen andere mensen.

zouden totalitaire politici worden. En bovenal zou de machtswellust een nieuwe Messias voortbrengen, ongeremd door welke religieuze sancties dan ook en met een niet te stillen honger om de mensheid te onderwerpen. Het einde van de oude wereldorde, met een ongecontroleerde wereld op drift in een op hol geslagen universum, betekende voor zulke misdadige staatsmannen het startschot om tevoorschijn te komen. Ze aarzelden geen moment om hun opwachting te maken." (A History of the Modern World from 1917 to the 1980's, 1983 p. 48).

Terugkijkend op de 20e eeuw merkte Paul Johnson op: "We hebben een verschrikkelijke eeuw van dood en verderf achter de rug precies omdat machtige mannen zich God's voorrechten toeëigenden. Ik noem de 20ste eeuw de Eeuw van de Natuurkunde, ingeluid door Einstein's specifieke en algemene theorieën. Gedurende deze periode werd natuurkunde de dominerende wetenschap die kernenergie en de ruimtevaart voortbracht".

regimes van de Nazi's en het communisme, waar het werd gecombineerd met moreel relativisme - het geloof dat goed en kwaad kan worden veranderd al naar gelang het de menselijke beschavingen goeddunkt - en het ontkennen van God's gezag."

"Voor Hitler had het hogere gezag van de Partij voorrang boven de Tien Geboden. Lenin sprak vol lof over het geweten van de Revolutie als een betrouwbaarder gids voor de mensheid dan het geweten dat door de religie wordt ingeplant." (Reader's Digest, "The Real Message of the Millennium", December 1999, p.65).

Sociale wetenschappen

Het was Charles Darwin die de filosofen gaf wat zij wilden horen. Voor de komst van Darwin waren de ideeën abstract en waarschijnlijk reacties op eerdere beledigende en corrupte instellingen en regeringen. Darwin gaf inhoud aan de filosofie van de nihilist, de existentialist en de rationalist. Met de theorie van het mechanisme van natuurlijke selectie, kon hij op wetenschap-

rechtvaardiging voor het grootste deel van deze slachting was de idee van natuurlijke selectie zoals deze inherent is aan de evolutietheorie van Darwin.

De toepassing van het principe van het recht-van-de-sterkste op menselijke betrekkingen kwam bekend te staan als sociaal Darwinisme. Alhoewel Darwin op het eerste gezicht niet toestemde dat zijn theorie van natuurlijke selectie werd toegepast op sociale relaties, voerde hij wel aan dat de menselijke evolutie zich voltrok door oorlog en geweld.

"Er zijn enkele evolutionisten die in verlegenheid zijn gebracht door de sociale implicaties van de evolutieleer en die samenwerking als een factor in de evolutie hebben benadrukt (in plaats van strijd). Anderen hebben opgemerkt dat het verkeerdt wordt toegepast wanneer het gebruikt wordt om militarisme of sociale misstanden te verdedigen".

"Natuurlijk heeft het darwiniaanse recht-van-de-sterkste in menselijke betrekkingen, zoals die aangewend wordt door gewetenloze mensen, geen betrekking op de vraag of menselijke wezens en andere schepselen uit eenvoudige levensvormen geëvolueerd zijn. Maar deze misstanden werden goedgekeurd en aangewakkerd met evolutie als een excuus, en als evolutie onwaar is schijnt

dat des te tragischer" (Bolton Davidheiser, *Evolution and Christian Faith*, 1969, p. 354).

De toekomst van evolutie

Het evolutionaire principe dat een groot deel van de 20e eeuw haar dodelijke vruchten heeft voortgebracht, zal zonder twijfel in de 21e eeuw floreren. De nadruk ligt nu op het genetisch verbeteren van de mens.

Onderzoekers spreken over het verlenen van de levensduur en het uitroeien van ziekten met genen-therapie en genetische implantaten. Het is een alledaags gespreks-onderwerp om fysieke en mentale bekwaamheden te verbeteren en individuele talenten toe te bedelen door middel van genetische manipulatie. Op dit moment worstelen we met de ethische, emotionele en juridische kanten die gemoeid zijn met zulke praktijken.

Kortom, velen denken dat de mens in staat is zijn eigen evolutie te dirigeren. Misschien is dat niet zo'n vreemde gedachte. Het is een begrijpelijk resultaat van een mensheid die haar eigen weg probeert te gaan in een poging een superieur leven te leiden zonder God - en misschien zelfs het denkbeeld dat de mensheid door kunstmatige evolutie de dood kan overwinnen en uiteindelijk onsterfelijkheid kan bereiken.

Het zou veel eenvoudiger zijn en meer zekerheid bieden om in eerste instantie in God te geloven.

De mens kan alles bereiken wat goed voor hem is - een gelukkig en overvloedig leven - en in de toekomst onsterfelijkheid.

Maar de mens tracht het op zijn eigen voorwaarden te bereiken, zonder zijn Schepper te erkennen of te gehoorzamen. Zijn van nature zelfzuchtige natuur leidt hem ertoe zijn begeerten bot te vieren, en roept daarmee de fysieke, mentale en emotionele straffen over zich af die het gevolg zijn van het overtreden van God's wetten - maar hij keert zich om en gebruikt het verstand dat hij van God kreeg om te proberen de straf te ontduiken.

Het is ironisch hoe sterk de mens vasthoudt aan het geloof in absolute natuurwetten maar zich hardnekkig verzet tegen het idee dat de geestelijke wetten van God net zo onveranderlijk en absoluut zijn. Wanneer zijn gedrag ter sprake komt, vindt hij de een of andere manier om God weg te redeneren, in de hoop dat daarmee de gevolgen verdwijnen.

Eén ding staat vast: wanneer de mens een van God's wetten overtreedt, neemt het ontkennen dat God bestaat geenszins de straf weg die daarop staat.

Vervolg van blz. 24

Dit in tegenstelling tot de overwegend wereldse opvatting in de psychologie die zegt, dat hoe we moeten leven niet zou moeten worden bepaald door het gevoel dat ons gedrag ons geeft. Gods wetten zijn bedoeld voor ons eigen bestwil. Wanneer we ze opvolgen, leiden ze niet alleen tot geluk en voldoening in dit leven, maar geven ze ook een beeld van God Zelf en waar Hij voor staat. Gods wet is in zekere zin wat Hij is. Zijn wetten weerspiegelen Zijn natuur en karakter.

Onbetaalbaar privilege of goedkoop alternatief?

Van de hele schepping gaf God alleen ons de bekwaamheid om te kiezen of we volgens Zijn wetten willen leven of volgens waarden die we kiezen op basis van onze eigen voorkeur. Gods wetten zijn geen verplichtingen, maar Hij ontwierp ons zo dat we het gelukkigst, meest tevreden en vervuld zouden worden door te leven volgens deze wetten. Omdat God ons heeft

gemaakt, weet Hij wat het beste voor ons is. Hij geeft ons richtlijnen voor ons welzijn.

De mens is niet slechts een marionet in Gods handen. Wij hebben de keus te doen wat Hij zegt of niet (Deuteronomium 30: 19). We kunnen Hem erkennen als de Schepper en Wetgever van de kosmos.

We kunnen kiezen om een zinloos leven te leiden, of een leven met een bestemming.

Als we onszelf verheerlijken door ons in te beelden dat we de hoogste levensvorm zijn in het evolutieproces, dan beroven we onszelf in werkelijkheid van de onschatbare waarde die God aan ons toekent.

Ons bestaan en onze toekomst devalueert van de status van zonen Gods tot een van de vele diersoorten.

Het is tragisch dat de mens een goedkoop gevoel van belangrijkheid de plaats heeft laten innemen van het onbetaalbare privilege om Gods eigen kinderen te kunnen worden en het onvoorstelbare univertsum met Hem te delen in heerlijkheid en onsterfelijkheid.

Vraag ook aan ons
Engelstalige
2- maandelijks tijdschrift:

The Good News

Het wordt u op aanvraag
gratis toegezonden.

United Church of God
Postbus 93
2800 AB Gouda

Zie ook onze website:
WWW.UCG-HOLLAND.NL

Maak kennis met God

Kun je God, die beweert Schepper te zijn, Levengever, Onderhouder van het universum, Degene die niets zonder reden doet, echt leren kennen?

Evolutie beweert dat er leven is dankzij een reeks toevallige gebeurtenissen, dat de wetten die in de kosmos en in het leven zelf van kracht zijn toevallig tot stand kwamen, dat het universum uit het niets ontstond en dat alles wat we zien geen doel of betekenis heeft.

Wanneer je naar alle bewijzen kijkt van het ontstaan van het universum en de zogenaamde evolutie van het leven, kun je eerlijkheidshalve niet stellen dat de wetenschap en het menselijk redeneringsvermogen aannemelijke alternatieven hebben aangereikt voor het bestaan van God.

De antwoorden op de belangrijkste levensvragen zijn sinds mensenheugenis al voorhanden geweest, en worden beantwoord in de Bijbel. De Bijbel maakt er aanspraak op het woord van God zelf te zijn. Hierin heeft Hij Zichzelf geopenbaard als de Schepper en het doel met Zijn schepping getoond. (Vraag ons gratis boekje aan "Is the Bible True?")

Huld God zich in stilzwijgen?

De scepticus stelt de vraag, "Als er een God is waarom openbaart Hij zich dan niet?" alsof dit de discussie over God's bestaan zou wegnemen. God weet echter beter. Hij weet dat geen enkel bewijs hen zal overtuigen die vastbesloten zijn om Hem niet te erkennen en te accepteren.

Dat is precies wat God ons herhaaldelijk in de Bijbel zegt. Niet alleen openbaarde Hij zich aan de schrijvers van de Bijbel om aan ons door te geven wat we moeten weten, maar Hij heeft Zich aan iedereen geopenbaard middels Zijn schepping.

We trekken echter vaak de verkeerde conclusies uit het overvloedige bewijsmateriaal dat Hij verschaft. Zoals we eerder opmerkten, houden mensen er onderhuidse motieven op na om te weigeren in een hoger doel of in een Schepper God te geloven. Dit is een makkelijke vrijbrief om te leven zoals we wensen zonder belemmerd te worden door enig goddelijk gezag.

De bedrieglijkheid van deze redenatie is dat God niet zomaar van het toneel verdwijnt zodat wij onze zelfzuchtige begeer-

ten kunnen bevredigen. De wet van de zwaartekracht ontkennen omdat we het niet kunnen zien, aanraken of besturen betekent niet dat de zwaartekracht niet bestaat. Op dezelfde wijze betekent het, dat als we de even reële en bindende geestelijke wetten en principes die God in werking heeft gezet ontkennen, dat niet betekent dat Hij en deze wetten op magische wijze verdwijnen. Wij blijven uiteindelijk verantwoordig schuldig aan de Schepper, die ons overvloedig bewijsmateriaal heeft gegeven van Zijn bestaan.

Paulus, een apostel die op krachtige wijze over de ware God preekte in een bijgelovige, polytheïstische [meer goden] wereld, sprak ondubbelzinnig over de gevolgen van het ontkennen van de tegenwoordigheid van de Schepper. "Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien zodat zij geen verontschuldiging hebben" (Romeinen 1:20 NBG-vertaling).

Paulus bedoelt hier te zeggen dat we overvloedig bewijs kunnen zien van een Schepper, en dat we Zijn karakter en natuur kunnen begrijpen door de fysieke schepping te observeren. Hij benadrukt dat het bewijs zo overduidelijk is, dat een verstandig mens geen gronden heeft om te concluderen dat God niet bestaat.

De mens heeft geen excuus om tot de conclusie te komen dat God iets anders zou zijn dan wat Hij is: eeuwig, de Allerhoogste, almachtig en oneindig goed. Iemand die de juiste vragen stelt en oprecht de antwoorden wil weten, zal tot dezelfde logische conclusie komen.

Het bewijs voor het bestaan van God is zo overweldigend, dat Paulus verklaart: "Want de toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hem openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard" (Romeinen verzen 18-19 NBG-vertaling).

Alhoewel God zijn bestaan duidelijk openbaart, maakt Hij kenbaar dat sommigen de waarheid over Hem onderdrukken. Waarom zou iemand dat doen? Paulus antwoordt met "daar zij het verwerpelijk ach-

ten God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat niet betaamt" (vers 28, NBG). Sommigen willen het bestaan van God gewoon niet erkennen zodat zij kunnen leven zoals ze willen leven en doen wat ze willen doen. Dit verklaart waarom de mens zijn door God gegeven vaardigheden van onderzoek en logica heeft aangewend om incorrecte en valse conclusies te trekken.

God's status van schepper

De eerste uitspraak in de Bijbel is duidelijk over onze ultieme oorsprong: "In den beginne schiep God de hemel en de aarde" (Genesis 1:1). God bepaalt hier het uitgangspunt voor alles dat zal volgen.

Later vat Hij de schepping van de aarde met alles daarop door de mond van de profeet Jesaja samen: "Zo zegt God, de Here, die de hemel schiep en hem uitspande; die de aarde uitbreidde met alles wat daaruit ontsproot; die aan de mensen die daarop wonen de adem gaf en de geest aan hen die daarop wandelen" (Jesaja 42:5).

Door de profeet Jesaja zegt God ons te kijken naar het werk van Zijn handen in de hemelen: "Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter... Weet gij niet; hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Here, Schepper van de einden der aarde: Hij wordt noch moede noch mat zijn verstand is niet te doorgronden" (Jesaja 40:26-28).

Op een heldere nacht kunnen we met het blote oog ongeveer 2000 sterren zien. Een eeuw geleden dachten astronomen dat ons Melkweg stelsel met zijn miljoenen sterren, het hele universum was. Nu schatten ze dat er tenminste 100 miljoen stelsels zijn, en mogelijk veel meer, elk met miljoenen sterren. Het geschatte aantal [sterren]stelsels blijft groeien naarmate nieuwe technologische doorbraken het mogelijk maken onze onderzoeken van het heelal uit te breiden.

Het zou supercomputers vereisen om enkel een lijst met de namen of nummers te maken van deze sterren. God beweert echter alle sterren gemaakt te hebben en Hij kan bovendien iedere ster bij naam noemen.

Waar kwam God vandaan?

God was voorbereid op de vaak gestelde vraag van sceptici: "Als God alles heeft gemaakt, wie heeft God dan gemaakt?" Let op Zijn antwoord: "Voor mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn" (Jesaja 43:10).

God wordt niet beperkt door tijd net als wij. Hij is "de Hoge en Verhevene, die in eeuwigheid troont" (Jesaja 57:15). Paulus vertelt ons dat God "onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan" (1 Timotheus 6:16).

De naam die in het Oude Testament het meeste wordt gebruikt om aan God te refereren is Jahweh (vertaald "Heer"), en betekent "de Eeuwige", of "Hij die was, en is, en zal komen" (The Companion Bible, 1990 Appendix 4).

Deze naam maakt duidelijk dat God eeuwig en onsterfelijk is. Jezus Christus refereert ook naar Zichzelf als "de Alpha en de Omega, die is en die was en die komt" (Openbaring 1:8). Het universum had een begin en God bestond al vóór die tijd. Hij heeft altijd bestaan. Niets - en niemand - heeft Hem tot leven gewekt.

De schepper komt naar aarde

De Bijbel zegt duidelijk dat God alle dingen door Jezus Christus gemaakt heeft, die ook het Woord wordt genoemd (Johannes 1:1-3, zie ook Kolossenzen 1:15-17; Hebreeërs 1:1, 2). "Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid" (Johannes 1:14).

Degene die de eigenlijke schepping van de aarde uitvoerde, er leven op schiep en het heelal uit het niets formeerde, kwam naar de aarde en leefde onder de mensen als één van hen. Hij "heeft Zichzelf ontledigd, en de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden" (Filippensen 2:7).

De Schepper van het heelal kwam naar de wereld en leefde en stierf zoals ieder ander mens. Maar Hij was geen gewoon mens. Hij vertegenwoordigde de Vader en onderwees precies de wetten en principes die door de Vader zelf belichaamd worden. "... Ik dit spreek gelijk de Vader mij geleerd heeft. En die Mij gezonden heeft, is met Mij. Hij heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaagt" (Johannes 8:28, 29).

Jezus leidde zijn leven op aarde net als de Vader dat zou hebben gedaan als Hij hier op aarde was. Hij verpersoonlijkte de Vader perfect zodat Hij kon zeggen, "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien" (Johannes 14:9).

Jezus onderwees een duidelijke boodschap: het evangelie, of goede nieuws, van het Koninkrijk van God (Marcus 1:14, 15). Hij leerde dat we deel kunnen worden van Gods familie en dat we onsterfelijkheid kunnen verkrijgen in die familie (Mattheus 5:9, 45; Lukas 6:35; 20:36).

Maar dit vereist gehoorzaamheid aan de wetten van het Koninkrijk van God en geloof in de Koning van dat Koninkrijk (Mattheus 19:16-21; Hebreeënen 11:6).

De schepper is bezorgd

Schiep God ons en de wereld om deze daarna aan hun lot over te laten? Laat Hij de wereld gewoon zijn gang gaan, om nooit tussenbeide te komen in de menselijke geschiedenis, als een horlogemaker die het horloge maakte, het opwond en het in de steek liet om helemaal af te laten lopen?

God bekommert Zich werkelijk om Zijn schepping. Hij was al van plan om de aarde en menselijk leven te scheppen en mensen de kans op onsterfelijkheid te geven, lang voordat Hij er een begin mee maakte - in feite, "voor eeuwige tijden" (2 Timotheüs 1:9; Titus 1:2). Dit is volledig het tegenovergestelde van de theorie van betekenisloze evolutie.

De Bijbel openbaart God als iemand die voldoende bezorgd is om hen die Hij heeft gemaakt, om voor hun welzijn in de bres te springen. Hij zegt: "... Ik immers ben God, en er is geen ander, God, en niemand is Mij gelijk: Ik die van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is; die zegt: Mijn raadsbesluit zal volbracht worden en Ik zal al mijn welbehagen doen" (Jesaja 46:9-10).

God heeft eerder in de geschiedenis ingegrepen, zoals beschreven in de Bijbel. Hij zal het weer doen, maar deze keer om de menselijke belevenissen op het punt te brengen waarop de mens Hem zal erkennen voor wie Hij is en Zijn geopenbaarde kennis aanvaarden en Zijn doel met hen.

Johannes 3:16, 17, misschien wel de bekendste passage in de Bijbel vertelt ons: "... also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele,

maar opdat de wereld door Hem behouden worde".

Het is nog fantastischer dat God zo betrokken is dat Hij Zijn plannen tot een goed einde zál brengen. Mensen die naar Zijn beeld zijn geschapen zullen voldoende gelegenheid krijgen om de ware God te leren kennen, zodat ze duidelijke keuzes kunnen maken of ze Zijn belofte van eeuwig leven zullen aanvaarden of niet.

Keuzevrijheid

God heeft ons keuzevrijheid gegeven. Sprekende door Mozes tot Zijn gekozen volk, het oude Israël, sprak Hij: "Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigenis; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht" (Deuteronomium 30:19).

Adam en Eva namen het noodlottige besluit om Gods openbaring af te wijzen en op hun eigen verstand te vertrouwen voor het onderscheid tussen goed en kwaad. God staat de mensheid toe om Zijn geopenbaarde kennis te verwerpen. Hij heeft ons de vrijheid gegeven om onze eigen opvattingen te formuleren over het ontstaan en de betekenis van het leven en te experimenteren met manieren van leven, regeringen en instituten door middel waarvan we blijvende vrede en voldoening hopen te vinden.

Maar het is een experiment geweest dat niet is geslaagd om ons te geven waar we naar zoeken en verlangen. Duizenden jaren experimenteren met filosofieën en regeringsvormen hebben gefaald om vrede te brengen. De geschiedenis staat vol met bloedvergieten, onderdrukking en uiteengespatte dromen.

Het experiment zal blijven mislukken. Alleen met Gods geopenbaarde kennis kunnen we een overvloedig leven vinden en milde zegeningen - de ware redenen waarvoor God ons schiep en de manier waarop we onze doelstelling kunnen volbrengen.

De logische conclusie

Om ons heen zien we een wereld die afgedwaald is van de kennis van God. De mensheid heeft vele samenlevingen, filosofieën en ideeën over de menselijke bestemming vormgegeven, zonder de hulp van God's geopenbaarde kennis. Alhoewel God betrokken is bij zijn schepping, heeft Hij voor dit moment Zijn inmenging beperkt om de mensheid de gelegenheid te geven van haar fouten te leren.

De meeste mensen nemen aan dat als dit Gods wereld is Hij wanhopig aan het pro-

beren moet zijn om Zijn wil op te leggen en de mensheid te bekeren tot Zijn manier van denken. Maar zij stellen ook vast dat, indien dit het geval is, God's pogingen jammerlijk mislukken omdat de kwade machten een veel grotere invloed hebben.

De eenvoudige waarheid is dat God de wereld op dit moment niet probeert te bekeren tot Zijn manier van leven. Hij laat toe dat de menselijke belevissen zich ontwik-

kelen tot het voorspelbare en onontkoombare einde.

Net als kinderen die soms pas tot het begrip komen dat de oven heet is als ze het aan hebben kunnen raken, zo moeten wij volwassenen vaak door schade en schande wijs worden. Keer op keer maakt het bijbelse verslag melding van God die de mensen waarschuwt voor de gevolgen van het verwerpen van Hem en Zijn wegen. "Ik heb

geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft", zegt God. "Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven, ...?" (Ezechiël 33:11).

Waar zal de collectieve beslissing van het mensdom toe leiden? Net zoals het verlaten van de kennis en wetten van God in het leven van de individuen lijden en angst

Hoe openbaart God zich?

Als God een werkelijkheid is, waarom openbaart Hij zich dan niet aan ons op een manier die iedere twijfel over zijn bestaan wegneemt?

In werkelijkheid heeft Hij dit al vele malen gedaan. Ooggetuigenverslagen van mensen die contact met Hem hadden zijn opgetekend en voor ons bewaard in de Bijbel. Maar stelt deze gedocumenteerde getuigenis sceptici en spotters tevreden? Dat is nooit gebeurd en het zal nooit gebeuren.

Wat zou er, als God de uitdaging aannam telkens zijn bestaan te bewijzen, voor nodig zijn? Zou Hij zich aan iedere mens die ooit is geboren moeten vertonen en wonderen verrichten? Maar zelfs dat zou misschien niet genoeg zijn om iedereen tevreden te stellen.

Lang geleden besloot God dege-lijk bewijs te verschaffen - in de vorm van zijn werk, menselijke getuigen en vervulde profetie - dat hij de levende, intelligente Schepper van het universum is. Dit bewijs is dwingend, krachtig en redelijk voor wie een oor heeft om te horen en een oog om te zien. Maar iedereen heeft een keuze. Men kan het bewijs onder ogen zien, of men kan er mee spotten.

Gods zelfopenbaring

Laten wij het verslag van de Schepper en Gods openbaringen van zichzelf aan de mensheid eens onderzoeken.

God wandelde en sprak met Adam en Eva. Tijdens hun nauwe relatie met Hem kregen zij specifieke richtlijnen (Genesis 2:15-17; 3:2-3). Zij besloten echter Hem niet te gehoorzamen en probeerden zich voor Hem te verbergen (Genesis 3:8-10).

Later nam God de tijd hun zoon Kain wegens diens egoïstische en onredelijke boosheid te pogen tot rede te brengen

(Genesis 4:5-7). Kain verwierp Gods advies en vermoordde zijn broer Abel (vers 8). In plaats van oprecht spijt te hebben van wat hij had gedaan „ging Kain weg van het aangezicht des Heren" (vers 9-16).

God sprak met de gelovige Noach (Genesis 6:13). Noach was anders dan de anderen aan wie God verscheen. Hij volgde Gods instructies op (Genesis 7:5). Dit gold ook voor Abraham. God verscheen persoonlijk aan

God bood het oude Israël een rechtstreekse relatie aan, maar de Israëlieten weigerden. Bij de berg Sinai pleitten zij voor meer afstand tussen hen en God.

Abraham en voerde bij verscheidene gelegenheden gesprekken met hem (Genesis 12:1, 7; 13:14-17; 17:1-3).

Gods bereidheid zich aan Mozes en het volk van het oude Israël te openbaren is in het bijzonder van belang. „En de Here sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend" (Exodus 33:11). God trachtte met de Israëlieten een soortgelijke rechtstreekse relatie aan te gaan. Mozes schreef op wat er gebeurde. „Van aangezicht tot aangezicht heeft de Here met u gesproken op de berg uit het midden van het vuur - ik stond te dien tijde

tussen de Here en u om u het woord des Heren mede te delen, want gij vreesdet voor het vuur en gij kwaamt de berg niet op" (Deuteronomium 5:4-5).

Zij smeekten om meer afstand. Zij wilden zelfs zijn stem niet horen. „En het gehele volk was getuige van de donderslagen, de bliksemstralen, het geluid van de bazuin en de rokende berg. Toen het volk het zag, beefde het en bleef van verre staan. En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, dan zullen wij horen; maar God spreke niet met ons, opdat wij niet sterven" (Exodus 20:18-19).

God wilde op het volk indruk maken met zijn grootheid, zodat zij zouden weten dat zijn wetten moeten worden gehoorzaamd. Maar zij zagen Hem als een bedreiging. Zij verzochten dat God zich in de toekomst alleen door zijn profeet zou openbaren.

Vanaf die tijd heeft God dat verzoek ingewilligd. Hij openbaarde zich aan het oude Israël door zijn geroepen en uitverkoren profeten. Hij zond hen om zijn volk te waarschuwen en hen aan te moedigen Hem trouw te blijven. Maar hun boodschappen werden genegeerd en het volk liet velen van de profeten een marteldood sterven.

God laat de mens kiezen

Het was niet Gods idee zich te verwijderen en schijnbaar ongenaakbaar te zijn. Het was de keuze van de mensheid.

Vanaf het begin van het bestaan van de mens heeft God de mensen vrijheid van keuze gegeven. Hij laat ons kiezen of wij in Hem willen geloven, de kennis die Hij openbaart te aanvaarden en te gehoorzamen - of niet.

God heeft Adam en Eva niet gedwongen zijn instructies te volgen. Zij kozen in vrijheid

brengt, zo zal ook de resultaten zijn op nationale en wereldwijde schaal.

Jezus Christus voorspelde het onvermijdelijke lot van een samenleving die zich van God afkeert: "*Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden...*" (Mattheüs 24: 21, 22).

Jezus woorden zouden op ons een ont-

nuchterende uitwerking moeten hebben. Het ligt in God's bedoeling om de mens aan het einde van zijn latijn te laten komen, op de rand van de vernietiging. Alleen dan zal de mensheid zijn les leren - op pijnlijke wijze. (Om deze belangrijke onderwerpen beter te begrijpen en welke rol ze vervullen in de bijbelse profetie, vraag dan de volgende gratis boekjes aan: Het evangelie van het Koninkrijk, Are We Living in The Time of the End? En You Can Understand Bible

Prophecy.)

Directe goddelijke interventie

Het is niet allemaal slecht nieuws. Het goede nieuws is dat Jezus Christus op machtige wijze zal ingrijpen om te voorkomen dat we onszelf vernietigen. Alhoewel de bijbelse profetie ons waarschuwt dat het menselijk ras met uitsterven bedreigd wordt, en een groot deel van de mensheid zal omkomen, zal onze onbezonnen wed-

het niet te doen. De mensheid heeft sindsdien de gevolgen van die noodlottige keuze steeds ervaren.

Evenmin dwong God het oude Israël Hem te gehoorzamen. Hij heeft de Israëlieten een duidelijke keuze geboden: „Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht" (Deuteronomium 30:19).

Met eigen oren hebben zij God vanaf de berg Sinaï de Tien Geboden horen uitspreken. Op hun uittocht uit Egypte waren zij getuigen van het ene wonder na het andere. Toch waren de Israëlieten dat bewijs al spoedig vergeten en besloten zij de levenswijze en de zegeningen die God aanbood te veronachtzamen (zie ook Deuteronomium 31:27).

De mensheid heeft constant besloten zich van Gods openbaring af te keren en de voorkeur te geven aan die weg die uiteindelijk naar ellende en de dood leidt (Spreuken 14:12; 16:25). Er is niets veranderd. Wij staan voor dezelfde keuze: God geloven en zijn wetten gehoorzamen of ongehoorzaam zijn.

Eeuwen nadat Israël afweek, dwong God Jezus' landgenoten niet Hem als de beloofde Messias en Zoon van God aan te nemen. Zelfs ten overstaan van ongelooflijke wonderen die zijn macht aantoonde, geloofden de meeste mensen nog steeds niet in Hem. Zij herhaalden de reactie van hun voorvaderen.

Nadat men verscheidene jaren lang Christus veel dramatische wonderen had zien verrichten, met inbegrip van het voeden van duizenden mensen (Mattheüs 14:13-21; 15:30-38), waren slechts 120 mensen voldoende overtuigd om de kern van zijn Kerk te vormen (Handelingen 1:15) - al zou Hij er later veel meer aan toevoegen.

Een onthullend incident was ook de reactie op de opwekking door Jezus van Lazarus uit de dood (Johannes 11). Verheugden de leiders zich erin dat Jezus iemand weer tot

leven had gewekt? Bepaald niet! „En de overpriesters beraadslaagden om ook Lazarus te doden, daar vele der Joden ter wille van hém kwamen en in Jezus geloofden" (Johannes 12:10-11).

Christus' vijanden weigerden te erkennen dat deze wonderbaarlijke opstanding een teken van God was en zij besloten het bewijs te vernietigen door de onschuldige Lazarus te vermoorden. Binnen enkele dagen slaagden zij erin Jezus van Nazareth terecht te stellen.

De meeste mensen zien zichzelf graag als ruimdenkend, dat zij niet antagonistisch of bevooroordeeld tegenover de waarheid staan. Maar sommigen van dezelfde mensen die van Christus' wonderen op de hoogte waren riepen later om zijn bloed. Jezus wees erop dat sommigen zo verhard waren jegens God dat zij zelfs niet overtuigd zouden zijn wanneer iemand uit de dood zou worden opgewekt (Lukas 16:31).

De menselijke natuur is niet veranderd. Dezelfde vooroordelen blijven even diep geworteld in onze tegenwoordige tijd. Het is geen prettige gedachte dat een aanzienlijk deel van de mensheid zijn denken ten opzichte van God bewust verhardt. Toch gebeurt dat (2 Petrus 3:5). En de reden is eenvoudig. De natuurlijke denkwijze van de mens staat fundamenteel vijandig tegenover God (Rom. 8:7). Daardoor is iemand wiens geest door die instelling is beïnvloed meer dan bereid manieren te vinden ten einde om Gods bestaan heen te redeneren.

Absoluut bewijs

Heeft God de mens ooit absoluut, onweerlegbaar bewijs van zijn bestaan gegeven? Zal Hij ooit zo'n bewijs leveren? Het antwoord op beide vragen is nadrukkelijk ja.

Ten tijde dat God het oude Israël uit Egypte leidde, deed Hij veel ontzagwekkende wonderen die zijn bestaan, macht en beheersing over de natuurwetten aantoonde. „En de Here zeide tot Mozes: Ga tot Farao, want Ik heb zijn hart en dat van zijn

dienaren onvermurwbaar gemaakt, opdat Ik deze mijn tekenen onder hen tone, en gij aan uw kind en kleinkind kunt vertellen, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan en welke tekenen Ik onder hen verricht heb, opdat gij weet, dat Ik de Here ben" (Exodus 10:1-2).

Zij hadden hun bewijs, maar het verwaagde snel uit hun geheugen. „Zij maakten een kalf bij Horeb en bogen zich neer voor een gegoten beeld ... Zij vergaten God, hun Verlosser, die grote dingen in Egypte gedaan had" (Psalm 106:19-21).

Later gaf God hun door de woorden van zijn profeten het bewijs dat Hij God was. Vervulde profetie toont op krachtige wijze de realiteit van God aan. Hij verklaarde: „Ik immers ben God, en er is geen ander, God, en niemand is Mij gelijk; Ik, die van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is..." (Jesaja 46:9-10). Alleen God kan grote rampen, de opkomst en ondergang van wereldrijken en zelfs het einde van het tijdperk nauwkeurig voorspellen - en die ook teweegbrengen.

De bijbelse profetieën zijn een bewijs van God dat gemakkelijk kan worden geverifieerd. Een van de eenvoudigste manieren om de waarachtigheid ervan te controleren is de nauwkeurigheid te onderzoeken van de profetieën die betrekking hebben op de geboorte, het leven en de dood van Jezus Christus. Eeuwen voordat Hij werd geboren werden er aan de Hebreeuwse profeten verbazingwekkende details over die aspecten van zijn leven geopenbaard. De nauwkeurigheid van die details bevestigen zowel de waarheid van de bijbelse profetieën als het bestaan van Degene die ze inspireerde.

De reeds vervulde profetieën van Daniël zijn zo gedetailleerd en specifiek dat de bevestiging van de nauwkeurigheid ervan ons eveneens onweerlegbaar bewijs verschafte van Gods bestaan en waarachtigheid. "God heeft beloofd dat de tijd komt dat de hele wereld getuige zal zijn van Zijn interventie. Ieder oog zal Jezus Christus zien wanneer Hij terugkeert (Openbaring 1:7), Mattheus 24:27-30).

loop die tot een catastrofe leidt, worden afgesneden. De mensheid zal worden gespaard, maar dat zal niet zijn omdat we op de een of andere manier in staat waren om onze problemen op te lossen.

Het zal alleen zijn omdat Jezus naar de aarde zal terugkeren en tenslotte een einde zal brengen aan wat de Bijbel "de tegenwoordige boze wereld" noemt (Galaten 1:4).

Het is op dit geprofeteerde tijdstip van grote verdrukking - van ongeëvenaarde wereldomvattende chaos en gevaar - dat Jezus zal terugkeren. Letterlijk en figuurlijk zullen het de donkerste dagen zijn in de menselijke geschiedenis: "Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduis-

terd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des Mensen zien komen op de wolken des hemels met grote macht en heerlijkheid" (Mattheüs 24: 29, 30).

Voor hen die de wereld vanuit het standpunt van een goddeloze bekijken, zullen de gebeurtenissen die tot deze tijd leiden tegenstrijdig en verwarrend zijn. Zij zullen een mensheid zien die beschouwd wil worden als zijnde goed, maar nog steeds worstelend met een natuur die het al te

makkelijk vindt om zijn medemens te onderdrukken en schade toe te brengen. Zij zullen getuige zijn van angstaanjagende natuurrampen die tienduizenden mensenlevens eisen en onbeschrijfelijke pijn en leed veroorzaken aan ontelbare duizenden anderen, terwijl ze God's bezorgdheid in deze tijden niet opmerken.

Het ene probleem is nog niet opgelost of enkele anderen zullen de kop opsteken om alle aandacht op te eisen. Mensen zullen tot God uitschreeuwen, zich afvragende waar Hij is. Maar de harde realiteit is dat de mensheid de tragische gevolgen ondervindt van het buiten spel zetten van God. Zij zullen de les moeten leren dat er geen antwoorden zijn zonder God er bij te betrekken en

Een God buiten ruimte en tijd

Waarom zien, horen of voelen wij God niet als Hij er is? Dit is een eenvoudige en eerlijke vraag. Het antwoord tart evenwel de logica, denkwijze en ervaring van de mens.

Wij ervaren dingen door middel van onze fysieke zintuigen. Onze ogen vangen het licht op dat door fysieke voorwerpen wordt weerkaatst. Onze oren vangen de trillingen van geluidsgolven op. Onze vingertoppen voelen de structuur en hardheid van dingen die wij aanraken.

Wij leven in een fysieke wereld met vier dimensies: lengte, breedte, hoogte en tijd. De God van de Bijbel echter verblijft in een andere dimensie: de geestelijke wereld. Deze bestaat buiten het bereik van onze fysieke zintuigen. Het is niet zo dat God niet werkelijk is. Het is een kwestie van dat Hij niet is beperkt tot de fysieke wetten en dimensies die onze wereld beheersen (Jesaja 57:15). Hij is geest (Johannes 4:24).

Let op wat de Bijbel openbaart over deze God die niet is gebonden aan ruimte en tijd.

Jezus Christus had een fysiek lichaam. Evenals dat van ons was het zijne aan verwonding, pijn en de dood onderworpen. De vier Evangelien zeggen dat Hij werd gegeseld en gekruisigd. Enkele van zijn volgelingen namen zijn gefolterde lichaam, wikkelden het in linnen en legden het in een verzegelde grafombe. Er was geen twijfel over dat Jezus van Nazareth dood was. Gedurende drie dagen en drie nachten lag zijn lichaam in het graf, bewaakt door een detachement schildwachten.

Maar zo zou het niet blijven. Drie dagen later ontstond er opschudding toen sommigen van zijn volgelingen naar zijn graf kwamen -

en het leeg aantroffen. Hun stond nog een grotere verrassing te wachten.

Die avond kwamen zijn discipelen bijeen in een kamer met de deuren op slot, omdat zij bang waren voor hun leven. „Toen kwam Jezus en stond in hun midden en zeide tot hen: Vrede zij u!" (Johannes 20:19.) Hun geliefde leraar, die zij gedood en begraven hadden zien worden, stond plotseling in een afgesloten kamer en groette hen! Opdat zij niet zouden denken dat Hij een oplichter was, liet Hij hun de spijkerwonden in zijn handen en de speerwond in zijn zijde zien.

De opgestane Jezus was niet meer aan fysieke factoren gebonden. Moeiteloos kwam Hij een afgesloten kamer binnen en openbaarde zich aan zijn discipelen. Zij erkenden de onmogelijkheid dat een stoffelijk lichaam door stoffelijke muren kon gaan. Acht dagen later herhaalde Hij het wonder ten behoeve van Thomas die de eerdere verschijning niet had meegemaakt (Johannes 20:26). Later tartte Hij met een ander wonder de wetten van de zwaartekracht door voor de ogen van zijn discipelen naar de hemel op te stijgen (Handelingen 1:9).

De Bijbel openbaart dat God buiten de grenzen van de tijd zoals wij die kennen leeft (Jesaja 57:15). Wij lezen dat onze ontzagwekkende bestemming werd gepland „vóór eeuwige tijden" (2 Timotheüs 1:9; Titus 1:2) en „vóór de grondlegging der wereld" (Efeze 1:4; 1 Petrus 1:20).

„Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare" (Hebreeëen 11:3). Met andere woorden, het fysieke universum dat wij

zien, horen, voelen en ervaren werd niet uit bestaande materie geschapen, maar uit een bron die onafhankelijk is van de fysieke dimensies van lengte, breedte, hoogte en tijd.

Dit betekent niet dat God de Vader en Jezus Christus zich nooit aan mensen openbaren. De Bijbel is een kroniek van Gods contact met - en zorgzaamheid voor - de mensen in de loop der eeuwen.

Veel mensen verwerpen de Bijbel en in het bijzonder de Evangelien, omdat er zoveel wonderbaarlijke dingen in worden beschreven: dramatische genezingen, opstandingen, vuur van de hemel, spectaculaire visioenen, om maar wat te noemen. Zij geloven dat deze dingen onmogelijk zijn, omdat zij in strijd zijn met de menselijke ervaring en met de wetten die ons stoffelijke bestaan regeren. Zij trekken daarom de conclusie dat de bijbelse verslagen van dergelijke dingen niet waar kunnen zijn.

Helaas nemen zij de bijbelteksten die wij zojuist hebben gelezen niet in overweging: dat God de Vader en Jezus Christus voorbij de grenzen van de fysieke wetten kunnen opereren. De wonderen die in de Bijbel zijn opgetekend waren daden van God die tijdelijk de werking van de natuurwetten overstegen. Een God die het universum tot bestaan kan brengen kan zeker wonderen verrichten zoals die die in de Bijbel staan.

Wat betekent dit? Geloven we de vele getuigen die God heeft gegeven of staan we op een of ander bewijs dat Hij ons persoonlijk geeft voordat we geloven? Jezus' woorden aan Thomas zijn duidelijk ook voor ons bedoeld: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven" (Johannes 20:29).

naar Zijn voorschriften te luisteren over hoe te leven en aan Zijn doel in het leven te beantwoorden.

God geeft nu aan enkelen de mogelijkheid om hun bestemming te vervullen. Als u de moed heeft om de betekenisloze leerstellingen te verwerpen en zich tot uw Schepper te wenden en Zijn wil te zoeken in uw leven, kunt u een deel worden van hen die deze huidige boze wereld overwinnen en delen in Christus regering nadat Hij terugkeert om Zijn Koninkrijk te vestigen (Openbaring 3: 21; 20:4, 6).

Het goede nieuws is dat God op krachtige wijze antwoord zal geven op de vraag of Hij bestaat. De hele wereld zal de ware God kennen, Hem aanbidden en Zijn heilige en rechtvaardige wetten leren. "En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende: Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen" (Hebreeën 8:11; Jeremia 31:34) De mensheid zal eindelijk de vrede en voldoening vinden waar ze zo lang naar heeft gezocht.

Een relatie met de schepper

Kun je God echt kennen? De eerste stap is de bereidheid om de bewijzen te herkennen die Hij aanreikt voor Zijn bestaan. Zoals we in deze brochure hebben besproken, verschaft Hij overvloedig bewijs als we het maar willen zien en erkennen. We kunnen vele conclusies over Hem trekken aan de hand van wat we in het universum en de wereld om ons heen zien. Daarna kunnen we de volgende stap zetten om te zoeken naar een relatie met Hem.

Koning David redeneerde correct toen

hij de wonderen van God's schepping aanschouwde. Hij trok tenminste twee belangrijke conclusies naar aanleiding van zijn waarnemingen. Ten eerste, concludeerde hij dat een wezen die het universum schiep en ons leven gaf een belangrijk doel voor ons moet hebben. "Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet [zorgt]?" (Psalm 8:4,5).

Ten tweede concludeerde hij dat een wezen die over zulk een schepping de scepter zwaait in alles wat Hij doet het bij het juiste eind zou hebben, en dat Hij degene is die vertrouwd kan worden. Psalm 19 toont aan dat David dit begreep. "De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspannel verkondigt het werk zijner handen; de dag doet sprake toestromen aan de dag, en de nacht predikt kennis aan de nacht. Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen: toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde en hun taal tot aan het einde der wereld" (versen 1 - 5, NBG).

David begreep dat wanneer we opzien naar de hemel, we kunnen begrijpen wat deze vanzelfsprekende waarheid tot ons zegt alsof iemand onder vier ogen met ons staat te praten. Die boodschap is overal en voor iedereen beschikbaar en door iedereen verstaanbaar ongeacht de taal: Er is een almachtige Schepper, en Hij is oneindig groter dan alles wat we ons kunnen voorstellen. We hebben geen alibi als we weigeren erin te geloven (Romeinen 1:20).

David spreekt over Gods grootheid "de

wet des Heren is volmaakt... de getuigenis des Heren is betrouwbaar... de bevelen des Heren zijn waarachtig... het gebod des Heren is louter... de vrede des Heren is rein... de verordeningen des Heren zijn waarheid altogader rechtvaardig" (Psalm 19:7-9).

Op vele momenten verwonderde David zich over de geweldige uitdossing van het melkwegstelsel schitterend aan de nachtelijke hemel. Gedurende zijn jaren als schaapsherder had hij de tijd om de natuur te bestuderen en zich te verbazen over complexiteit van de natuur. Hij putte uit zijn vroegere ervaringen om diepzinnige conclusies te trekken over zijn Schepper.

U kunt over dezelfde vragen nadenken, dezelfde bewijzen bekijken en dezelfde logische conclusies trekken. U kunt geraakt worden door wat u met eigen ogen ziet en de beslissing nemen het aanbod van God om een persoonlijke relatie met u aan te gaan, te accepteren. Als u dat doet, zet u de eerste stap naar een eeuwigheid samen met Hem. We zouden u graag van dienst zijn op deze zoektocht.

We sturen u graag meer informatie over deze belangrijke onderwerpen. Om te beginnen bevelen wij u aan de volgende gratis brochures aan te vragen: "Wat is uw bestemming" "De weg naar eeuwig leven" en "The Ten Commandments". Om de Bijbel beter te begrijpen en te bewijzen dat het Gods geïnspireerde Woord is, vraagt u "Is the Bible True?" aan. Wij raden u ook aan zich aan te melden voor onze gratis 12 lessen tellende Bible Study Course, zodat u meer kunt leren over de Schepper God en Zijn doel met u.

Vraag onze Nederlandstalige boekjes aan vol nuttige informatie over zeer belangrijke onderwerpen.

HET EVANGELIE VAN HET KONINKRIJK

De belofte van een komend Koninkrijk en wat uw rol hierin is.

Ons adres is:
UNITED CHURCH OF GOD
Postbus 93 2800 AB Gouda

WAT IS UW BESTEMMING?

De grote vraag aller tijden, een raadsel dat mensen al zolang zij bestaan heeft bezig gehouden.
Waarom ben ik hier?

Vraag ons gratis boekje aan over
Gods grote plan met de mensheid.

Bezoek ook onze website:

WWW.UCG-Holland.nl

Onze mogelijkheden

Nu wij dichter dan ooit bij het einde van dit kwade tijdperk zijn, hebben we een ongebruikelijke gelegenheid het verborgen doel van ons bestaan te onderzoeken, onze weg terug naar God te vinden.

Kort gezegd heeft de mensheid een wanhopige behoefte aan verzoening met God (Jesaja 59:1-14). Het zijn onze zonden, ons afwijken van Gods wetten, die ons in de weg staan. Alleen wanneer wij ons afkeren van het doen van dingen die in strijd zijn met Gods instructies kunnen wij een ware relatie met onze Schepper ervaren. Wij moeten leren wat Hij van ons verwacht.

Wat raadt Hij ons aan? Het antwoord is duidelijk: „Zoekt de Here, terwijl Hij Zich laat vinden: roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here, dan zal Hij Zich over hem ontfermen - en tot onze God,

want Hij vergeeft veelvuldig" (Jesaja 55:6-7).

Het advies dat hier wordt gegeven wordt in de Bijbel bekerend genoemd - zich afkeren van onze manier van doen en van de bittere vruchten die onze wegen opleveren, en zich aan God overgeven om te gaan leven volgens zijn wegen. God verkondigt „heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen" en onze onwetendheid die wij onszelf hebben opgelegd op te geven (Handelingen. 17:30).

God wil ons de weg wijzen uit onze moeilijkheden en ellende en ons begrip geven van de ontzagwekkende kennis van zijn plan met ons. „Roept tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote, ondoorgronde-lijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet" (Jeremia 33:3). Degenen die Hem met hun hele hart zoeken zal Hij belonen.

In ons informatietijdperk ontberen we de meest wezenlijke informatie, namelijk

de kennis van God. Hij wil die aan ons openbaren, maar wij moeten bereid zijn die te accepteren en zelf ook enig graafwerk te verrichten.

Uiteindelijk moet „wie tot God komt ... geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken" (Hebreeën 11:6).

God biedt de hulp van zijn Kerk aan, het geestelijke Lichaam dat Hij beschrijft als „een pijler en fundament der waarheid" (1 Timotheus 3:15). Hij moedigt ons aan te groeien „in de genade en in de kennis" van de wonderbaarlijke waarheden van de Bijbel (2 Petrus 3:18). De leden van de Verenigde Kerk van God, de uitgever van deze brochure, leggen zich toe op het vervullen van Christus' aansporing de boodschap van Gods waarheid aan de wereld uit te dragen en zijn mensen in zijn levenswijze te onderwijzen (Mattheus 24:14; 28:18-20).

Vraag ook onze gratis
Engelstalige boekjes aan:

**Is The Bible True?
Who is God?
Are We Living in The Time
of the End?
You Can Understand Bible Prophecy**

Ons adres is:
UNITED CHURCH OF GOD
POSTBUS 93 2800 AB GOUDA

Vraag ook onze gratis 12 lessen tellende

Engelstalige Bible Study Course.

Bezoek ook onze website:

WWW.UCG-HOLLAND.NL

© 2004 United Church of God Holland Alle Rechten voorbehouden Gedrukt in Nederland.

Auteurs: John Ross Schroeder, Bill Bradford Bijdrage: Scott Ashley, Roger Foster

Redactie: Martin Arendsen, John Bald, Jim Franks, Bruce Gore, Roy Holladay, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Eric de Moei, Marcos Rosales, Richard Thompson, David Treybig, Daniël Vermeer, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson Design: Shaun Venish

Wereldwijde Mailing Adressen

United States: United Church of God
P.O. Box 541027 Cincinnati, OH 45254-1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site adres: www.gnmagazine.org

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535 Brisbane, Qld. 4001, Australia
Tel: 07 55 202 111
Free call: 1800 356 202 Fax: 07 55 202 122
Web site adres: www.ucg.org.au
E-mail: ucg@b022.aone.net.au

Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Tel: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

British Isles: United Church of God
P.O. Box 4052, Milton Keynes, Bucks, MK13 7ZF, England
Tel: 0181-386-8467 Fax: 01257-453978

Web site adres: www.goodnews.org.uk

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1, Canada
Tel: (416) 231-9379, (800) 338-7779
Fax: (416) 231-8238 Web site adres: www.ucg.ca

Fiji: United Church of God
P.O. Box 10-577, Nadi Airport, Fiji Tel: 723-678

French-speaking areas:
Église de Dieu Unie - France
B.P. 51254 45002 Orléans Cedex 1 France

Germany: Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09 D-53195 Bonn, Germany
Tel: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italy: La Buona Notizia, Chiesa di Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy.
Tel: 0039-035583474 Fax: 0039-035582140

Web site adres: www.labuonanotizia.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nederland: Postbus 93,
2800 AB Gouda, Nederland

New Zealand: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland 1015, New Zealand
Tel: Toll free 0508-463-763

Philippines: United Church of God
P.O. Box 4774, MCPO, 1287 Makati City, Philippines
Tel: 82 241-0733 Web site adres: www.ucg.org.ph

South Africa: United Church of God, Southern Africa
P. O. Box 2209 Beacon Bay East London 5205
Tel: en fax: 043 748-1694 E-mail: ucgrsaoffis@mweb.co.za

Spanish-speaking areas: United Church of God
P.O. Box 458, Big Sandy, TX 75755, U.S.A.
Tel: (903) 636-4928